

ReaderWorks

Standard

CADAVRE DE LUX

Ovidiu Bufnilă

Volum editat cu sprijinul

Microsoft[®]

Caseta tehnică

Coordonator al publicațiilor Noesis

Remus Cernea

remus@xnet.ro

093.68.24.09 240.53.80

Web-editor

Gabriela Bagrinovschi

ella@topmail.ro

© Societatea Culturală Noesis

Societatea Culturală Noesis

Președinte Diana Tătulescu

www.noesis.ro

octombrie, 2001

Mulțumiri

Revista PC Magazine

Ovidiu BUFNILĂ

n. 15 august 1957, Tg.Ocna, județul Bacău
absolvent Facultatea de Mecanică, Galați, 1981
consilier de imagine, Bacău

debut : revista Orientări, Galați, 1978, cu
povestirea "Strada ca un râu"

Publică short short stories în: Curentul, Cronica
Română (rubrică specială), Independent, Curierul
Național, Jurnalul de București, Magazin
Internațional, Arc, String, Nautilus, Magazin,
Calende, Zburătorul, Convorbiri literare, Vatra,
Ateneu, Sinteze, Fantasy, Ficțiuni, Univers,
Ultima Oră, Tribuna, Contrapunct, Opinia
Studentească, Paradox, Helion, Fantastic Magazin,
Tribuna Sibiului, Sigma, Pur și Simplu, România
literară, Luceafărul, Anticipația, Quasar, Jurnalul
SF, NLSF, Planeta SF, ArtPanorama, Supernova,
Forum SF, Clepsidra, Telegraf, Deșteptarea
(rubrică specială), Amphitryon, Holograma,
Dialog, Imparțial (rubrică specială), Ing,
Evenimentul, Orientări, Cronica (rubrică specială)
etc.

Publică short short stories în 15 antologii de gen la
editurile: Junimea, Albatros, Științifică și
Enciclopedică, Politică, Dacia, Nemira, ProLogos,
ALL, etc.

Publică eseuri despre imagine și imaginar în:
Curentul, Cronica Română, Avertisment,
Libertatea, Telegraf, Imparțial, Magazin
Internațional, Așa, Manager Club
(Rentrop&Straton), Sinteze, Jurnalul de București,
Business Mesager, Deșteptarea, Ziua, Clepsidra,
Ziarul de duminică, etc.

Publică eseuri și povestiri pe Internet la:

www.proscris.f2s.com

www.curierul.f2s.com
www.yetireport.com
www.geocities.com/lumivirtuale
www.atsf.ro
www.imagicon.f2s.com
www.civitas.home.ro
www.webjurnal.ro
www.toteminternational.com/romanianpages/OvidiuBufnila.htm

-
JAZZONIA, roman, ed.Plumb, 1992
MOARTEA PURPURIE, volum de short short stories, ed.Brâncuși, 1995
CADAVERE DE LUX, roman, Jurnalul SF, 1994

Film:

BARIERA, primul film SF al televiziunii Române, 1994, după povestirea cu același nume.

Premii:

Premiul pentru short short stories SF, România literară, 1983

Premiul pentru numărul record de short short stories publicate în România, Radiodifuziunea Română, 1985

Premiul special pentru eseu, festivalul M.Sadoveanu, Piatra Neamț, 1985

Premiul pentru cel mai bun roman SF, Convenția Națională SF, 1994

Marele Premiu pentru întreaga activitate publicistică, Bacău, 1997

Referințe critice:

Dicționarul SF, ed.Nemira, 2000

Dicționarul Scriitorilor Români, ed.Paralela 45, 2001

Număr special Ovidiu Bufnilă, Jurnalul SF, 1994

Număr special Ovidiu Bufnilă, Fantasya, 2000

Număr special Ovidiu Bufnilă, Supernova, 1994

Au scris despre Ovidiu BUFNILĂ:

Alex.Stefănescu (România literară),
Dan.C.Mihăilescu(Cotidianul), Dan-Silviu
Boerescu (antologiile ALL), Lucian Ionică
(Paradox), Geo Balint (Ziua), Calistrat Costin
(Ateneu), Mircea Oprita (Tribuna, ed.Cartea
Românească), Cornel Robu (ed.Dacia), Norman
Spinrad (ed.Nemira), Cătălin Ionescu (Proscris),
Cătălin Teniță (Jurnalul SF), Mihai Bădescu
(TVR), George Bălăiță (Arc), Liviu Radu (Jurnalul
SF), Michael Hăulică (Supernova), Mircea
Cărbunaru (Fantasya), Adrian Bănuță (Jurnalul
SF), Mihai Grănescu (Jurnalul SF), Viorel
Marineasa (Helion), Carmen Govoreanu
(Calende), Nicolae Oprea (Zburătorul), Ioan Enea
Moldovan (Sinteze), Constantin Călin (Sinteze),
Ona Frantz (Cotidianul), Ioan Bogdan Lefter
(ed.Paralela 45), Sorin Antohi (Știință și tehnică),
Ștefan Ghidoveanu (Nautilus), Dan Ursuleanu
(Radiodifuziunea Română), Robert David (String),
Voicu Bugariu (Anticipația), Alexandru Mironov
(ed.Științifică și enciclopedică), Eliza Macadan
(Ziua), Györfi-Deák György (Sigma).

Motto

Toți sunt în viață dar nu toți sunt vii.

Mihaela Bufnilă

UNU

Se auzi cea de-a douăsprezecea bătaie din Turnul Primăriei. Limbile bătrânului orologiu se topiră-n picuri strălucitori. Figurinele mecanice, care anunțau ora exactă cu lovituri de baros, se prăbușiră-n gol sfărâmându-se de caldarâmul umed.

Un uriaș glob de foc tăie noaptea-n două felii strălucitoare și se scufundă șuierând în apele golfului. Valurile inundară depozitele de mărfuri din docuri. Un balot de bumbac pluti departe rămânând agățat într-un semafor.

Sirenele portului țipară deznădăjduite. Macaralele se bălângăniră sub rafalele puternice de vânt și se răsturnară printre șinele contorsionate. Brațele lor dărmărară-n cădere acoperișul unei magazii de carburant. Sute de scântei țâșniră prin întuneric. Butoaiele săriră-n aer asemenea unor păstăi de fasole.

O pară de oțel sfîchiui văzduhul încins decapitând un hamal care alege să se ascundă sub un tronson. Câteva remorchere-n derivă se lovira de-un tanc petrolier care se duse la fund cât ai clipi. Un elicopter explodează încercând să salveze câțiva marinari de pe un cargou eșuat în apropierea farului genovez. Bastonul de la prova unui velier străpunse masele de aer incandescent și se înfipse în gâtul unui docher.

O grămadă de fulgere globulare căzură peste uzina electrică. Jerbe de foc orbitoare se încolăciră printre marile transformatoare. Cablurile de forță se aprinseseră unul după altul. Un turn de apă se surpă într-un nor de praf. Câteva ambulanțe derapară stâlcind sub roți mai mulți muncitori care alergau zăpăciți încoace și-ncolo. Lămpile fluorescente de pe marile bulevarde plezniră asemenea unor baloane de săpun. Automobilele alergau brambura mânate de o forță nevăzută. Un reporter de la postul local de televiziune sfârși într-

o mare de flăcări în dreptul hotelului "Central".
Stâlpii de înaltă tensiune se topiră instantaneu.

Un automobil nimeri într-o reclamă
luminoasă. Un altul se făcu fărâme.

Chiuloasa motorului său strivi capul unui polițist.
Luminile farurilor șerpuiră fantomatic printre
șuvoaiele de apă sulfuroasă venite de nicăieri.

Un pumn de meteoriți sfârâi peste acoperișuri
dărâmând hornurile. O mulțime de bărbați și femei
încercară să se salveze aruncându-se pe geam. Se
zdrobiră de caldarâm.

Streșinile se umflară și pocniră asurzitor.
Conductele de gaz explodară.

Cărămizi incandescente umpleau trotuarul.
Vitrinile marilor magazine se lichefiară și se
scurseră-n rigole. Capacele canalelor subterane
zburară prin aer rotindu-se amenințător. Unele se-
nșifpseră-n zidurile care se desfăceau acum bucată
cu bucată. Un jet de apă fierbinte lovi două echipe
de intervenție opărindu-le. Urlete de durere și de
groază se înălțară în noapte.

Cioburile unei vitrine tăiară beregata unui
inspector de poliție care chema ajutoare prin radio.
Un autobuz se învârti în loc măturând un chioșc de
ziare și două femei care se ascunseseră în spatele
lui. Mănunchiuri de fulgere brăzdară cerul
însângerat. Un tei fu despicat în două și luă foc.
Stoluri de ciori pieriră-n flăcările care înghițeau
cartiere-ntregi.

Valuri fierbinți de vânt loviră gara smulgând
peronul și pasarelele.

Câțiva lucrători feroviari încercară să degajeze
liniile dar fură aruncați dincolo de semnale de
suflul unor puternice explozii.

Geamurile sălii de așteptare se făcură țandări. O
locomotivă se puse-n mișcare de una singură și
pătrunse-n depou în mare viteză spărgând zidurile
și răsturnându-se în plin câmp. Un vagon cu var se
crăpă-n două. Norul alb pluti pe deasupra gării și

omorî mai mulți trecători care se sufocară în mai puțin de câteva secunde.

Un alt pumn de meteoriți căzu peste aeroport. O grămadă de aeronave luară foc. Scheletele lor arseră mai multe ore în șir scoțând vălătuci grei de fum. Turnul de control se clătină și-apoi se făcu fărâme. Un avion aflat încă în aer încercă să se îndrepte spre sud dar un fulger globular îl traversă de la un capăt la altul topindu-l ca pe o bucată de ceară. Betonul pistelor se crăpă. Ierburile uscate se făcură scrum.

DOI

Undeva, în noapte, se auzi un vaier sfâșietor. Porțile cimitirului municipal țâșniră prin văzduh, se rostogoliră șuierând și se prăbușiră departe, printre ruinele fumegânde ale unui cartier mărginaș. Clopotnița se umplu de lumină. Zidurile capelei se zguduiră. Ușa luă foc. Ferestrele zăngăniră. Unda de șoc smulse acoperișul de țiglă roșie. Lumânările se pulverizară. Pământul se cutremură. Întinderile duduiau. Aburi verzi sâsăiră îndelung ieșind din cavouri. Nori de pucioasă înfloriră printre clopotele care sunau amenințător. Prin văzduh se simți o vibrație stranie. Masele de aer încins se înghesuiră unele în altele. Pietrele funerare începură să se încline și să se prăbușească pe alei. Capacele cavourilor huruiră. Lanțurile care împrejmuiău mormintele zăngăniră și ele.

Și-atunci, nelămurit, se-auziră vocile morților. Prin întuneric se zăriră luminându-se crucile. Bulgării de pământ clisos de pe morminte se rostogoliră.

Undeva, în adânc, jucau luminițe. Mormintele se umflară. Din glod țâșniră cioturi însângerate. Apărură găvane lucind. Valuri de sânge se ridicară din morminte scurgându-se apoi la vale, printre salcâmi. Cadavre descărnate mișunau acum pe alei târându-se și gemând. Câte un ghem de viermi roșiatici se rostogolea prin bălțile puturoase. Purtate de suflul exploziilor, sicrie putrezite vâjâiau prin văzduh făcându-se bucăți.

Cerul se luminează pentru o clipă. Stelele clipiră spasmodic. Spirale de foc alunecară prin dreptul lunii. Cadavrele se strânseseră laolaltă pipăindu-se. O porniră spre aleea principală. Multe altele ieșeau din gropile pline de sânge și li se alăturău gemând și gesticulând fantomatic.

TREI

Pe-o bancă, la intrarea-n cimitir, soilea un cerșetor. Se visa undeva, pe Coasta de Azur. Nu-i păsa de nimic. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și-avea pe el un tricou de marinar cumpărat de la un magazin de lux. Buzunarele-i erau doldora de bani. În port îl aștepta un iaht.

O mulțime de fete răpitoare se țineau de capul lui. I se agățau de gât. Îi pipăiau daravera. Pofticioasele! Sigur că-și notase numerele lor de telefon.

Sigur că le invitase pe toate la restaurant. Ba chiar să-l însoțească toate într-o croazieră pe Mediterană.

Erau și blonde. Și brunete. Și roșcate. Scunde. Înalte. Grase. Subțiri. Cu sâni mici, mici de tot, cât o tabacheră sau, dimpotrivă, cu sfârcuri uriașe, cât un cap de copil.

Ce nebunie!

Ah, viață tihnită și lipsită de griji! Cât de departe erau foamea, setea și frigul! Puturoasele celule ale pușcăriei! Bătăile de la poliție! Și păduchii de la azilul săracilor! Și cât de plăcut era parfumul năbădăioaselor fetișcane care-l acopereau de sărutări înfocate și nerușinate!

Parfum?! Aiurea!

Ce era cu duhoarea aceea cumplită?! Și care-i tulbura frumosul vis zgâindu-se la el cum râdea fericit prin somn?!

Un cadavru! Două cadavre! Trei! Patru! O sută! O mieeeee!

Cerșetorul se dezmetici. Se ridică de pe bancă înspăimântat. Încercă să fugă. Unul dintre morți îi rânji drept în nas, tuși nestăpânit și-i umplu fața de sânge. Un altul îi atinse obrazul privindu-l plin de interes. Alte două cadavre încercară să-l dezbrace. Cerșetorul începu să țipe îngrozit. Prinse un cadavru de braț încercând să se

elibereze din încercuire. Rămase cu brațul în mână.

Urlând ca ieșit din minți, o luă la fugă spre stradă. Cadavrele se năpustiră pe urmele lui gemând. O parte încercară să-i taie cerșetorului calea.

Se rostogoliră pe-un povârniș umplând iarba de sânge. Cerșetorul le ocoli sărind peste ele și porni valvârtej la vale.

Preț de o clipă, furtuna cosmică se potoli. Apoi se-auzi un vuiet asurzitor. Mii de fulgere împunseră întunericul. Cadavrele căzură-n genunchi.

Inele luminoase începură să vâjâie prin văzduh purtând chipurile lor. O mare de sânge se revărsă peste gardul ruginit al cimitirului, ducând cu ea sute de cruci arzând.

Cerșetorul zări în noapte o cabină telefonică și se îndreptă spre ea împleticindu-se și țipând ca din gură de șarpe.

PATRU

- Alo! Aloo! Poliția?
- Care ești acolo?! mormăi o voce fără chef.
- Eu sunt, dom' comisar, Lăscărică!
- Lăscărică?! Se miră vocea de la capătul firului căscând zgomotos.
- Cerșetoru'!
- Aha! Care-i șpilul', băiatule?! întrebă comisarul plictisit.
- Sunt în mare pericol! țipă Lăscărică izbucnind în plâns.
- Ține-ți firea, mă băiatule! De când cu furtuna asta cosmică, totu' s-a întors cu fundu-n sus! mormăi comisarul.
- Dom' comisar, or să-mi bea sângele!
- Asta-i bună!
- Zău așa! O mie se țin după mine! Uite-i acolo-n vârful dealului! Vin încoace! Or să-mi sară-n gât! Nici nu știți cât de periculoși sunt!
- Nu spune!
- Pe cuvântu' meu, dom' comisar!
- Dă-i gaz, mă, băiatule! Ia-o de la început! Avem timp berechet! Trupa-i prin oraș. Hai, ține-mi de urât, Lăscărică!
- Nu-i timp, dom' comisar! În curândăștia năvălesc peste mine!, se plânse cerșetorul bătând din picioare. Dar nu le-am făcut nici un rău! Nimic! Dormeam și eu pe banca aia...
- Aha! strigă comisarul. De câte ori ți-am zis să nu te mai prind umblând teleleu prin oraș?! Ai?! Zi, Lăscărică! Am pus o vorbă bună pentru tine la doamna Elisabeta de la azilu' săracilor?! Am puuuuus...
- Acolo-s păduchi!
- Nu-i frumos s-o torni pe doamna Elisabeta. De câte ori nu ți-a dat ea să mănânci, nerecunoscătorule!

- Supa aia-i ca o leșie, dom' comisar!
Lături, nu altceva!

- Da, da, Lăscărică! Ești un băiat rău. Ți-am spus-o întotdeauna! Nu vrei s-apuci pe calea cea bună! Nimic nu te mulțumește, nimic nu-ți place. Faci pe domnișorul cu mine! Zi drept, câți ai ușurat de portofel săptămâna asta?

- Dom' comisar, vorbești cu păcat! Eu trăiesc din mila publică! Unu' dă mai mult, altu' mai puțin! Doar știți cum e! se burică Lăscărică.

- Lasă, lasă...Nu mă duci tu pe mine! urlă comisarul. Hai, zi care-i șpilu'! Te-am mirosit eu! Ai făcut o porcărie, ceva...

- Să mor că nu!

- Da, da! Ce mai încoace și-ncolo! Te simt! Parcă-ți văd ochișorii! O să le strâng mâna tipilor care vor să-ți pună pielea-n băț!

- Nu închideți, dom' comisar! Nu mă lăsaaaati...

- Ia mai taci!

- Vor să mă încercuiască! Le curg bale însângerate din gurile alea împutite! Dumnezeu! se jelui Lăscărică acoperindu-și ochii.

- Hai că mi se rupe inima! strigă comisarul bătând cu unghia-n receptor. Ia-o de la capăt. Uite, îți fac hatârul!

- Dom' comisar, puneți-vă-n mișcare! E groasă rău în cimitir! strigă Lăscărică tremurând ca varga.

- Lasă-mă să ghicesc, mă, băiatule! Pun pariu că-i vorba de-un viol! țipă comisarul entuziasmat.

- Mai rău! urlă cerșetorul bulbucându-și ochii de spaimă.

- Așa zici? se miră comisarul răsuflând înciudat. Te joci cu mine de-a șoarecele și pisica?! Las' că pun eu mâna pe tine, ai să vezi! dacă stau bine și mă gândesc... Da, e clar! Niște golani au spart pietrele funerare și-au scris cu spray tot felul scârboșenii pe zidul capelei! Zi că nu-i așa!

- Nuuuu! țipă disperat Lăscărică. Capela s-a năruit! A lovit-o un glob de foc! Totul arde-n jur! Prin văzduh zboară coșciuge fumegând...

- Cum ai spus?!

- Coșciuge! Drumul e plin de valuri de sânge pe care plutesc o mie de cruci în flăcări!

- Visezi, băiete?! Ia uită-te cu ce tâmpenii îmi pierd eu vremea! răbufni comisarul furios. O să-ți trag o bătaie soră cu moartea!

- Vai, vai, vai! se tângui Lăscărică, plângând în hohote.

- Da, da, tre' să fie niște golănoi...

- Nuu! Treaba e și mai nasoală, dom' comisar!

- Ce poate fi mai rău, mă, băiatule?!

- S-au deschis mormintele! Iadu' pe Pământ! Morții au ieșit din coșciuge! Au prins viață! Umblă de acolo, acolo! Or să năvălească în oraș!

- Lăscărică, îți arde de glume! rânji comisarul.

- Pe onoarea mea că nu, dom' comisar! Doar știți! Sunt om de onoare! N-am mințit în viața mea! Când vă spun c-au înviat morții...

- Te ții de șotii!

- L-am văzut pe avocatul Luigi! Ăla demonizatu'! Acu' a țâșnit din groapă! Urlă ca un apucat! În loc de ochi are niște luminițe verzui!

- Mi-aduc aminte de avocat! strigă comisarul. Îmi făceam stagiul când a crăpat! N-a murit de inimă, derbedeule?!

- Nuuu! Au pus demonii laba pe el într-o noapte! A scris și la gazetă! țipă Lăscărică bocind.

- Bine, bine! oftă comisarul. Și cine zici că-și mai face mendrele pe-acolo?!

- Păi am zărit-o și pe curva aia de Fifi Baston! Pe care-a ars-o maniacu' ăla de Romică Spintecătoru'!

- Cum adică a ars-o, măgarule?!

- Așa cum zic, dom' comisar. Cu aparatul de sudură a ars-o, biata de ea! Nu mai avea față! Nici acu' n-are! Îi spânzură limba din gură! N-are ochi! N-are nas! I se vede creierul! E putred!

- Lăscărică, mă trec toate apele!

- Vorbesc serios. Pe vremea aia încă nu erați comisar! Iar eu încă mai furam găini în Cartierul de Vest!

- Mi se rupe inima! Îmi dau lacrimile, derbedeule!

- Uite-o și pe madam Elefterescu! E cu nepoată-sa, Elvira!

- Aha!

- Îl văd și pe judecătorul Leon!

- N-a murit în '57!?

- Ba da! ba da! I-a supt sângele un vampir! Ce panaramă a fost! Întreg tribunalul s-a cutremurat de groază!

- Mi-aduc aminte eu ceva! Parcă l-a călcat un automobil...

- Nu, l-a mușcat vampiru'!

- Lăscărică, te-ai prostit?!

- Dom' comisar! Îl văd și pe Balthazar Balthazarian, comis-voiajorul! Ăla care-a fost otrăvit de-o vrăjitoare, săracu'! Stă călare pe-o cruce și-și tot scoate din nas câte un vierme roșiatic!

- Mă umpli de scârbă, derbedeule!

- Doamne! O văd și pe domnișoara Margareta! strigă Lăscărică înspăimântat. Are niște colți! Îi curge sânge pe nas! Nu se poate să nu fi auzit de ea!

- Domnișoara Margareta? se miră comisarul.

- N-ați citit povestea ei! Și-a tăiat singură gâtul c-un cuțit de bucătărie! A lăsat și-un bilet de adio. Era supărată pe toată lumea! De când i-a tras clapa tipul pe care-l iubea nu mai vorbea cu nimeni! Stătea singură, singurică-n casă și bocea.

Țin minte că-ntr-o vreme își cumpărase o carabină și trăgea cu ea-n trecători! Se ținise!

- Ești beat! răcni comisarul. Iar eu sunt cel puțin tâmpit că stau și-ți ascult toate bazaconiile! Ia zi-mi, pe unde te afli!?

- Nu glumesc, dom' comisar! E mare panaramă aici! Chiar acu' și-a făcut apariția o arătare! O fi Diavolu'? E tare șucărit, tipu'! Rău de tot!

- Diavolul?

- Așa ceva! Zice că morții ăștia s-au trezit mai devreme cu șapte ani!

- Mă dai gata!

- Vai, vai, vai! Acușica o să mă zărească! Țsta îmi face felul! E pornit! Salvați-mă, dom' comisar! Zice c-o să-i bage la loc în groapă pe toți morții! C-o să-i dezactiveze!

- Pehlivanule!

- Dom' comisar, mă jur pe cruce! Arătarea se scâlâmbăie urât de tot! Cică are nevoie de nu știu câtă energie ca s-o facă! C-o să-l coste o avere!

- În regulă! strigă comisarul scos din sărite. O să ne ocupăm noi de chestia asta! Stai acolo! Nu te mișca! Ce număr de telefon spuneai că ai?!

Lăscărică n-apucă să-i mai răspundă. Nici n-avu timp să-și tragă sufletul. Muri de frică.

O uriașă bulă luminoasă trecu vâjâind pe deasupra cabinei telefonice și-i absorbi cadavrul.

CINCI

Lăscărică nimeri-ntr-un vălmășag de cadavre pline de bube și de puroi.

Erau toate prinse-n bula luminoasă care-i purta prin văzduh.

Se-mpingeau cu scăfârliile lor însângerate în pielița aurie care-i ținea prizonieri.

Se-nghionteau. Își cărau pumni. Se-mbrânceau.

Se-njurau în fel și chip.

Erau o grămadă de figuri cunoscute.

Patricia Protopopescu care murise-n noaptea nunții fiind mușcată de gât de una din domnișoarele ei de onoare. Primarul Iamandi care se omorâse pe vremuri din dragoste. Înghițise un pumn de cuie, nenorocitul. I se aprinseră călcâiele după zbânțuita aia de Fifi Baston.

Era și Spiridon Iordache, vidanjourul șef al orașului în anii '80. Printre coastele albite i se zărea inimioara putrezită. Spiridon murise-ntr-o încăierare la bufetul "Pui de lup". Un bețivan îi rupse-o masă-n spinare. Era și Eleonora, blonda aia răpitoare pe care bărbatu-său o descăpățânase c-un topor. Si uite-l și pe spițerul Fabian care-a fost strivit de-un buldozer. Și pe Genoveva Grigoriu, actrița violată de niște derbedei anul trecut, în grădina publică.

Și mulți alții.

Fluierau cu toții îndrăciți. Hăhăleau.

Viermuiau fără odihnă înlăuntrul acelei uriașe bule luminoase. Se rostogoleau unii peste alții. Mânjeau pielița aurie de sânge puturos. Călcau pe brațe sau picioare pierdute de către unii. Se certau. Se luau la hartă din te miri ce. Țipau. Băteau din palme. Ce le mai plăcea! Să se burzuluiască. Să se hlizească. Să se mire. Să întrebe în gura mare. Să comenteze. Să se întâlnească. Să-și dea aere, mamă, mamă! Că cine e mai tare ca ei?! C-au de gând să se întoarcă printre cei vii! Că tocmai se sculaseră din morți

datorită unei furtuni cosmice! Câmpurile lor informaționale remanente fuseseră supraexcitate.

Și-acum urlau toți. Că cine îndrăznise să-i arunce-n sacul acela luminos și că unde-i căra?! Care voia să le tragă clapa?! Erau amestecați în vreun experiment militar?! Încăpuseră pe mâna unor ființe din spațiu?!

Unii râdeau în pumnii lor descărnați. Ce îngâmfați! Ziceau c-au văzut ei lucruri și mai și. Că nu se speriau cu una cu două. Că oricum or să evadeze. Că acesta-i gândul fundamental al omului din toate timpurile. S-o șteargă-n Vestul Sălbatic! Să se piardă-n pampas sau în jungla africană! S-o apuce-n lung și-n lat pe mările și oceanele lumii. Să se-arunce-n spațiul cosmic.

Dincolo de granițele Sistemului Solar!

Alții aveau rău de înălțime. Se țineau cu cioturile lor însângerate de pânțece. Gata, gata, să dea pe dinafară. Să-și verse putregaiul, viermii, puroiul.

Erau amețiți de-a binelea. O vorbă nu mai scoteau. Stăteau cu fețele lor descărnate lipite de pielița aurie și priveau marea de flăcări care înghițise orașul, portul și aproape întreg cerul.

Unii se tânguiau. Că furtuna cosmică făcuse praf orașul. Că nu mai aveau unde să se întoarcă. Să plece-n pribegie? Dar dacă totul era o înscenare?

Dacă nimic din ce vedeau nu era adevărat?! Era poate o ficțiune exemplară. Sau poate că nici nu se treziseră din morți?!

Să fi fost lungul vis de după moarte?!

Bula luminoasă se înalță spre înaltul cerului. Spânzură acolo de raza unei stele. Crescu. Staționară. Descrescu. Staționă. Porni vâjâind în picaj.

Trecu pe deasupra Cartierului de Vest. Se îndreptă către periferia orașului traversând flăcările care șerpuiau prin văzduhul leșios. Lăsă în urmă o dâră

lăptoasă. Pătrunse sfârâind prin cupola cercului părăsit.

O flamă violacee brăzdă întunericul. Talașul arenei se învolbură.

Băncile proaspăt geluite luciră. Prin văzduh se încolăciră ghirlande de flori exotice. Panglicile de mătase foșniră plutind alene. De jur împrejur clipeau spăimoase comete de staniol. Undeva, sus, pe catarg, strălucea o stea care-și schimba culoarea neîncetat. O mulțime de clovni se dădeau huța pe trapez, făceau tumbe-n arenă, scoteau limba la morți. Aruncau pe gură nori de pucioasă. Închideau în pumni focuri reci. Își crăpau pieptul și scoteau dinăuntru animale periculoase. Pline de solzi lucitori. Cu coarne bine ascuțite.

Cu colți firoși. Pofticioase.

Se-auzi răpăit de tobe. Bubui un tun de mucava. Morții se înviorară. Un val de urlate turbate umplu întregul circ. Apoi o grămadă de șoapte speriate.

C-o fi, c-o păți. Că ce mai brambureală! C-o fi vis?! C-o fi crunta realitate?! Chestii dintr-astea.

Bombăneli răutăcioase. Câte-un oftat suspect. Râgăituri bolnave.

Horcăieli canceroase. Plescăituri puturoase. Hăhăleli nerușinate. Tuse tabagică. Sâsăituri amenințătoare.

Și tot felul de zvonuri ticăloase. Și dă-i ceartă. Controversă furibundă.

Înjurături de mamă. Huiduieli. Câte-un discurs fulminant. Răsuflări întretăiate. Gâfâială pe sponci. Sughiț nostalgic. Tocăieli zgomotoase.

Că era programată dinainte supraexcitarea câmpurilor informaționale remanente ale tuturor morților. Că-i o genă specială care comandă chestia asta.

C-ar fi străină de codul genetic uman. Că toate-s niște tâmpenii și că de fapt o vrăjitoare și-a băgat coada de la mătură și-a încurcat borcanele rău de tot. Că-s cu toții satanizați și că nu s-ar fi putut

altfel de vreme ce trebuiau să plătească toate
păcatele Omenirii.

Dar de ce, dom'le, tocmai ei?! Era jocul
hazardului!

ŞASE

Uite-aşa se dădeau în stambă morţii! Aflase nu ştiu care că fusese aduşi acolo ca să caşte gura la un mare spectacol de circ ca să-şi piardă suflul. Alţii ziceau c-o să fie un simulacru de concurs "Cine ştie câştigă". În acelaşi scop. Să li se înmoaie oasele. Să le treacă cheful de-a se întoarce în lumea celor vii.

Unii ziceau, plini de aplomb, că Diavolul însuşi se pregătea să le joace o festă de proporţii. Că era hotărât să-i supună la torturi înfricoşătoare să mărturisească vreunul din ei cum de s-au sculat din morminte. Că Diavolul avea de gând să-i arunce în groapă şi să-i țină acolo până-n anul de graţie 3000!

Alţii ţipau că totu-i o mascaradă pusă la cale de o fiinţă cosmică de rangul II. Una care trăia cu juma' de trup în spaţiul cu "n" dimensiuni şi care se pricepea de minune să manipuleze câmpurile informaţionale.

Şi tot felul de bazaconii!

Atmosfera era pestriţă. Sufocantă. Îmbâcsită. Ca mai întotdeauna la astfel de adunări. Spoită cu înfiorare de doi lei. Îmbibată cu sudoare. Împănată cu bârfe de tot felul. Garnisită cu gargară savantă. Umplută cu înjurături. Cu ameninţări. Atmosferă de-a dreptul periculoasă. Ocultată. Şi, fără îndoială, dirijată!

Morţii se agitau, drăcoşii. Prinseră aşa, din zbor, c-o să fie până la urmă un concurs. Că Diavolu' sau ce-o fi fost arătarea aia se pregătea să le apară sub mai multe înfăţişări. Că o să-i pună la încercare. Ba, mai mult, se zvoni că va da Cel Mai Mare Mare Premiu mortului care-ar îndrăzni să-i țină piept.

Dar cine s-aibă curajul acesta nebun?! Cine să se-aşeze acolo, în mijlocul arenei, în bătaia reflectoarelor?! Cu fanfara-n cârcă. Cu morţi-n cârcă. Cu-ntreg Universul în cârcă! Cine să

îndrăznească să se confrunte cu arătarea?! Ei, care se oferea voluntar?!

Morții erau de toate felurile. Midinete zvăpăiate și cochete. Filozofi buboși și unsuroși. Jurnaliști îngâmfați și pedanți. Conțopiști fardați și împopoțonați. Fochiști îngălbeniți și cuminți. Gospodine cândva virgine.

Politicieni năsoși și gomoși. Babete simandicoase și secretoase.

Funcționari publici bizari. Afaceriști veroși și alunecoși. Artiști veseli, triști. Antreprenori boccii și zambilii.

Cin' să-i reprezinte în greaua încercare?! Și dă-i iar ceartă. Și-apoi o clipă de tăcere. În care se recunoscără unii pe alții. Și se-mbrățișară cu putere improșcându-se nemernicii c-o grămadă de sânge.

ŞAPTE

- Fifi Baston?! Tu ești iubito?! strigă spișerul Fabian.

- Vai, ce te-ai schimbat, dragă! țipă curva sărind de gâtul spișerului. Știi că-s cu toții aici?! Uite-o și pe domnișoara Margareta! Uite-l și pe primarul Iamandi!

- Domnule, de când nu ne-am mai văzut! spuse judecătorul Leon.

- Domnu' avocat Luigi, de ce n-ați mai trecut pe la noi? întrebă nițel supărată Patricia Protopopescu.

- Cum să mai trec? N-au pus demonii laba pe mine în noaptea aceea de pomină? se strâmbă avocatul scuipând scârbit.

- Ei, cum ne mai rafistolează soarta! se plânse judecătorul Leon. Uite-așa ne-aruncă de acolo, acolo! Te naști fără să te întrebe careva dacă vrei! Mori când ți-e lumea mai dragă! Și te trezești înviat când te aștepți mai puțin!

- Cum vorbești, domnule judecător? se răsti Fifi Baston desprinzându-și o bucată de piele arsă de pe față. Dar eu ce să mai zic?! Mă strâng pantofii ăștia de nu mai pot!

- Nu se poate! zise spișerul Fabian. Nu-s pantofi din ăia de carton? Pentru morți?!

Își strângeau mâinile. Se pipăiau cu cioturile însângerate. Flecăreau despre câte-n lună și-n stele tot foindu-se pe băncile proaspăt geluite. Râdeau.

Chihăiau. Vorbeau în gura mare.

- Dom'le, da' știu că i-a făcut bucata Diavolului furtuna aia cosmică! rânji primarul Iamandi.

- Așa-i, așa-i! strigă cerșetorul Lăscărică. Eu am fost martor!

- Auzi, mi se pare mie sau ești cam proștețel? întrebă spișerul Fabian.

- Îhî, îhî! se hlizi Lăscărică. Doar ce-am crăpat de juma' de oră și-am și înviat...

- Ei, atunci, tacă-ți fleanca! Nu te mai băga-n vorbă cu noi, ăștia vechi! se burzului Fifi Baston. Ia vezi, că-ți trag o poșetă peste cap!

Și-ncepură iar cu toții să-și dea cu presupusu'. Că cine oare-i cărase-n sacul luminos până-n circul părăsit. Că dacă Diavolu' era chiar diavol. Și care-o fi fost timpul real al celor întâmplare. Genoveva Grigoriu țipă înfuriată:

- Nu-i Diavol! E-o ființă cosmică de rangul II. Serviciile secrete din întreaga lume au pus-o sub observație încă de acum o sută de ani! Am citit eu într-o revistă!

- Am auzit și eu! se laudă Patricia Protopopescu. Cică poate manipula orice câmp informațional. Ba mai mult, încearcă din răspuțeri să obțină rangul 0! Și-atunci o să se numere printre ființele care pot controla Marele Joc!

- Asta-i o idioțenie! răsă judecătorul Leon. Cine poate crede că Universul e-un calculator?! Ce gugumănie! V-ați lăsat înșelați, doamnelor și domnilor! Zău așa! Credeți că totul e scenariu?! Aiurea! Entropia-i stăpână peste toate! Se duce totul de râpă-n câțiva ani! O să vedeți! Luna o se prăbușească-n oceanul Pacific! Pământul o să cadă-n Soare! Universul se va strânge ghem! Nu încapă nici o îndoială!

- Și eu sunt de părere că Universul e doar apă, foc și gaze! se prosti comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. A, și mai sunt vreo câteva molecule organice, acolo! Apărute la-ntâmplare!

Fifi Baston le spuse de la obraz că-s niște proști cu toții. Că de fapt au nimerit într-un Univers Lent în care Timpul se scurge în sens invers.

Judecătorul Leon o apostrofă plin de furie. Bătea câmpii, Fifi! Era mai degrabă un caz de Trăire Paradoxală...

- Aiurea! se iți domnișoara Margareta. Asta trebuie să fie Moartea Fără De Sfârșit! Așa să știți, netrebnicilor. Puneți-vă pofta-n cui! N-o să pupați în veci reînvierea! Aia-i pentru cei care-au trăit în abstenență și-n credință! Nu pentru niște destrăbălați ca voi și niște nesimțiți! Las' că vă cunosc eu! Am eu habar de ce vă poate pielicica!

Morții se supărară și-i întoarseră spatele și se foiră neliniștiți pe băncile proaspăt geluite. Uite-așa își pierdeau vremea flecărind. Erau sau nu vii?! Și-apoi ce era cu concursul?!

- Hai, cine se oferă voluntar?! strigă Eleonora Ochean încercând să-și prindă-n umăr brațul care-i căzuse printre bănci.

- Care se duce, dom'le?! întrebă spițerul Fabian bătând din buzele-i putrede. Ei?!

Și-ncepură să strige cu toții înfierbântați de-a binelea:

- Să se tragă la sorti!

- Să se dea un concurs de preselecție!

- Să fim testați în ordine alfabetică!

- Să-și prezinte fiecare dosaru'!

- Și referințele!

- Și scrisoarea de recomandare!

- Și notele informative!

- Și ăia care-au turnat ca niște nesimțiți la poliția secretă să iasă afară din rând!

- Să dăm cu banu'! se sclifosi cerșetorul Lăscărică foindu-se și el pe banca-i proaspăt geluită.

De unde referințe?! De unde să ia scrisori de recomandare?! De prin ce cotloane mucezite să scoată dosarele? Păi ce, mai rămăsese vreunul întreg?!

Oare erau dosarele cele adevărate?! Sau se ocupase poliția secretă de ele pe ascuns?! Să le joace-un renghi! Să-i amețească! Să-i manipuleze cum știe ea mai bine! Cum o făceau toate serviciile secrete de o mie de ani încoace!

- Dom'leee! urlă avocatul Luigi ca un disperat. Aici în sală se află tipa aia care-a făcut deliciul concursurilor televizate în anii '70! Să se ducă ea să dea piept cu arătarea! adăugă avocatul râgâind ca un nesimțit și-un demonizat ce era.

Ce ușurare! Ce nebunie! Morții aplaudară îndelung. Doamne, scăpaseră de corvadă! De tevatura aia nasoală de tot. Ochișorii lor aburiți se rotiră ca niște faruri de automobil. Unde era tipa, dom'le?! Uite-o acolo! Hei, ce înger!

Ce țâțe! Ce fese! Ce coapse! Ce privire!

- Să coboare-n arenă! Elvira! răcni primarul Iamandi.

- Hai, fată! strigă Fifi Baston. Ia-i dragă-n unghii pe șmecherii ăștia care ne-au umplut de pucioasă! Aud că te pricepi la treburi dintr-astea!

- Elvira! Elvira! Elvira! urlă întreaga asistență dezlănțuită și plină de draci.

Elvira coborî de la galerie. Se opri. Privi emoționată-n jur. Ce buze senzuale avea! Și ce privire! Îi tresăltau țâțele. I se zăreau sfârcurile tari împungându-i bluza argintie. Doamne! Parcă Elvira asta nu fusese moartă niciodată! Poate doar adormită. Așa, pentru o vreme. Într-o raclă de cleștar.

Morții o atinseră cu cioturile lor însângerate. Cu evlavie. Spunând rugăciuni. Bolborosind. Scoțând strigăte de uimire. Că ce fată! Că ce minune!

Că Dumnezeu le ascultă ruga! Că nu erau chiar atât de păcătoși. Că cel care spusese că ei trebuie să plătească păcatele întregii Omeniri era un dezinformator mârșav și tembel.

- Haide, Elvira! răcni Spiridon Iordache, vidanjorul șef. Ia fă-i tu praf pe scamatorii ăștia! Ai în mână biletul nostru către lumea celor vii!

- Uraa! izbucni din zeci de piepturi putrezite.

- Hai, hai, ce mai stai?!

- Eaaaaa!

Aşa urlau cu toţii. Se scâlămbăiau. Îşi dezbumbau sufletele acoperite de pucioasă, adică. Gândurile lor parşive pluteau acum la suprafaţă. Cleap. Cleap. Cleap. Iar în adâncul adâncurilor?! Ce mai rămăsese oare?! Ce fiinţe ciudate înotau prin umorile nevăzute amuşinând lumina soarelui?! Ce lupi de mare îşi săpau bârlogul prin măruntaie?! Ce vietăţi ancestrale orbecăiau în profunzimile materiei organice?! Marele Interes?! Marile Afaceri?! Marea Revelaţie?!

OPT

Cocoțată pe una din băncile proaspăt geluite, mătușa Elvirei își băgase degetele descărnate-n gură și fluiera de mama focului. Era una mare și grasă.

C-o aluniță în colțul gurii. Madam Elefterescu! Cine n-o știa?! Bătea și ea din picioare de nebună. Îi făcuse al dracului de bine furtuna cosmică. O trezise de-a binelea din somnul cel fără de sfârșit.

Gureșă nevoie mare, madam Elefterescu. Uite-așa se tot înfoia! Își rotea privirile cețoase ca un uliu în căutarea prăzii. Se credea pe baricade. Gata de luptă. Să ia cu asalt întreg Universul și Moartea și Minciuna și Marele Interes.

Aprigă femeie.

Generăleasă pe vremuri. Cocoană mare. Cu scârț la cizmele de călărie.

Cu tabieturi. C-o mie de prieteni în înalta societate. Și ce valsuri! Ce tangouri nebune erau pe vremuri! Cum se mai împăuna ea pe la câte-un ceai! Pe la câte-o sindrofie! Și cum se mai drăgălea și se hârjonea cu tot felul de cavaleriști iuți ca focul! Ah, tinerețe! Ah, lume de altădată!

Și-acum, madam Elefterescu o încurajă pe nepoată-sa, du-te Elviro, scoate untu' din înfățișările alea diavolești! Așa. Să-i treacă cheful malagambistului să-i mai tortureze pe bieții morți. Să nu care cumva să-i mai canonească-n circu' acela. Să nu-i mai omoare de încă șapte ori așa cum avea de gând!

Madam Elefterescu privea de jur împrejur ca o leoaică, gata să-și scoată ghearele și să zgârâie pe careva. Sigur c-avea emoții. Era și ea o moartă care se pregătea să reînvie. Stătea ca pe ghimpi. Îi era teamă să nu cumva să-i vină cuiva vreo idee parșivă. Să scornească, așa, pe nepusă masă, vreo porcărie despre nepoată-sa. Oricând se găsește câte unul invidios. Câte un ticălos gata să-ți fabrice o biografie așa și pe dincolo. În toate timpurile și-au

făcut de cap asemenea bonjuriști! Unii ahtiați. Căzuți în gât după putere. După averi neștiute. După câte-un locșor calduț. Ce, nu s-ar fi găsit vreo lepădătură să zică despre Elvira tot felul de măscării?! C-ar fi știrbă și proastă, de exemplu.

C-ar avea un copil din flori. C-ar fi fost amanta lui Hitler. Sau, mai știi?! Că e nebună de legat. C-a participat la un atac armat împotriva unei garnizoane militare de la marginea orașului. C-ar fi membră în secta Boo'lo.

Că-i unul din capii Conspirației Pelerinilor. Și câte și mai câte.

E ușor să confecționezi o viață. S-o împănezi cu amănunte succulente.

Cu detalii cutremurătoare. S-o legi de Marile Afaceri. E simplu să-l burdușești pe câte unul în gropile de gunoi ale Istoriei. Să nu mai iasă-n veci de-acolo! Nu-ți trebuie prea mult.

Sigur că madam Elefterescu se temea ca nu cumva să nu intre Elvira-n concurs. Își făcuse o sumedenie de planuri, săraca! Chiar înainte de-a muri, generăleasa-și pierduse averile. Își pierduse rangul. Căzuse-n brațele sărăciei.

Se duseseră dracului balurile, vânătoarea de vulpi, croazierele pe Dunăre, nopțile la Cazino.

Și-acum? Că se-ntorcea la viață... Să fie iar săracă? Nici pomeneală!

Concursu' era mana cerească!

Numai să se termine circăreala. S-o ia peste bot malagambistul care-a îndrăznit să-i burdușească pe-atâția morți în bula aia luminoasă și să-i care prin văzduh ca pe altceva.

Madam Elefterescu râse-n sinea sa. De-abia aștepta să le dea cu tifla bârfitoarelor din cartierul ei. Oare-or mai trăi, săracele?! Și-apoi să le râdă-n nas prietenilor. Chiar și rudelor. Care-o bodogăniseră că nu le lăsase nici un sfanț. Dar ce-or fi crezut ele?! Avea madam Elefterescu vreo două verișoare, un nepot și-un fin, parcă. Când se afla pe patul de moarte, se certaseră cu toții la

cuțite. Auzi ce le trecuse prin minte mitocanilor! C-ar fi dosit o comoară-n fundul grădinii. C-ar fi avut un cont secret în Elveția.

Era la modă, ha, ha, ha!

Și când te gândești că madam Elefterescu păpase toți banii generalului!

Frumos bărbat! Cultivat. Tăios ca o lamă de sabie. Ehei, ce vremuri, cum mai călăreau ei amândoi pe deșălate! Cum se mai stropeau unul pe altul cu șampanie franțuzească la tot felul de aniversări! Cum își mai pierdeau nopțile la Cazino! Se sfârșise totul. Demult. Madam Elefterescu simțise-n grumaz colțul sărăciei. Îi făcuse viața un Iad, sărăcia. Se scofâlcise într-un hal fără de hal în ultimii ani de viață. Dar nu cerșise niciodată. Nu se grăbise să se-așeze la coada aceea nesfârșită de la supa săracilor. Ea era mândră. De neînduplecat.

Își vânduse bijuteriile. Cizmele de călărie. Cravașa. Mătăsurile. Pantofii cu cataramă de argint. Brățările. Totul. Iar rudele alea neobrazate se certau nerușinatele la căpătâiul ei. Să nu mori de răs?!

Dar o să pună ea mâna pe Cel Mai Mare Mare Premiu! O grămadă de bani. Și-apoi, hopa-hopa! Înapoi la viață. La iubire. La petreceri!

Da, da! Și n-avea să-i mai pese de nimeni. Nu trebuia să se împrumute de la careva. Nu trebuia să-și amaneteze nemurirea, nu?!

Și după atât chin în coșciugul ăla de strâmt și de sărăcăcios, în sfârșit un pat moale. Plin de mătăsuri. Cald și parfumat. C-un baldachin din voal sirian boltit pe deasupra. C-o sonerie ascunsă-n tăblie. Să-și sune camerista. Da, da, un pat moale și bun, undeva într-un castel!

Madam Elefterescu zâmbi. Îndată ce-avea să se întoarcă printre cei vii, avea să-și cumpere un castel. Din acelea veritabile. Cum se văd prin pliantele turistice. Cu creneluri și metereze puternice. Apărat de un șanț de apă. Adânc.

Cu turnuri semețe. Și, dacă se putea, chiar utilat c-o fantomă!

Bineînțeles că urmau, apoi, mobilele stil Ludovic XIV, covoare persane aduse din îndepărtatul Orient, cristalurile de Jena, tacâmurile de argint de la Paris, tapetul cu fir de aur cumpărat din Madrid, gresia de Catania, feronerie din Praga. Opulență! Bogăție! Ce altceva poate tulbura și ferici mințile oamenilor?!

Bani! Bani! Bani!

Să se ducă dracului zilele negre. Pesmeții și ceaiul chior. Să nu-și mai audă-n veci stomacul ghiorțăind. Să nu mai fie nevoită să mintă c-ar avea un unchi putred de bogat în America sau prieteni influenți în Parlament. Să-și arunce la coș ciorapii găuriți și bandajele menstruale ieftine. Alea gălbui și grosolane de-un bănuț bucata.

Visa cu ochii deschiși madam Elefterescu. I se prelingea sângele pe bărbie în timp ce răsufla întretăiat. Stătea așa, cocoțată pe banca proaspăt geluită și privea, undeva, în gol. Dincolo de cupola cercului. Își imagina viitorul. Ce viață! În Hawai sau în Singapore. La Tokyo. Poate la Casablanca. Undeva, pe-un țărm însorit. Pe-o terasă discretă. Tolănită la soare. Gata în orice clipă să strige după valetul ei. Să-i aducă o cafea turcească. Un țigaret. O înghețată de fructe. Gata să-l pună să-și dea pantalonii jos și s-o răstoarne-ntre fotoliile de răchită și să-i facă felul. Ca pe vremuri. Și ea să se hârlonească de nebună cu bărbăția lui, ha,ha,ha!

Asta viață! Croazieră-n Pacific. Aventuri pe Coasta de Azur. Automobil nichelat la scară. Paiete! Smaralde! Chiloței roz!

Madam Elefterescu se bătu cu palmele-i descărnate pe genunchi și trase-un chiot. Dar ce credeau morții ăia?! Că ea glumea cumva?! Poate că-și închipuiau c-or să-și bage labelle însângerate pân' la cot în grămada ei de bani!

Nici un sfaț n-avea de gând să le dea! Ah, parșivii! Îi știa ea foarte bine, niște putori!

Așteptau cu sufletul la gură să vadă care-o să fie rezultatul concursului! Și-apoi, buluc, pe sacul de bani!

Dar ea, generăleasa, era gata să le scoată ochișorii! Să le muște beregata! Să le strivească oușoarele cu pantoful. Să le crape țeasta.

Prea visase ea atâta ca să se lase călcată-n picioare! Vedea aievea bogățiile!

Iar dacă-i mai rămânea vreo părluță, avea să-i cumpere Elvirei un inel de tinichea!

NOUĂ

- Dom'le, ce facem când o să ne-ntoarcem printre cei vii?! întrebă judecătorul Leon privind pofticios după Elvira.

- Ce întrebare-i asta? strigă spițerul Fabian. Bineînțeles c-o să tragem o beție strașnică de să ni se ducă buhul!

- Ah, ce-mi place! se prosti cerșetorul Lăscărică plescăind din buzele-i vineții. O să ne-nfundăm cu toții la "Pui de lup" și-o să ne bețivim. Da, dom'le, asta zic și eu viață!

- S-o credeți voi! țipă Fifi Baston plină de înverșunare. Eu mă gândesc cu groază la clipa în care-o să mă întorc în oraș. Cine sunt eu?!

- O curvă! se fandosi Lăscărică.

- Lasă, lasă că te cotonogesc eu, măgarule! îl amenință Fifi Baston. Credeți c-o să ne aștepte careva cu brațele deschise?! O să le cadă greu când or să ne vadă plini de bube, de puroi și de sânge!

- Fata asta s-ar putea să aibă dreptate! spuse judecătorul Leon. Gândiți-vă numai că nu vom avea unde să locuim!

- Moștenitorii, hrăpăreții, ne-au vândut casele, nu încapă nici o îndoială! spuse spițerul Fabian. Doamne! Aveam o căsuță lângă grădina publică. Toată plină de trandafiri. Să știți că ticăloșii au scos-o la licitație.

- Chestiunea pare destul de serioasă! zise avocatul Luigi. Atenție! Cine are de gând să deschidă vreo acțiune-n sensul acesta mă poate găsi la biroul meu din strada Florilor, numărul paisprezece. Ha, ha, ha! Dac-oi mai avea birou, gagiilor!

- Nu știu de ce vă faceți atâtea probleme, se băgă-n vorbă comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. O să ne adresăm Primăriei. Ne vor rezolva cererile într-un timp record!

- Aiurea! strigă Patricia Protopopescu. Ne-au îngropat? Ne-au șters din catastif. Credeți că

cineva dintre cei vii s-a gândit vreodată că s-ar putea trezi acasă, într-o duminică, cu unchiul mort de o sută de ani?!

- Hei! strigă Lăscărică. Eu ce mă fac? N-am rude!

- Tacă-ți gura păcătosule! se burzului la el Spiridon Iordache, vidanjourul șef. Dezbatem chestiuni arzătoare! Îți arde de glume?!

- Lasă-l, domnu' Iordache! zise Eleonora Ochean. Poate că n-are bietul om! Oricum e cel mai avantajat dintre noi toți!

- Ce vrei să spui dragă?! întrebă Genoveva Grigoriu.

- Păi, pe Lăscărică nici nu-l doare capul c-atunci când s-o întoarce printre cei vii o să doarmă sub cerul liber. Asta a făcut-o o viață-ntreagă!

Tăcură cu toții încurcați. Se adunau nori negri la orizont. Nici nu le trecuse prin cap c-o să le fie mult mai greu să reînvie decât să moară. În primul rând o mie de jurnaliști aveau să se țină de capul lor. Să-i întrebe ce și cum. Să le ia câte-un interviu de pomină. Poate chiar să-i zorească să-și scrie fiecare memoriile.

Și-apoi, cu toții la Poliție. La interogatoriu. Cum de-au făcut de-au reînviat. În ce scop. Cine i-a ajutat. Dacă nu sunt implicate forțe ostile națiunii. Dacă nu-i vorba de vreo cacealma. Sau poate de vreo conspirație internațională. Că ce-au de gând în continuare.

Și-or să-i pună să semneze și-un angajament de bună purtare!

- Sigur or să ne bage-n niște laboratoare să facă experiențe cu noi! strigă domnișoara Margareta. Or să ne iradieze! Ce calvar!

- Vor înființa asociații care vor lupta împotriva noastră! răcnii comis-voiajorul Balthazar Balthazarian.

- Or să ne taie felii, felii și-or să ne studieze la microscop! se văicări primarul Iamandi.

- Și Guvernul o să le țină hangu'! Așa s-a întâmplat întotdeauna! spuse judecătorul Leon.

- Huoooo! strigară cu toții, de-a valma.

Cum s-ar spune, se dădeau de ceasul morții. Parcă nu le mai plăcea că-nviaseră așa, dintr-odată. Cum să cadă pe capul rudelor?! Cum să tulbure bunul mers al lumii?!

Cum să-i pună pe cei vii față-n față cu Marea Revelație?!

ZECE

Cum cobora spre arenă, Elvira se împiedică de-un cablu, se dezechilibrează, cât pe-aici să cadă-ntr-o bancă. Sărită niște golani s-o sprijine. S-o mângâie pe țâțe. Să-i pipăie pitulicea cea pufoasă și zemoasă, nerușinații!!

Golani, ce să le faci?! Plini de zdrăngănele. Lanțuri, cercei de argint, cizme cu pinteni de oțel. Muriseră în '68 într-o ambuscadă organizată de poliția secretă. Fuseseră cu toții împușcați în cap. Știau ei multe. Nu-i mai ducea nimeni cu zăhărelul.

Încercă s-o convingă pe Elvira să vină cu ei. S-o șteargă-n lumea mare.

Îi strigară, de-a valma:

- Gagico, un' te duci?!

- Chiar ai de gând să crezi toate balivernele astea despre vampiri...

- ...diavoli...

- ...și câmpuri informaționale?!

- Trebuie să fie o treabă murdară la mijloc!

Și-au băgat nasul militarii?

- Și serviciile secrete!

- E-o operațiune de mare anvergură! Hai s-o tulim până nu se nasolește chestia!

- Nu te mai codi!

- Ne ușchim în doi timpi și trei mișcări!

- Avem experiență!

- Crede-mă pe cuvânt!

- Pe vremuri ne-au păcălit c-o să fim liberi!

- C-o s-avem locuri de muncă!

- C-o s-avem drepturi!

- Ne-am ales c-un glonț...

- ...drept în cap!

- Habar n-ai, gagico! Sunt adevărați profesioniști! Nici nu știi că trec pe lângă tine în fiecare zi pe stradă. Nici nu-ți închipui! Îi vezi cetățeni respectabili! Doamne, gagico, pe ce lume ai trăit?!

- Când profesioniștii primesc mesajul...

- ...coboară-n pivniță și-și scot arsenalul!

- Sunt lunetiști de mâna-ntâia!

- Pe alese! Îți împușcă un președinte sau o gașcă de golani! Ca exemplu!

- Am pățit-o și noi, gagico! Hai s-o ștergem cât mai avem vreme. Lasă-i pe tâmpiții ăștia! Ce-și imaginează ei?! Că cei vii or să-i primească cu brațele deschise?!

- Se-nșealăăă!

- Hai! O să ne pilim ca lumea cu multă șampanie!

- Tragem un tabacioc!

- Prizăm nițică heroină!

- Ce rost are să te prinzi în jocul ăsta prostesc?!

- Nu vezi că totu-i o strașnică abureală?! Dac-ar fi fost să fie Diavolu' era mișto! Ne-am fi distrat un pic! Miroase a altceva, gagico!

N-au apucat golanii să mai scoată o vorbă. S-a luat de ei un clovn răsărit ca din pământ. Ieșit dintr-un fulger globular. Avea un nas borcănat, clovnul.

Obrajii îi erau roșii, roșii. Purta șalvari portocalii. Avea un turban de mătase galbenă. Puțea cumplit a catran. Fața-i era parcă desenată de-un calculator.

Clovnul făcu o tumbă prin aer. Căzu între golani. Le strigă pe-un ton amenințător:

- Parșivilor! Marș la locu' vostru! O să vă rup gâtu'! Și nu mai mestecați gumă! Și nu mai scuipați pe jos tabacioc! Nătărăilor! De-abia s-a măturat!

UNSPREZECE

Plăcut înfiorată, Elvira se grăbi spre arenă.

Își săltă piciorușu-i delicat peste parapetul îmbrăcat în catifea roșie. I se zăriră pulpele sidefii. Rochia-i se roti prin aerul încins. Pitulicea-i pufoasă, zemoasă și aurie căscă gura la lumea aceea bizară și gălăgioasă.

Hop. Hop.

Elvira făcu vreo doi, trei pași de vals și se trezi drept în mijlocul arenei, scăldată-n conurile de lumină ale reflectoarelor roz, portocalii, indigo. Îmbujorată toată. Parcă n-ar fi ieșit dintr-un sicriu. Parcă n-ar fi zăcut moartă atâta amar de vreme.

Doamne! Cum i se mai zbătea inimioara! I se uscaseră buzele. Parcă nu mai avea aer. Îi tremurau genunchii de-atâta emoție. I se zbătea o pleoapă. Îi țiuia urechea stângă.

Lumina descrescu. Se-auzi un răpăit de tobe. Cupola cercului se umflă.

Panglici de mătase șerpuiră prin aer. Începu să ningă cu bănuți de-argint ușori ca fulgul. Plouă cu brotăcei. Un vulcan se ridică din talașul umed.

Craterul uriaș bolborosi. O grămadă de bolovani încinși fură azvârliți prin aer îngrozindu-i pe bieții morți. Arena se cutremură. Începu să curgă lava.

Elvira bătu amuzată din palme. Scânteii purpurii îi căzură pe rochie sfârâind. Urmă o clipă de tăcere. Și-apoi, din lava incandescentă se întrupară niște arătări. Cu scăfârlii țuguiate. Cu câte zece brațe. Chicotind. Sărind într-un picior. Cârâind.

Croncănind. Lătrând. Vulcanul dispăru. Arătările își desfăcură pieptul și scoaseră dinăuntru niște trompete argintii. Se strânsură la un loc formând o piramidă și suflară cu putere în trompete. Elvira privea plină de emoție. Una dintre arătări se rostogoli înspre ea și, făcând o piruetă amețitoare, se transformă într-un trandafir. O voce o îmbie pe Elvira să culeagă o floare.

Elvira rupse floarea. Se-auzi un pocnet asurzitor și trandafirul și arăturile dispărură. Talașul arenei se involbură. Apăru o procesiune. Cortegiu tăcut. O mulțime de oameni născuți din așchiile aurii de lemn. Unii plângeau.

Alții-și smulgeau părul din cap. Era o înmormântare. Steaguri mortuare fluturau fantomatic. Coșciugul era închis. Îl duceau pe umeri patru bărbați voinici care cântau. Prin aer plutiră porumbei de mucava purtând în cioc ramuri de măslin. În jurul cortegiului alergau niște draci de copii care purtau talere în care ardeau lumânări de rășină. Elvira se întristă. Oare ce înțelesuri aveau toate acele înfățișări? Ce trebuia ea să înțeleagă?! Cine-i trimitea acele mesaje?! Intr-o clipă, oamenii dispărură în rotocoale de fum. Rămase doar coșciugul plutind prin aer.

DOISPREZECE

Pe băncile lor proaspete geluite, morții, și ei, înmărmuriră. Nu era de joacă. O băgaseră pe mânecă. Cine era oare misteriosul mort?!

Coșciugul se roti încet, încet. Capacul săltă un pic. Prin crăpătură țâșni un abur verzui. Morții scoaseră strigăte de spaimă. Capacul căzu la loc.

Din aer se născură șapte bărbați chelioși care cărau în spate câte o unitate computerizată. Se apropiară de coșciug și înșurubară câte-o fișă metalică în locașuri parcă pregătite dinainte pentru asta. Elvira săltă de pe un picior pe altul nerăbdătoare. Cei șapte se depărtară și începură să lucreze pe claviaturile pe care le aveau fixate pe piept. Coșciugul se zgudui. Fu învăluit de mii de cercuri luminoase.

Se-auzi zumzetul unor fire de telegraf. Apoi zgomotul unor trenuri.

Apoi bâzâitul unui fax. Și vuietul unor rachete. Urmă o explozie de lumină, jerbe de foc, o ploaie de petale de staniol. Și coșciugul și chelioșii dispărură ca prin farmec.

- Huoooo! strigă judecătorul Leon pierzându-și răbdarea.

- Hai, dom'le nu ne mai aburiți! Ne-am prins! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian smulgându-și din nas un vierme roșiatic. Adică e vorba de câmpul informațional remanent al unui mort!

- Cred și eu! se strâmbă avocatul Luigi. Adică nu știu care forță din Univers lucrează cu informațiile noastre!

- Chiar și când crăpăm! Ha, ha, ha! râse Fifi Baston.

- Când suntem morți-copți! se prosti Patricia Protopopescu.

- Astea-s baliverne, dom'le! zise oțărât Spiridon Iordache frecându-și fruntea însângerată.

Bune de adormit copii! Noi să ne ducem acasă c-am cam pierdut vremea! Hai, hai, ce mai stai!

- Totuși care oare se joacă așa, de nebun?! întrebă Fifi Baston. N-ar trebui să aflăm?!

- Oricine-ar fi, e un nesimțit, un măgar și-un nepoliticos! zise primarul Iamandi. Putea măcar să se prezinte. Să vină frumos în arenă și să zică, măi, oameni buni, băă, morților, eu sunt cutare și-am de gând să fac cutare chestie!

- O să vină până la urmă, nu vă pierdeți răbdarea! țipă domnișoara Margareta râcâindu-și rana de la gât. După toată tevatura asta o să vină el! Simt prin toți porii! Are ceva de gând!

- Să se grăbească! se burzului Lăscărică. N-am un sfaț în buzunar! Și azi era sărbătoare! În astfel de ocazii lumea-i miloasă! Aș fi putut să mă îmbogățesc!

- Tacă-ți fleanca, brută! îl luă la rost Fifi Baston. Nu ți-e rușine?! Suntem într-o așa situație dificilă și ți-e gândul la prostii?!

- Situația nu e chiar atât de dificilă dacă stăm și ne gândim că-i totuși vorba de un caz de Trăire Paradoxală! zise judecătorul Leon masându-și gâtul în locul în care-și înfipse colții vampirul, în '57.

- Aiurea! Totu' e-o tâmpenie! O bazaconie! urlă Eleonora Ocean. Zi și tu Genoveva, dacă n-am dreptate!

- Sigur că ai, dragă! îi răspunse Genoveva Grigoriu. Stăm ca niște proști pe băncile astea proaspăt geluite și căscăm gura la tot felul de baliverne!

- Linișteeeee! Linișteeeee! țipă spițerul Fabian.

Dar cum să tacă așa, dintr-o dată, atâta amar de mulțime? Atâtea și-atâtea sute de morți proaspăt ieșiți din coșciuge. Cum să-i faci să stea liniștiți?! Să nu se mai foiască? Să nu mai bârfească? Să nu-și mai împoaște vecinii cu sânge! Cum să faci să tacă atâtea cadavre gata,

gata să se-ntoarcă printre cei vii?! Cum să le ceri să-și țină gura după ce-au stat ca muți atâta vreme într-o groapă strâmtă și umedă? C-au ascultat an de an cum cădeau picuri de ploaie peste mormintele și crucile lor. C-au auzit de-atâtea ori cum zburătăceau vrăbiile printre tufele de șofran de pe aleile cimitirului. C-au fost martori la toate Țocăielile îndrăgostiților care se hârjoneau fără nerușinare în spatele capelei ziua și noaptea. C-au fost părtași la tânguierile rudelor. C-au auzit fără să vrea cum se certau moștenitorii și cum se amenințau cu îndârjire în timp ce coșciugul în care zăcea răposatul cobora încet în groapă. Cum să tacă?! Dar ei aveau atâtea să-și spună! Aveau atâtea mărturisiri de făcut!

Voiau să se destăinuie. Să povestească cum s-au canonit în iernile cumplite sub stratul gros de zăpadă și gheață. Să spună câte-un gând înfiorat care le trecuse prin câmpul informațional remanent și rămăsese agățat de inima lor putredă.

Doamne, frumos ți-e gândul!

- Linișteeeee! Uite c-apare fanfaraaaa! urlă din nou spițerul Fabian dând ca un bezmetic din cioturile însângerate.

Rânjeau periculos fanfaragii. Se ițiseră de după cortina înstelată.

Trăgeau cu ochiul lor sticlos la publicul înfierbântat. Mustăceau. Parcă s-ar fi codit s-apară așa, deodată, în conurile de lumină ale reflectoarelor, hahalerele! Aruncau nori de pucioasă pe gură. Și ce colți aveau! Și ce buze roșii, roșii!

Se-ncolonară în fața cortinei, făcură o plecăciune, dădură un ocol arenei, se opriră-n mijloc și strigară la unison:

- Ura! Ura! Ura!

Morții tăceau chitic. Ce să mai zică?!

Elvira oftă. Scoase limba la fanfaragii, să vadă ei că nu se sperie cu una cu două. Nici c-aveau colți tăioși. Nici că-n privirile lor se

oglindeau măceluri îngrozitoare. Și nici că ascundeau sub mantiile negre, lucitoare, puternice aripi de vampir!

TREISPREZECE

- Bunăăă searaaaa! strigă tambur-majorul fanfarei țâșnind dintr-un fulger globular.

- Huoooo! urlă nestăpânit judecătorul Leon.

- Huoooo! îi țin hangul comis-voiajorul Balthazar Balthazarian scuipând un vierme roșiatic mare și gras.

- Doamnelor și domnilor, doriți să începem cu marșu' funebru din '42!? întrebă tambur-majorul fanfarei fără să ia în seamă urletele.

- Marșu'! Marșu'! Marșu'! strigară morții cu toții, cuceriți pe dată de noul personaj.

- Ăla feroce?!

- Ăla! Ăla! Ăla! urlară morții în delir.

- Marșu' bubuitor? întrebă tambur-majorul ridicând bastonul cu măciulie de argint.

- Da, dom'le! îi strigă avocatul Luigi. Să ni se încrețească pielicica asta putredă, ha, ha, ha!

Tambur-majorul se îndreptă către fanfară. Dum. Dum. Dum. Barosan, gagi', se vedea de la o poștă. Fanfaragii-l primiră-n poziție de drepti. Nici nu clipeau, hahalerele! Tocmai își lustruiseră bine, bine, de tot instrumentele. Nu suflau. N-aruncau pe gură nori de pucioasă. Nu-și dădeau coate. Nu rânjeau.

Unu' nu mai mișca!

- Băieți! strigă tambur-majorul. Ascultați comanda la mineee!

Bum. Bum. Blap. Blap. Trom. Trom. Fing. Fing. Marșul funebru din '42 bubui sub cupola cercului făcând să troznească băncile proaspăt geluite.

Morții băteau tactul. Ce le mai plăcea! Pocneau din palme. Fluierau ca niște apucați. Unul dintre ei strigă ducându-și palmele descărnate pâlne la gură:

- Curaj, curaj, Elviraaa! Dă-le la moacă! Toacă-i! Nu te lăsa! I-ai în unghii, fată dragă!

Înhață pașaportu' nostru pentru viață! Sunt gata să-ți vin în ajutor! Hei, hei, Elvira, mă vezi?! Aici, sus, la galerie! Pe rândul cincisprezece! Eu sunt! Scriitorul Tiberiu...

Boaf! Mortul se dezechilibrează și se prăbușește ca un crab printre bănci. Ceilalți se repezără să-l scoată de-acolo. Câțiva, de jos, de lângă arenă, strigară plini de încrâncenare:

- Să crape bonjuristul!

- Țasta-i tipu' care mângăiește tot felul de porcărele pe hârtie!

- Și le mai și publică!

- Nici nu-l cheamă Tiberiu... E-un nume de împrumut! Un pseudonim!

- Dom'le, eu știam că-l cheamă...

- Las-o moartă! Să-l tragem în țeapă!

- Să-l bumbăcim!

- Țasta-i ăla care face scenarii! E-n cârdășie cu Guvernu'!

- La care guvern te referi?

- Mă gândesc la toate guvernele din toate timpurile și de pe toate meridianele!

- E un barosan, atunci!

- Aiurea! Un ticălos!

- Scriitor!

- Las' că știm noi ce știm!

- Așa e! Ne-a sucit mințile cu poveștile lui fără cap și coadă!

- Incryptat!

- Misterios!

- Mincinos!

- Un neînțeleș!

- Cică trage semnalul de alarmă! Ne avertizează!

- Cum așa, dom'le?! Păi nu s-au luat după scrierile lui și ne-au tras-o la moacă atâta amar de vreme?!

- Nu vorbi, dragă!

- Da' ce credeaș?! P'ăștia de la Guvern nu-i prea duce capu'! Fac și ei pe nebunii! Da' să-i vezi

cum răsfoiesc o mie de cărți să găsească vreo chestie care să le convină!

- Zău?!

- Da' ce credeai, dragă, că ei conduc așa, după ureche?!

- Și zici că Tiberiu acesta e cu ei?!

- Vezi bine! Lucrează mână-n mână!

- Să-l dăm la groapa cu furnici!

- Să-l împrăscăm cu vitriol!

- Să-i tăiem oușoarele!

- Să-l facem tăiței!

- Să-i bem sângele, mama lui de scribălău!

Și tot așa până curva aia de Fifi Baston începu să-i pocnească pe toți cu poșeta după scăfârlie și să-i împungă cu umbreluța-i rozalie, cam ferfeniță, ce-i drept. Striga:

- Măgarilor! Ageamiilor! Malagambiștilor! Vă legați de unu' de-ai noștri?! Tocmai acu' când Diavolu' sau ce-o fi arătarea aia vrea să ne facă felul?! Las' că v-am însemnat eu pe vreo câțiva! Habar n-aveți că domnu' scriitor aici de față a fost primul care-a avut curajul să zică, nu-i așa, că totul e o ficțiune exemplară!

- Nu vorbi Fifi! strigă judecătorul Leon frecându-și un cucui răsărit în creștetul însângerat.

- Să vă spun eu, porcovanilor! Domnu' scriitor a spus că iar au început să fabuleze guvernanții! Că-n fiecare zi ne afundăm în imaginarul colectiv! Că imaginaru' ăsta e alimentat de Maeștrii Ficțiunii!

- Care-or fi ăia? întrebă avocatul Luigi.

- Păi cine să fie?! Activiștii năimiți care controlează inteligența națiunii și care umblă și cu lumânarea după copii supradotați!

- Și ce-i rău în asta?!

- Activiștii ăștia le pregătesc copiilor un viitor sumbru! Îi vor înrobi! Or să-i pună să lucreze în contul unor forțe oculte!

- Ne pui pe jeratic, Fifi!

- Stați că nu-i totul! Printre Maeștrii Ficțiunii se numără mai-marii televiziunii, presei și radioului!

- Ȑia pe care-i vedem toată ziua leorpăind pe micul ecran!? întrebă Spiridon Iordache tremurând tot.

- Nicidecum! Sunt unii pe care nu-i vede nimeni! Și-apoi vin la rând cei care trag sforile politicii și unii de prin serviciile secrete...

- Auzi, drăguță! răcni comis-voiajorul Balthazar Balthazarian strivindu-și sub pleoapă un vierme roșiatic. Am mai auzit noi chestii dintr-astea! Nu-i nimic nou. Hai, nu te mai prosti! Zi mai degrabă că ți-a căzut cu tronc scriitorasu' și c-ai vrea să te drăgălăsești cu el! Ha, ha, ha!

PAISPREZECE

Spiridon Iordache zise, că, după părerea lui, Fifi, avea dreptate să-l apere pe scriitor. Patricia Protopopescu strigă că și ea e de partea literatului și că simțise și ea, din plin, cum Ficțiunea Generalizată otrăvea corola de minuni a lumii. Primarul Iamandi negă orice amestec în chestii ficționale. Madam Elefterescu mărturisi că generalul ei bâiguise ceva despre o posibilă ficțiune atunci când se afla pe patul de moarte. Domnișoara Margareta râse în hohote și spuse că-n singurătate văzuse totul foarte clar.

- Ce-ai văzut, dragă? întrebă Genoveva Grigoriu.

- N-ai auzit? se strâmbă domnișoara Margareta. Am văzut tot ce era de văzut. Într-o clipă! Stăteam întinsă-n pat și mă uitam în tavan. Mă dureau ochii de-atâta alb.

- Și?! întrebă spițerul Fabian.

- Și cum stăteam așa am văzut totul.

- Și? strigă neliniștit judecătorul Leon.

- Și m-am dus în bucătărie și-am luat un cuțitoi și mi-am tăiat gâtul!

CINCISPREZECE

Vânzoleala scăzu. Morții tăcură cu toții. Păreau niște mielusei. Fanfaragii rupeau bucăți din ei cu marșurile lor funebre bubuitoare. Morții se bâțâiau. Își trăgeau mucii sângerii pe tăcute. Priveau pe sub sprâncenele albite. Ca niște mironosițe!

- Alo! Alo! Când începe circăreala?! strigă dintr-odată comis-voiajorul Balthazar Balthazarian, strivind un alt vierme roșiatic ce i se zvârcolea-n urechea stângă. Hai că mor de nerăbdare! Zău că-mi dau duhu! Dac-o fi Diavolu' în cauză, abia aștept să-l trag de cornițe! Dac-o fi vreo ființă venită din spațiu o pun eu cu botu' pe labe! Iar dacă-i vreun experiment pus la cale de oamenii Guvernului atunci să mă pupați cu toții în cur!

Cum se mai prostea Balthazar Balthazarian!

Se cocoșea, nevoie mare. Că-i cel mai tare din parcare! Își umfla pieptul putrezit și bătea cu picioru-n podeaua proaspăt geluită. Își închipuia că poate să-i facă praf pe agresori. Asta erau, fără îndoială! Nenumiți. Nevăzuți.

Necunoscuți. Și ce chestii ieftine folosiseră! Se vedea de la o poștă!

Holografie, jocuri de oglinzi, hipnoză! Ha, ha, ha!

Și când te gândești că vreo câțiva morți chiar crezuseră. Hăpăiseră pe nemestecate haleala aia puturoasă!

Uite-așa mai cade câte unu-n laț, gândi comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Cine o pățește? Naivul. Prostul. Cel cu capu-n nori.

Îndrăgostitul. Da, asemenea oameni sunt foarte vulnerabili. Chiar și împătimiții cad ușor în laț. Ca fluturii pe lampă. Le iau foc încălțările și inimioarele. Le arde sufletețul. Și ce de lacrimi, ce

de remușcări, ce de scâncete! Și-o grămadă de regrete!

Dar n-ai ce face! Marile Afaceri nu țin seama de sentimentul fluturelui gingaș. Ele se-ncheie în umbră. Dospesc în măruntaiele unor pungăși. N-au ele treabă cu sensibilitatea naivului. Praf îl fac. Îl scot la mezat. Îl licitează. Îl vând ca pe nimica!

Vânzători? Vai, găsești cu sutele, gândi întristat Balthazar Balthazarian.

Știa el ce știa! Văzuse o grămadă din ăștia. Interesați, mârșavi, fără de scrupule, ticăloșiți. Îi agățau pe naivi cu una cu două. Le turnau în urechi și-n suflet tot felul de baliverne. Îi amăgeau. Că ce frumoși erau. Ce deștepți. Că erau de viitor. Oameni pe care se putea conta. Îi convingeau așa, la minut, că albul e negru și negrul e alb.

Nu, n-aveau scăpare naivii, proștii și îndrăgostiții. Ușor de dus cu vorba.

Ușor de păcălit. De mici o iau ăștia peste cap și nu se-nvață niciodată minte. Nu se lecuiesc. Ei, unora le place, zău! Să-i gâdili. Să le umfli amorul propriu cu pompa. Să le poleiești orgoliul! Ce le mai crește inima! Aia care-o să putrezească cât ai zice pește după moarte!

Asta-i, gândi Balthazar Balthazarian oftând. Nici nu deschizi bine ochii la lume că mârșavii hop, în cărca ta. Să-ți înmoaie oasele. Să-ți fure bruma de liniște. Să-ți facă praf pojghița de înfiorare. Să-ți înfulece averea. Sănătatea.

Ăștia-ți sug până și măduva oaselor. Te-nghesuie într-un colț și-ți cară pumni în stomac până zici și faci ca ei. Nu se-ncurcă, mârșavii!

Niște căcănari, își spuse Balthazar Balthazarian. Să le rupi gâtul?! Să-i treci prin foc?! Să le smulgi limba?! Să le tai mâinile?! Să-i jupoi de vii?! Să le scoți ochii?! Ha, ha, ha! O mie vor răsări în loc. Mârșavii-s ca microbii. Se-nmulțesc cu milioanele. Pe tăcute. Dintr-odată răsar. Din pământ din iarbă verde. În zdrențe sau în frac, tot

mârșavi se cheamă că sunt. Vin puhoi! La grămadă le merge lor bine. Tropăiesc prin lume. Doar, doar or găsi ceva de ronțăit. Vreun locșor unde să fitileze. Să tragă sfori. Să omoare cu bună știință. Ochesc câte-un zevzec și se-aruncă asupra lui, hulpavii! Păi așa-i trebuie zevzecului dacă n-a învățat lecția vieții!

- Alo, băieții! strigă Balthazar Balthazarian scuipând un alt vierme roșiatic mare și gras. N-aveți de gând să ne lămuriți? E circăreală?! E concurs? E vis? Sau e Sfârșitul Lumii?!

- De ce te grăbești așa, iubițel? Ce nu-ți place?! Pari nefericit? Îi șopti la ureche un homosexual rujat țipător. Nu te mai zbate, îți pierzi frăgezimea coapselor, ți se lasă fesele, dragule! N-ai auzit că de-abia în anul 3000 se sfârșește Marele Joc? De-abia atunci va fi rechemat Universul în Marea Memorie! De-abia atunci se va schimba programul! Dar zău, avem atâta timp să ne destrăbălăm! Ce zici?!

- Ia vezi, poponarule! se înfurie Balthazar Balthazarian. Ia vezi că-ți frig spinarea! Ce tot sperii lumea de pomană?! O să trecem de 3000 așa, fluerând! Pe cât punem pariu?!

- Bravo! strigă Lăscărică.

- Dă-i 'nainte, dom'le! Să se-nvețe minte haimanaua! răcni judecătorul Leon.

- Foarte frumos! aprecie domnișoara Margareta. Ce tot sperie oamenii?!

- Ar trebui să-i tragem o bătaie! propuse Spiridon Iordache vidanșorul șef.

- O merită cu prisosință! Ha, ha, ha! râse Patricia Protopopescu.

- Huoooo, poponarii! urlă primarul Iamandi.

- Domnilor, puțină decență! spuse avocatul Luigi. Deocamdată, dânsul are aceleași drepturi cu noi! E-un cadavru, un mort, unul gata, gata să se-ntoarcă printre cei vii! Atunci o să vedem. Dar acu'...

- De ce s-așteptăm atâta? N-ar trebui să clarificăm lucrurile pe loc? întrebă Eleonora Ochean holbându-și ochii de jur împrejur. De asta am dat greș de-atâtea ori când când am trăit prima oară! Pentru c-am lălăit-o!

- Sanchi! oftă judecătorul Leon. De lălăit văd că lălăie fanfaragii ăștia. Uită-te la ei! Cântă anapoda! Băă, țineți ritmul!

- Huoooo! răcni spițerul Fabian tușind în draci și împrôscându-i cu sânge pe cei din fața lui.

- Dom'le, când începe circăreala?! vru să știe din nou Balthazar Balthazarian.

ŞAISPREZECE

Fanfara o luă de la capăt. Atacă un marş funebru la modă prin anii '20.

Toboşarul bătea-n tobe ca un apucat. Trompetiştii-aruncau nori de pucioasă până-n cupola cercului. Tromboniştii făceau să se umfle-n valuri cortina înstelată. Tambur-majorul îşi agita bastonul cu măciulie de argint şi-şi umfla burdihanul încins c-o cingătoare de argint.

Elvira bătea tactul cu pantofu-i de lac. Părea amuzată de toată tevatura.

Lumea era a ei! Nu-i păsa că trece timpul cu repeziciune! Nu se-ntreba dacă-i o înscenare sau nu. Stătea aşa, în mijlocul arenei, plină de înfiorare.

Mai făcea câte-o piruetă, mai scotea limba la fanfaragii. I se umflaseră nările delicate. Venea un damf de bălegar dinspre menajerie. Doamne?! Erau oare animale adevărate? Lei, tigri, elefanţi, urşi polari, vulpi argintii, câini, iepuri, foci, delfini, porci mistreţi şi capre?!

Nu cumva era o păcăleală?! Poate c-acolo-n beznă erau frumos rânduite o mulţime de cazane cu smoală fierbinte! Poate că nişte diavoli mici şi roşii, cu corniţe ascuţite, le păzeau şi-aveau grijă să nu se stingă focurile.

Aşteptau, ticăloşii. Să calce vreun mort pe bec. S-o scrântească. Să-şi dea în petic rău de tot. Şi-apoi? Hop cu obrăznicătura-n cazan!

Doamne, poate era doar un caz clasic de Trăire Paradoxală!

ŞAPTESPREZECE

Madam Elefterescu se fandosea şi ea. Avea şi ea o umbreluţă. Una portocalie. Mâncată bine de molii. I-o băgase un nepot în coşciug. Să-i țină de ploaie şi de vânt!

O tot cicălea generăleasa pe curva aia de Fifi Baston:

- Ascultă-mă, dragă, să ştii, praf îi face nepoată-mea pe ăştia cu Diavolu'.

- Nu spune, dragă, chiar așa?! se miră Fifi Baston.

- Ce crezi că Diavolu' acesta e-un tip atât de bazat?! Aud c-ar fi de fapt o fiinţă extraterestră ceva mai evoluată ca noi...

- Oare cum se înmulţesc ăştia, dragă? gânşuri Fifi Baston ştergându-şi puroiul de pe faţa-i arsă.

- Curva tot curvă! La ce să se gândească ea?! se înfurie madam Elefterescu. Ascultă aici, dragă. Am auzit că fiinţa asta încearcă să obţină un rang superior. Ca s-ajungă printre barosanii care stăpânesc Marele Joc...

- Prostii, dragă...

- Ei, nu prea cred. Parcă a zis că ar fi un calculator cu "n" dimensiuni... Individu' ăsta care ne-a burduşit în bula luminoasă... Diavolu', cum zic unii, ne-ar fi avut în custodie pe ăştia din Sistemul Solar... Înţelegi, dragă?!

- Ceva, ceva...

- Eu aş înclina să cred că-i adevărat... Ştii, după ce-am murit am comunicat cu soră-mea...

- V-aţi scris, dragă? întrebă mirată Fifi Baston.

- Nu fi proastă! Am comunicat prin intermediul unor câmpuri informaţionale.

- Zău?!

- Întocmai. Ştii, soră-mea făcea spiritism. A câştigat o grămadă de părăluţe lucrând cu mine...

- Adică făceai tot felul de chestii dintr-alea?
întrebă Fifi Baston ducându-și mâna la gură.
Mișcai mobile, stingeai lumânări și citeai viitorul?!

- Tu ce crezi?! surâse galeș madam Elefterescu.

- Dacă stau bine și mă gândesc, ești un spirit deosebit de întreprinzător!

- Dar ce-ai vrea?! Iar acum, spune-mi din ce-o să trăiești?! Acum când te întorci printre cei vii! O să-ți întindă careva vreo bucată de pâine?! Aiurea! Știi doar ce zgârciți sunt!

- Știu dragă! Am auzit că și cu fetele s-a stricat treaba, au scăzut prețurile!

- Curva tot curvă! La ce să se gândească ea?! răbufni madam Elefterescu. Ascultă la mine! O să pun mâna pe Cel Mai Mare Mare Premiu și-o să scap de sărăcie...

- Or fi atâți de mulți bani?! În cazul ăsta ai putea să mă împrumuți cu ceva... O să deschid un bordel de lux!

- Bine, bine, mai vedem noi! Ce te grăbești așa?! Nu vezi că se mocăiesc ăștia cu circu'?! Alo, alo! Direcțiuneaaaaaaaa!

Madam Elefterescu își băgă degetele descărnate-n gură și trase-un fluierat strașnic. Morții se luară după ea și începură să dea din picioare și să bată furioși din palme. Răcniră cu toții ca niște apucați:

- Hei, câcâiților! Ce ne tot aburiți!?

- Foaie verde, foi de ceapă, hai mai repede să-nceapă!

- Unde sunteți creaturi diavolești?! Ce puneți la cale? Hai că trece timpul regulamentar!

- Iuhuuu! Drăcușoriloor!

- Ah, Doamne, unde-s demonii ăia să le bem noi sângele?!

- Ziceau c-o să fie un concurs și că pe urmă o să plecăm cu toții acasă!

- Mincinoșii! Mincinoșii! Mincinoșii!

- Lasă-i dom'le, nu vezi că suntem luați la mișto?! Au încălzit deja cazanele cu smoală și vor să ne fiarbă pe-ndelete!

- Ce să-i lași?! A dat norocu' peste noi și ne-am sculat din morți din cauza acelei teribile furtuni cosmice și-acu' vin ăștia să ne facă bucata?!

- Așa-i! Vor să ne treacă printr-o grămadă de chinuri! Dar în timpu' vieții nu ne-am rupt noi în cur pentru tot felul de prostii?! Nu ne-am dat noi de ceasu' morții după glorie, după bani și după curviștine?!

- Dom'le, cică ăștia au fugit cu sufletele noastre cu tot și ne-au lăsat aici cu buza umflată!

- Vrei să spui c-au șters-o cu matricile noastre energetice sau cu câmpurile noastre informaționale remanente?!

- Tot aia!

- Auzi!

- Ce-i?!

- Prea-i liniște!

- Adică să fi crăpat Diavolu'?!
- O fi murit dom'le, prea a fost grozavă furtuna!

Taci! Nu moare ăsta cu una cu două!

OPTSPREZECE

- Atenție, doamnelor și domnilor!
Adineauri am tras o raită pe la cabine! răcni
Lăscărică dându-și importanță. Mă jur pe crucea
mea, l-am zărit pe Diavol! Am deschis o ușă din
întâmplare! Și, ce să vezi?! Era acolo, pocitania!
L-am cercetat din cap până-n picioare! Era ca un
lujer luminos! Mișto mai strălucea! Aeru' era tare
îndesat în jurul său! Și tipu' se tot juca la niște
claviaturi!

- Cânta la pian?!

- Nu dom'le, eu zic...cred că erau niște
calculatoare!

- Poate era Vangelis, dom'le și nu te-ai uitat
tu bine!

- Aiurea! N-am orbu' găinilor! strigă
Lăscărică. Claviaturile erau ale dracului de
barosane! Nu mint!

- Dă-i în mă-sa! Fac pe nebunii! Și
Diavolu' și fanfaragii și clovnii și care-or mai fi!
Ne-au cărat pân'aci și-or să ne taie gâtul!

- Huoooo!

- Or să ne toace ca pe altceva!

- Ce vorbești, domnu'? Ce să mai toace?
Nu vezi ce descărnați suntem?!

- Ciuciu!

- Ia vezi!

- Nu mai țipați! Uite, se mișcă ceva acolo,
după cortină!

Așa-i la îmbulzeală. Morții-și cereau cu
toții dreptul de-a fi luați în seamă. Urlau. Își
fluturau cioturile însângerate. Se burzuluiau. Își
dădeau cu presupusul. Ardeau de nerăbdare să
înceapă circăreala. Voiau să afle dacă-i albă sau
neagră. Ce să se mai perpelească atâta?!

Unii strigară plini de înverșunare celor din
față:

- Stați, bă, jos, că nu se filmează!

- Nu vezi c-aduc o mașinărie? Uite-o acolo! Are și ecrane!

- Proștilor! Acela-i un generator de câmp. Unu' n-o să se miște de-aici! Ne țin prizonieri! S-a dus libertatea noastră!

- Nu-i generator! E-un automat de cafea! S-au gândit să ne omenească...

- Să ne diavolească, vrei să spui?!

- Ia, tăceți, e-un detector de minciuni! Or să ne ia pe fiecare-n parte. Să spunem ce porcării am mai făcut în amarul de vreme de când am murit!

- Ce tâmpenie! Am stat în coșciugul acela nenorocit! Mai rău ca o sardea!

- Da' ce dom'le?! N-au avut rudele bani să-ți cumpere unul ca lumea?!

- Dracu' să-i ia de zgârciobi! Toată viața au cumpărat de la "Solduri"!

NOUĂSPREZECE

Asta-i! Făceau pe deștepții. Se cocoșau. Își dădeau ochisorii peste cap.

Le știau ei pe toate. Cârâiau. Guițau. Mârâiau. Chițcăiau. Doar, doar i-o lua în seamă cineva.

Vorbeau în dodii. Cică acele stranii creaturi erau de fapt agenți secreți.

Și basta. Morții nu mai aveau scăpare. Serviciile secrete îi aduseseră din nou la viață. Și-acum se pregăteau să experimenteze niște gaze toxice de luptă.

Unii morți își exprimară opinia potrivit căreia era vorba de o bombă nemaipomenit de periculoasă. Alții spuseră că de fapt se experimentau niște câmpuri magnetice folosite drept armă de luptă.

Câțiva morți afirmară că lucrurile erau mai teribile. C-aveau ei informații sigure. Anume c-au fost sculați din morți pentru a fi retușați. Pentru a primi alte chipuri și alte identități. În mod sigur ale unor politicieni de marcă de pe întreaga planetă. Urma apoi ca respectivii să fie uciși și înlocuiți cu copiile lor. Conspirație internațională. Ce să mai vorbim!

Lăscărică se prosti și el. Zise că vor fi pregătiți pentru un lung zbor interplanetar. Că vor fi trimiși într-o expediție către steaua Antares. Și că, odată ajunși acolo, o vor lua de la capăt. Cu sânge și spor. Plini de avânt. Și vor construi o lume mai bună și mai dreaptă!

Sigur că la grămadă puteau vorbi vrute și nevrute. Nu era pentru careva vreun pericol. Nu-i băga nimeni în seamă, nu-i lua nimeni la ochi. Puteau să se prostească foarte bine. Fiecare-și spunea liniștit că mai erau o mie-n jurul lui.

Puteau să-i dea 'nainte. Cu toată viteza.

- Dom'le, ne prinde anu' 3000! strigă Spiridon Iordache dând ca un smintit din picioare. Hai că de-abia aștept s-o șterg de-aici și să dau

ochii cu nevastă-mea! De când am murit s-a înhăitat c-un pește din Cartierul de Vest! Ce surpriză o să le fac! O să le rup picioarele la amândoi!

- Animalule! țipă Fifi Baston.

- Lasă-l dragă, zise domnișoara Margareta. Până ajunge el să le rupă picioarele or să ne sugă nouă sângele șmecherii ăștia de la circ! Nu vezi ce fioroși sunt cu toții?!

- Prostii! făcu neîncrezător primarul Iamandi.

- Ehei! zise comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Chiar așa o să fie!

- Cum adică? se sperie primarul Iamandi.

- Păi chiar acu' au descărcat un lot proaspăt de vampiri în spatele menajeriei!

- Vorbești serios? întrebă primarul Iamandi.

- Îhî. Acușica or să ne sară-n cârcă! rânji Balthazar Balthazarian.

- Măgarule! răcni Patricia Protopopescu.

DOUĂZECI

Fanfara începu un marș vesel. Se-aprinsesă-n cupolă stele purpurii.

Cortina se undui. De nicăieri se stârni vântul.

Bum. Bum. Bum. Bătu toba mare. Tu.Tu.Tu. Anunțară trompeții, glumetii. Trumb. Trumb. Trumb. Adăugară tromboniștii într-o notă gravă.

În sfârșit își făcea apariția prezentatorul!

Intră-n arenă în pas săltat. Mustăcind. Cercetând plin de șiretenie chipurile morților.

Se opri. Făcu o plecăciune. Le trimise câte-un pupic nerușinat. Îi salută:

- Doamnelor și domnilor, bine v-am găsit!

- Tâmpituleeeee! strigă Balthazar Balthazarian scuipând un ghem de viermi roșietici.

- Pardon? făcu mirat prezentatorul trăgându-se de reverul fracului său negru.

- Trebuia să zici... începu Balthazar Balthazarian.

- ...rău v-am găsit! îl completă spițerul Fabian.

- Chiar așa, domnule! Rău ne-ai mai găsit. Nu vezi că suntem în plin proces de putrefacție?!

- Trebuie să ieșim la lumina zilei!

- Să ne revigorăm!

- Soarele să ne facă bine de tot! Iar dumneata, prezentatorul, nu vrei, nu-i așa?! Ești mâna-mâna cu arătarea aia! Diavol o fi? Ființă cosmică?! Dar ce ne pasă?! Trebuie să ieșim la aer curat! E-o putoare cumplită aici! Ne-am câștigat dreptul de-a ne reîntoarce printre cei vii! Nu faci bine că te împotrivești! S-ar putea să-ți pară rău!

- S-ar putea să-ți pară chiar foarte rău! strigă spițerul Fabian.

- Doamnelor și domnilor, mortul acesta minte! spuse prezentatorul aruncând pe gură un

nor de pucioasă. Arăt eu ca unul care vă vrea răul?!

- Huooooo! țipă Fifi Baston.

- Vă rog, puțină disciplină! zise prezentatorul. Nu-mi faceți probleme. O să terminăm foarte repede! Vă promit!

- Îngâmfatuleeee! țipă Patricia Protopopescu.

- Căcănaruleeee! răcni domnișoara Margareta râcâindu-și rana de la gât.

- Jos bonjuriștii! strigară la unison judecătorul Leon și cerșetorul Lăscărică.

- Afară cu mitocanii! se grăbi să adauge Eleonora Occean.

- Ia mai tăceți! se burzului primarul Iamandi. Să ne spună cum îl cheamă. Să știm și noi cu cine stăm de vorbă!

- Să știm pe cine înjurăm, ha, ha, ha! râse avocatul Luigi.

Prezentatorul își scoase jobenul. Făcu o reverență. Se scotoci prin buzunare. Dădu la iveală o claviatură. Apăsă repede pe taste. Instantaneu, începu să plouă cu brotăcei. Apoi începu să ningă cu bănuți de-argint ușori ca fulgul. Și, la urmă de tot, răsări în talașul umed un crater uriaș.

- Eu sunt Mefisto! spuse prezentatorul făcând o nouă reverență.

- Bravo, dom'le! Așa mai vii de-acasă! spuse mulțumit primarul Iamandi.

- Și dacă tot ai și-un nume... începu judecătorul Leon.

- ...să ne pupi în cur, Mefistoooo! se prosti cerșetorul Lăscărică fudulindu-se, cocoșându-se și dându-și ochișorii peste cap.

DOUĂZECI ȘI UNU

Mare tevatură. Acum c-aveau și prezentator. Adică lucrurile se complicau. Aveau un adversar. Puternic, oare?! Ce forțe oculte-l manipula?! Care-l împinsese-n fața lor, în mijlocul arenei?! Sau era chiar artizanul întregului spectacol?! Uite-l cum se juca nemernicul cu claviaturile alea! Putea oare să construiască tot felul de lumi din Marele Nimic?! Să facă să crească un Univers Fără Sfârșit dintr-un degetar de materie?!

Părea stăpân pe sine. Prezentator?! Diavolul degvizat. O mască, ce mai încoace și-ncolo! O amăgire. Oare nu cumva și arătarea asta era în plină.

Trăire Paradoxală?!

În frac. Cu joben. C-un surâs subțire. Cu mâini osoase. Cu degete ca niște șerpi. Cu nas acvilin. Oare ce-ascundea prin buzunare?! Ce coridoare subterane? Ce comori? Ce animale de pradă?!

Doamne, prezentatorul acesta părea să fie mai sus de Marele Interes, de Marile Afaceri. Poate chiar și de Marea Revelație.

- Hai, dom'le, zi-ne care-i treaba cu concursu'! Și nu ne mai perpeli atâta! strigă domnișoara Margareta.

- Ai vreun regulament, ceva? se interesă madam Elefterescu sperând în sinea ei că lucrurile se vor aranja în favoarea ei.

- Am înțeles că domnișoara Elvira vă va reprezenta, spuse Mefisto.

- Da, da, da! strigară-n cor morții bătând nervoși din picioare.

- Ea va trebui să înfrunte cele șapte înfățișări ale...

- Huoooo! urlă avocatul Luigi.

- Trădareeeee! se prosti Patricia Protopopescu.

- Raportu' de forțe e inegal! strigă mânios Spiridon Iordache.

Mefisto clipi repede. Zâmbi strâmb. Oftă. Ridică o mână cerând să se facă liniște. Spuse:

- Așa-i regulamentu'. Fiți atenți acu'! După câteva minute vor veni cele șapte înfățișări ale...

- Huoooo! răcni avocatul Luigi. Să vă fie rușine! Profitați de situația noastră! Vă avertizez că...

- Cum spuneam, cele șapte înfățișări vor pune Elvirei câte o întrebare! continuă Mefisto. Dacă domnișoara va răspunde corect, le vom tăia capul. Dacă nu, atunci Elvira va fi descăpățanată iar voi n-o să vă mai întoarceți printre cei vii!

- Asasiniloooooor!

- Teroriștilooooor!

Altfel cum?! Nu era oare Divolu' cel mai de temut terorist al tuturor timpurilor?!

DOUĂZECI ȘI DOI

O grămadă de morți se furișară pe sub băncile proaspăt geluite. Gata să comploteze. Să se organizeze. Să tragă sforicele. Puși pe fapte mari.

Viața sau moartea!

Nu se-mpăcau cu cele spuse de Mefisto. Un asasin, tipu'! Un terorist.

Cum s-o descăpățâneze pe Elvira?! Cum să-i împiedice să se reîntoarcă printre cei vii?! Totul era cusut cu ață albă. Poate că arătarea nici nu era atât de puternică pe cât își imaginaseră morții. Avea ea un punct vulnerabil!

Morții se tupilară. Vorbiră-n șoaptă. Puseră santinele pe flancuri.

Discutară aprins de tot. Cum să se organizeze? Într-o mare armată sau în grupe de gherilă? Să dea un atac frontal sau să pună la cale sabotaje și ambuscade?! Sau să confecționeze o disidență?! Mai mulți morți au protestat.

Disidența însemna valoare. Iar valoarea nu mai putea fi confecționată pur și simplu. Așa cum ai pocni din deget. Unii care muriseră de vreo două sute de ani își manifestară nedumerirea. Ar fi vrut să lupte fățiș. Atac la baionetă! Doamne, regulile s-au schimbat. În lumea modernă e-o altfel de strategie. Sigur c-au apărut tensiuni. Unii au amenințat că lasă totul baltă. C-au fost disidenți într-adevăr fabricați de poliția secretă.

Ca s-adoarmă spiritele cu-adevărat libere. Poate libertine, au opinat unii morți. Nu, dom'le, au încercat să facă alții o rectificare esențială. Spirite libere și nu altcumva. Disidentul, au spus ei, rămâne disident pe veci. Nu-l confundați c-un oportunist.

Da, dar viața e făcută din nuanțe, au zis câțiva. Prostii, așa rămânem în zona literaturii. A ficțiunii pure, aprecie Fifî Baston. Doamne, curva aia să intre așa, triumfal, în imperiul literaturii?! Câțiva

morți s-au agitat, s-au înfuriat, au dat să se retragă pe băncile lor proaspăt geluite.

- Revoluție! a strigat unul împătimit.

- Dar ce schimbăm?! întrebă altul tremurând de frică.

- Asta-i întrebarea?! se burzului judecătorul Leon stând pe vine să nu-l zărească Mefisto. Schimbăm vechea ordine!

- Cum?! întrebă avocatul Luigi.

- Formăm o rețea! își dădu cu presupusul primarul Iamandi. Asta-i singura soluție! Moarte piramidei!

- Dom'le, fii mai explicit! se rugă domnișoara Margareta care tocmai își băgase capul printre bănci. Ce vrei să zici?!

- S-a sfârșit cu ierarhiile! răcni primarul Iamandi încălcând în mod evident regulile activității conspirative.

- Prostii! făcu neîncrezătoare domnișoara Margareta. Adică dumneata lupți în contra vârfurilor?! Păi nu ele duc lumea înainte? Nu ele definesc Marile Idealuri?! Nu mă prosti de la obraz că nu se cade!

- Să luptăm pe față! propuse spițerul Fabian. Și-atunci s-or alege eroii!

- Ce zici? întrebă Eleonora Ochean.

- Lasă, doamnă! Important e să câștigăm! răsuflă înciudat spițerul Fabian.

Dar cum?! Arme n-aveau. Unul zise să folosească stâlpii cercului ca pe-un berbec. Să spargă câmpul care înconjura cercul. Altul se lăudă că-n timpul vieții fusese expert în arme parapsihologice. Că dacă s-ar concentra, ar putea penetra bula luminoasă făcând-o praf. Altul zise că singura modalitate era lupta corp la corp cu arătarea. Să-i rupă gâtul. Și altceva nu.

- Îl luăm ostatic pe Mefisto! gânguri Genoveva Grigoriu!

- Fără prizonieri! urlă înverșunat un mort fără de picioare gata să încalece acordurile de la

Geneva.

- Domnilor, singura noastră șansă e o dezinformare în masă! își dădu cu părerea Balthazar Balthazarian scuipând un ghem de viermi roșietici.

- Zvonistică! Însământare! Dezinformare Generalizată!

Iar zvonuri?! Dar nu se hrănise omenirea-n draci cu mii și mii de zvonuri în toate războaiele și-n toate perioadele de acalmie?! Chiar și acum? Nu spuneau unii că totu-i o înscenare? Că cei de la putere, în disperare, aveau de gând să folosească reînvierea lor?! S-o treacă-n contul lor?! Că Darwin făcuse cercetări în secret. Că erau acum scoase la lumină. Ce tevatură!

Păi, sigur! Nu scria în toate jurnalele că cei mai vestiți revoluționari ai lumii fuseseră de fapt agenți secreți infiltrați?! Să te-apuce frigul. Rescrieți Istoria! Acesta era cuvântul de ordine în toate cancelariile lumii! Au înviat morții?! Scrieți că era prevăzut. Că filozofii, poeții și pictorii fideli Puterii au prevăzut acest adorabil fenomen. Adorabil? Ha, ha, ha!

Ce nostimadă!

- Eu votez pentru gherilă! zise judecătorul Leon.

- Întâi să ne lămurim! strigă spițerul Fabian. E vorba de Satana în persoană sau de vreo ființă extraterestră!?

- Poate-i un experiment pus la cale de guvernanți, se grăbi să bage un fitil primarul Iamandi.

Scandal. Ceartă. Suduieli. Înjurături. Panaramă. Că unii vor să folosească, bineînțeles, câmpurile magnetice în luptă. Că alții au de gând să scoată crucea. Iar unii să lupte chiar cu mâinile goale.

- O să-i înfingem crucea-n piept lu' Mefisto! O să crape într-o mare de flăcări! urlă Balthazar Balthazarian.

- O să piară când i-om penetra câmpul informațional! se lăudă avocatul Luigi.

Așa s-a dus naibii solidaritatea. Unitatea de vederi, programul comun.

Au apărut grupări adverse. Pentru că, spuneau unii, trebuia hotărât cine va deține portofolii în noul guvern.

Ministere. Zone de influență. Relații internaționale. O nouă ordine aveau de gând să instaureze unii. Era în joc Bugetul. Pentru că trebuiau afectate sume importante pentru subvenționarea cercetărilor în domeniul reîncarnării.

- Eu vreau Internele! strigă avocatul Luigi. Sunt cel mai în măsură să mă ocup de ele!

- Pune-ți pofta-n cui! răcni furios judecătorul Leon.

- N-aveți decât să vă certați! Mie să-mi dați Afacerile Externe! zise primarul Iamandi. E nevoie de o nouă politică! Am niște idei pe care le rumeg de-o veșnicie!

- Eu vreau Sănătatea! țipă spițerul Fabian. Știu eu acolo vreo câțiva ageamii care și-au luat diploma de doctor cu damigeana!

- Sunt de acord! zise repede comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Dacă-mi dați mie Comerțul, sunt de acord. Vă sprijin din toată inima! Pe cuvânt! Chiar dacă biata mea inimă e putrezită de tot, săraca de ea!

- Iar eu cer să fiu numită la Sociale! spuse Fifi Baston. Ce, femeile n-au nici un cuvânt de spus acum când hotărâm cum va arăta Noua Ordine?!

- Atenție! S-ar putea să fim ascultați! avertiză cerșetorul Lăscărică. Eu, dacă-mi permiteți, aș vrea să-mi dați fotoliul de la Ministerul Public! Mă pricep! Să mor dacă mint!

- N-ai studii! îl șicană Patricia Protopopescu.

- Ei, iar începeți cu dosare? se burzului Lăscărică.

- Măgarilor! urlă madam Elefterescu. Nu vă e rușine! Elvira stă să lupte cu cele șapte înfățișări și voi vă împărțiți sferele de influență? Rușine! Rușine! Rușine!

Sigur că muriră de rușine.

Judecătorul Leon îi înjură pe toți cu năduf. Cum să vorbești de Noua Ordine dacă n-ai un plan?! O strategie?! Cum să te războiești cu Diavolul sau ce-o fi fost el fără să promiți combatanților câte ceva?! Un post, un sac de bani, o proprietate pe Coasta de Azur, un iaht pentru croaziere-n Mediterana sau, de ce nu, gloria și numai gloria?!

DOUĂZECI ȘI TREI

Sus, pe băncile proaspăt geluite, morții erau în delir. Zăpăciți de lumina orbitoare a reflectoarelor. De răpăitul tobelor. Băteau din palme. Se ridicau în picioare-n valuri și țipau în toate felurile. Nici nu băgară de seamă când se întoarseră complotiștii, când se aciuară pe locurile lor, aruncând priviri furișe, gata, gata, să sară-n gâtul lui Mefisto. Care țipa și el ca un descreierat.

- Începeem?!

- Eaaaaaaa! strigară-n cor morții.

- Sunteți gataaaa?!

- Da! Da! Da!

- Aveți încredere-n mineee? întrebă Mefisto dând din mâini ca un bezmetic.

- Nu! Nu! Nu! răcniră morții dând și ei din mâini.

- De ce?!

- Ești un gargaragiu! strigă Fifi Baston.

- Doamnelor și domnilor, dezmint această afirmație! Nu sunt gargaragiu! Timid, da!

- Da! Da! Da! Ha, ha, ha! se hliziră morții fluturând din mâini și bătând din picioare.

Ce le mai plăcea. Hărmălaie. Scandal. Babardeală. Le era dragă anarhia.

Păi, nu?! După atâta amar de vreme în care fuseseră obligați să stea-n poziție de drepti, frumos rânduți în coșciuge! Nimeni nu-i întrebese dacă n-ar vrea să fie înmormântați în picioare. Poate ghemuiți. Poate cu mâna strașină la ochi. Poate cu palmele duse pâlnie la gură. Poate ținând un discurs de la o tribună de plumb. Poate șezând pe-un fotoliu comod și scriindu-și memoriile.

Poate cu nasu-n microscop studiind milioanele de microbi ce-și fac mendrele în lumea tăcută a morților.

Halal!

- Îi dăm drumuuuu'?! întrebă Mefisto, gata, gata s-apese tastatura computerului său.

- Hai, hai, ce mai stai! îl încurajă spițerul Fabian.

- Și-acum or să vină...

- Or să vinăăăă! răcniră morții, morți de nerăbdare.

- Cei șapte...

- ...magnifici!

- Cei șapte ... reluă Mefisto netulburat.

- ...samurai.

- Cei șapte...

- ...pitici și Alba-ca-Zăpada!

- Cei șapte ... se încăpățână Mefisto.

- ...fantastici! răcniră morții plini de înverșunare.

- Cei șapte...

- ...negri mititei! răbufniră morții.

- Erau zece! îi contrazise Mefisto râzând în hohote. Or să vină cei șapte...

- ...mușchetari!

- Erau doar trei!

- Patru! răcniră morții plini de necaz.

- Or să vină cei șapte luciferi care-s cele șapte înfățișări ale...

- Huoooooooo! urlă judecătorul Leon.

- Nu-i mai vreeem! țipă madam Elefterescu fluierând de mama focului, de ciudă că totul părea să fie o nemaipomenită cacealma.

- Vă rog! spuse Mefisto pe-un ton blând. Vă rog să aveți încredere-n mine. O clipă. Vă rog, faceți liniște. Am uitat să vă spun un lucru important. Dacă Elvira ghicește răspunsul corect va primi un pachet de energie care...

- Mincinoșii! Mincinoșii! Mincinoșii!

- Pachetul de energie va putea fi folosit...

- Huoooo!

- ...să vă reîntoarceți printre cei vii!

- Mizerabilule!

- Malagambistule!

- Mitocanule!

- Adică ne aburești?! Ne duci de nas? Noi suntem vii chiar dacă suntem morți! O datorăm furtunii cosmice, domnule! strigă ofensat primarul Iamandi.

- Dom'le, săriți pe el! urlă Fifi Baston agitându-și umbreluța.

- Nu-i momentul! încercă s-o liniștească Spiridon Iordache. Eu am făcut armata la forțele speciale și m-am antrenat în manipularea câmpurilor magnetice. Vă spun că încă nu-i momentu' să acționăm. Lăsați-mă să găsesc frecvența optimă și-l facem praf pe nesimțitul ăsta!

- Să nu-i mai cheme pe cei șapte luciferi! ceru în gura mare Patricia Protopopescu. Cine știe ce bazaconii ne mai îndrugă și tâmpiții ăia!

- Nu se poate! spuse Mefisto. Așa-i regulamentul!

- Suntem manipulați! zise grăbit avocatul Luigi.

- Am fost, suntem și vom fi! strigară morții-n cor.

DOUĂZECI ȘI PATRU

S-ar fi aruncat cu toții-n cârca lui Mefisto. Să-i care pumni în ceafă. Să-i spargă nasul acvilin. Să-l sature de luciferită. Asta era boala de care suferea pramatia de prezentator!

- Nu vi se pare că-s cel mai simpatic, cel mai elegant, cel mai deștept, cel mai frumos, cel mai drăgăstos, cel mai bun prezentator al tuturor timpurilor?!

- Huoooo!

- Vă mulțumesc! Sunteți atât de generoși! zâmbi Mefisto făcând o reverență și-aruncând bezele în stânga și-n dreapta. Și-acum își va face apariția-n arenă vestitul profesor Pierronnaaaaax!

Cupola cercului se despică-n două. Acolo sus, printre nori, izbucniră fulgere purpurii. Se lăsară valuri de ceață. Șuvoaie de apă sulfuroasă căzură de nicăieri. Se-auziră râsete. Fâlfâit de aripi. Scripeți scârțâind. O flacără vâjâind. Se zări o umbră uriașă care plutea fantomatic pe-o rază de lună plină.

- Ce să fie, dom'le?!

- Care-i acolo?!

- Băă, vine monstru' peste noi!

- O fi Gagarin cu satelitu'!

- Poate că-i James Bond cu hidroavionu' atomic!

- Asta-i Mary Poppins!

- N-are cum, n-a murit în cartierul nostru!

- O fi un pterodactil!

- Nu dom'le, acesta-i în mod clar Sfârșitu' Lumii!

- Ia mai tăceți! Se-aude-un vâjâit!

- E răsuflarea lu' uriașu acela din filmu' "Jack și fasolea fermecată"!

- V-ați prostit?! E vorba de-un desant lansat în '57 în Vietnam. S-o fi rătăcit prin timp! S-au mai întâmplat cazuri. Îmi aduc aminte că bunica mea spunea că...

- Uite-l băăă!

- Ce mare e!

- Păzea!

- O să-i strivească pe nebunii ăia care stau pe parapet!

- Elviraaaaa! strigă speriată madam Elefterescu.

Morții scoaseră un oftat de ușurare. Era un aerostat plin de orhidee, de colți de elefant și nuci de cocos.

Nacela coborî-n arenă. Buf. Trosc. Pârr. Zdum. Prin aer plutiră fulgi de nea, pene de papagal, frunze lucioase de palmier.

- Cine-i ăsta, dragă? întrebă domnișoara Margareta pufnind în râs. Vai, ce caraghios e!

- Măi că l-am ghicit! strigă Fifi Baston. Acesta-i omu' lu' Jules Verne! Îl știu eu! Am citit toate cărțile alea nemaipomenite. Din scoarță-n scoarță! Îl știu pe Verne pe de rost...

Pierronnax sări sprinten în arenă. Făcu o plecăciune. Zâmbi galeș. Tuși ușor. Aruncă un nor de pucioasă. Își scoase jobenul roșu, roșu. Salută întregul public. Ochii-i erau apărați de ochelarii de motociclist. Avea un nas subțire. O bărbie ascuțită.

Spuse:

- Bine v-am găsit și toate cele bune.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Morții șușotiră-ntre ei speriați. Se zvoni în ultima clipă că Diavolul și-ar fi schimbat scenariul. Că ființa cosmică de rangul II ar trebui de fapt un alter ego satanic. Că Marele Interes, Trăirea Paradoxală, Marile Afaceri și Ficțiunea Generalizată ar fi fost vorbe goale.

Și că doar Marea Revelație părea să fie cheia întregii tevaturi.

- Cică nu-i Pierronnax, șopti Fifi Baston dezamăgită.

- Parcă poți să mai știi, dragă? suspină madam Elefterescu. L-or fi schimbat în culise. Acolo se-ntâmplă tot felul de porcării. Or fi pus pe unu' mai drăcos. O să ne ducă cu vorba și-o să ne taie gât! N-ai văzut, n-are cumva un gater în nacelă?!

- O fi măcelaru' din Katowice, își dădu cu presupusul primarul Iamandi. N-ați auzit de maniacul acela?! A tăiat o mie de tipi într-o singură noapte.

- E-un laborant de la Arsenalu' din Londra! Ăla care-a fugit cu douăzeci de grame de uraniu și-a amenințat c-o s-arunce-n aer juma' din Europa! cârâi spițerul Fabian.

- Ba-i cofetar la Capșa! îl contrazise pe spițer domnișoara Margareta. Mă jur că-i așa. M-am îndrăgostit de el în '38!

- Nu... E popotaru' lu' amiralu' Ney! șopti madam Elefterescu. Pe vremuri am fost invitată la o sindrofie... L-am zărit acolo pe individ...

- Bucătar e sigur! spuse comis-voiajorul Balthazar Balthazarian. Ia uitați-vă ce bătăături are-n palme! De la făcăleț le are!

- Poate s-aibă bătăăturile alea și de la... zâmbi subțire avocatul Luigi.

- Nesimțitule! îi strigă domnișoara Margareta pe-un ton înțepat.

- Dacă-i un ciricliu fugit de la ospiciu?!
întrebă temător Lăscărică. Țsta ne face bucata cât
ai zice pește. Nu mai pupăm noi a doua viață! Fiți
cu ochii pe el!

- Și el e cu ochii pe noi! rânji Spiridon
Iordache. Las' că descopăr eu frecvența optimă și-i
dau gata pe netrebnicii ăștia...

- Vrei să zici, panglicari, nu-i așa?! întrebă
pe șoptite Genoveva Grigoriu.

- Te pomenești c-are dinamită în nacelă și
ne-o pune sub cur să ne dea cu cracii-n sus! urlă
judecătorul Leon fâțându-se neliniștit pe banca-i
proaspăt geluită.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Pierronnax nici nu-i luă în seamă. Îi auzea el însă, vezi bine.

Pus pe fapte mari. Îi scotea el din papuci, îi fierbea el în suc propriu, le arăta el lor. Acum era însă preocupat de siguranța aerostatului său.

Verifică ancora mare. O cercetă pe cea mică. Trase-un pumn unui sac cu balast. Cercetă arzătorul. Aruncă o privire pe fundul nacelei. Ciupi parâmele. Îi zâmbi Elvirei apreciind că, dintre toți morții, ea părea cea mai angelică, cea mai răbdătoare. Dar găsea el o întrebare grea, grea să-i ia capul, să-i umfle pachetul de energie, numa', numa'! Îi făcu un semn discret tambur-majorului. Îl chemă pe Mefisto. Să înceapă circăreala.

Fanfaragii porniră un marș în cel mai strașnic stil Casablanca. Mefisto alergă în mijlocul arenei. Dădu din brațe emoționat. Strigă:

- Doamnelor și domnilor am plăcerea să vi-l prezint pe vestitul profesor Pierronnax, în carne și oase și matrice energeticăăăă!

- Ura! Ura! Ura! se dezlănțuiră morții ridicându-se-n picioare-n valuri și aplaudând frenetic.

Si-ncepură cu întrebările.

Fifi Baston încercă să afle dacă între Pierronnax și Jules Verne era vreo legătură ocultă, vreuna sentimentală sau poate una de afaceri. Și dacă era sau nu, împreună cu Mefisto, cu fanfaragii, cu clovnii și cu oamenii de ordine o altă manifestare a Diavolului. Sau a acelei misterioase ființe de rangul II. Nici măcar.

Avocatul Luigi vru să știe dacă profesorul se ocupase în studenție de cazuri celebre de demonizare. Dacă avea habar care era teoria cea mai la modă în privința asta. Dacă avusese ocazia să studieze țesuturile organice ale unui demon. Și dacă era în măsură să susțină o prelegere

lămuritoare asupra acestui subiect atât de controversat. Nici măcar.

Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian întreabă dacă Pierronnax descoperise-n călătoriile lui că și-alți morți erau atacați de viermi roșietici. Că-n trupul său, și-așa putred, viermii săpaseră adevărate galerii și că reușiseră să-i bulverseze chiar și câmpul informațional remanent. Nici măcar.

Lăscărică îl trase de mânecă pe vestitul profesor propunându-i să-i fie asistent. Făcuse o grămadă de meserii la viața lui. Fusesse cârmaci pe-un velier din Constanța. Poate că Pierronnax avea nevoie de un om iscusit și de încredere în lungile sale călătorii. Nici măcar.

Domnișoara Margareta se interesă dacă profesorul ajunsese la vreun adevăr fundamental și dacă-l putea comunica tuturor pentru că toți cei de-acolo aveau nevoie de o certitudine. Nici măcar.

Primarul Iamandi dori să știe dacă înghițind din nou un pumn de cuie ar fi trăit aceleași simptome și-ar fi urmat aceeași traiectorie spre moarte, asta demonstrând că forma câmpului informațional ar fi circulară. Nici măcar.

Judecătorul Leon îl întreabă așa, de la obraz, pe vestitul Pierronnax dacă nu cumva are apucături de vampir.

- Nici măcar! spuse Pierronnax fără să clipească.

- Atunci de ce mama dracului te-ai mai pornit încoace, domnule? strigă madam Elefterescu moartă de curiozitate.

- Am auzit că-i rost de-un pachetel de energie. Am nevoie de unul pentru lucrările mele...

- Nu zău?! strigă Fifi Baston.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Pierronnax oftă. Zâmbi plin de tandrețe. Îi îmbrățișă pe toți c-o privire caldă. Le spuse că-i în pragul unor descoperiri epocale. Care vor pune pe jeratic întreaga lume științifică din întreaga galaxie.

- Stai, dom'le, nu ne aiuri! strigă primarul Iamandi. De ce ne vorbești de galaxie! Nu ești pământean?!

Profesorul se bâlbâi. Se înroși. Mai roșu decât jobenul său cel roșu. Zise că s-a încurcat. Zise că lucrează la optimizarea ființei umane. Zice că-i aproape gata. Că a găsit calea. Că a găsit formula. Că a găsit leacul. O să modifice codul genetic al omului. O să elimine stomacul. Nu era nemaipomenit?

- Nici măcar! se bosumflă Fifi Baston. Eu sunt moartă, moartă după prăjiturile cu ciocolată. Ce-o să mă fac?!

Pierronnax râse. Stomacul ducea omenirea de râpă. Fără el, dispărea poluarea. Fără el, mințile oamenilor se eliberau. Fără stomac, după-amiezile aveau să fie mult mai frumoase.

- Dom'le, mă impresionează până la lacrimi! Ești romantic! se înfurie Balthazar Balthazarian. Despre ce vorbești?! Vrei să dai o lovitură mortală omenirii?! Vrei să testezi opinia publică? Sau deja ai pus în practică planu' ăsta monstruos?!

Se cam încurca profesorul. Se cam fâstâcea. Morții se burzuluiiră.

Huiduiiau. Băteau din picioare. Aruncau cu ghemotoace de staniol, cu pantofii de carton mucegăiți și cu brotăcei piscuitori și alunecoși. Cum să fie scos din funcție stomacul tocmai acum? Când se reîntorceau printre cei vii!

Când, după atâta amar de vreme în care răbdaseră de foame, se pregăteau să chefuiască pe ruptelea!

Când aveau de gând să înfulece fiecare câte o mie de purcei de lapte, câte o mie de curcani bine fripți și câte o mie de pâini!

DOUĂZECI ȘI OPT

- Atențiune! Atențiune! strigă profesorul Pierronnax.

- Ce-i? țipă madam Elefterescu. Era să-mi sară inima din piept!

- Nu mai mișcă nimeni. Unu' să nu mai sufle! zise profesorul. Înregistrez o stranie deformare temporală!

- O ce, dom'le? întrebă spițerul Fabian.

- Timpu-i bulversat! explică Pierronnax bombându-și pieptul.

- Bulversat! Bulversat! Bulversat! strigară morții bucuroși că se-apropia o mare aventură.

- În mod normal n-ar trebui să se întâmple așa ceva, șopti Pierronnax punându-și ochelarii. Vă rog, controlați-vă ceasurile...

- Care are! spuse avocatul Luigi. Pe-al meu l-au furat groparii chiar în clipa-n care-mi puneau capacul la coșciug!

- Atenție! Cât să fie ceasurile, doamnelor și domnilor? întrebă Pierronnax dând vădite semne de nervozitate.

Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian zise că după ornicul său ar trebui să fie patru dimineața.

Fifi Baston îl contrazise și glumi pe seama lui. Era chiar nouă seara, spuse ea cu aplomb.

Primarul Iamandi râse și el. Era ora prânzului.

- E chiar miezul nopții! strigă madam Elefterescu.

- Ora pofticelelor! se prosti Fifi Baston.

- Curva tot curvă! La ce să se gândească ea?! mormăi madam Elefterescu.

Mefisto se plânse că nu știu care-i șterpelise ceasul electronic. Morți, morți da' hoți!

- V-am spus eu? zâmbi parșiv profesorul Pierronnax. Timpul a fost dat peste cap! Cine bănuiește de ce?! Ia să vedem?

Ticălosul! Le-ntindea o cursă. Se vedea de o poștă, nu erau ei atât de proști. Iar Elvira tăcea chitic. Îi plăcea, se simțea bine în mijlocul arenei! Iar ei se dădeau de ceasul morții!

Ce voia Pierronnax?! Poate că furtuna cosmică bulversase scurgerea timpului. Sau poate că era tocmai invers. Ce factor perturbator să fi fost?!

Nimeni nu găsea vreunul!

Poate că toate întâmplările de până atunci aveau un înțeles. Poate că cercul în totalitatea lui era cheia. Sau poate culorile?! Sau focul?! Sau pucioasa?! Nu, prea evident, prea ușoare păreau lucrurile! Îți rupi gâtul taman când crezi că totu-i simplu! Ce se ascundea-n ploaia cu brotăcei?! Ce era mașinăria din fața cortinei?! Ce era cu aerostatul? Cine era Mefisto? Și de ce întotdeauna timpul trebuie să fie bulversat?!

Și morții-și priviră vecinii așezați lângă ei pe băncile proaspăt geluite.

Chipuri descărnate. Pline de bube și puroi. Cioturi însângerate. Nu, nimic nu se schimbă! Și-atunci? Cum de ceasurile o luaseră razna?! Cum de nu se mai înțelegeau asupra orei exacte?!

- Ei, nu-mi spune nimeni de ce-a fost timpul bulversat? întrebă din nou profesorul zâmbind subțire.

- De chichi! strigă Lăscărică încercând să scoată lumea din impas.

- Extraordinaaaar! urlă Pierronnax. Ăsta-i răspunsu'! Doamnelor și domnilor să-l aplaudăm pe acest om!

Profesorul Pierronnax nu era în toate mințile! Cum să se prostitueze morții-n halul ăsta?! Cum puteau să aplaude?!

Ei așteptau Marea Revelație.

Ei bine, și?! Acum să aprobe impostura?! Nu, hotărât, nu. Destul că impostorii își făcuseră loc pretutindeni și-n toate timpurile. Să fi fost vreunul printre ei?! Poate. Și dacă Pierronnax le ceruse să

aplaude impostura atunci, fără îndoială, Diavolul
era și el un impostor.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

- Alo, direcțiunea! strigă judecătorul Leon.
A trecut timpu' regulamentar! Reprezentantul
vostru n-a pus bubuitoarea întrebare!

- Așa-i! sări Fifi Baston. N-a pus
întrebarea, a rămas fără cap!

- Păi?! Nu așa scrie-n regulament?!
cotcodăci domnișoara Margareta.

- Elvira are dreptul la primul pachet de
energie! strigă înverșunat Spiridon Iordache.

Apoi se întoarse către madam Elefterescu
și-i șopti că dacă nepoată-sa mai pune mâna pe un
pachet de energie atunci îi va fi mai ușor să
descopere frecvența optimă și să-l facă harcea-
parcea pe Diavol.

- Ființă cosmică de rangul II, vrei să zici?
șopti madam Elefterescu.

Mefisto zâmbi strâmb. Bătu din buze. Îl
cam prinseseră-n corzi morții ăia neobrazăți. Își
trânti jobenul în talașul umed și-l călcă nervos în
picioare. Urlă disperat:

- Ce vă pasăăăă?! Știți voi oare cât costă
toată circăreala asta?! Cât mă costă energia?!
Sunteți cele mai scumpe cadavre din lume!

- Pupă-ne-n cur! strigă înțepat Fifi Baston.

- Atâta știți! urlă Mefisto. Faceți scandal!
Vă zgăibărați, vă cocoșiți! În van! Soarta voastră e
pecetluită! V-o spun așa, de la obraz, sunteți niște
marțafoi!

- Ce-a spus, dragă? se răsti domnișoara
Margareta.

- Cică suntem niște marțafoi! răbufni
judecătorul Leon.

- Asta-i culmea! răcni spițerul Fabian.

- Dom'le, ce înseamnă?! întrebă cerșetorul
Lăscărică ridicându-se în picioare.

- Nu știu, dădu din umeri Genoveva
Grigoriu. Întreabă-l pe scriitorul ăla!

- Da', unde-i? întrebă Eleonora Ochean. Nu l-am mai văzut de-o bucată de vreme.

Morții se uitară chiorâș în stânga și-n dreapta. Unde era, dom'le, Tiberiu și-mai-nu-știu-cum?! Stătea ascuns?! Sau, cine știe?! Poate că-și scria memoriile din moarte. Să facă și el un bănuț, acolo, când s-o întoarce printre cei vii. Să-i facă praf pe toți. Să le spună adevărul și numai adevărul. Despre singurătatea morții, despre umezeala din groapă și despre tâmpeniile pe care le spune lumea-n cimitir. Oho! Cum se mai tânguie unii. Cum mai joacă teatru.

Sigur că se vedea de la o poștă! Morții au un al șaselea simț, doar! Și-o gură, mamă, mamă!

- Hai, domnu' Mefisto, care-i treaba?! Îi dai pachetu' de energie fetei sau nu?!

- Ha, ha, ha! Nu te mai codi! Ai pierdut primul tur!

- Capul lui Pierronnax vrem!

- Gata, dom'le, v-ați făcut de băcănie!

- Huoooo!

- Malagambistuleeee!

- Ești un impostor!

- Mai fură taică-tău găini?!

- Bonjuristuleeee!

- Dom'le, da' nu ești chiar așa de fioros cum te dădeai! Ți-a pierit glăscioru'?!

- Măăă!

- Mefisto! Mefisto! Mefisto!

- Marț l-am făcut, doamnelor și domnilor, ha, ha, ha! râse Fifi Baston agitându-și umbreluța-i ferfeniță.

- E gata, gagiu'! Să-l dăm la groapa cu furnici!

- Să-l punem la stâlpul infamiei!

- Măgăresculeeee!

- Te-ai dus pe copcă, bă!

Și-alte înjurături. Miștocăreli dintr-astea. Vorbe de ocară. C-o fi, c-o păți. Că habar n-avea de nimica. Era un conțopist adică. Un moftangiu.

Un coate-goale. Un terchea-berchea. Un fanfaron.
Jobenist murat. Rahat cu ochi.
Două oase și-un zâmbet. Bou cu țâțe. Panglicar.
Palmagiu notoriu.
Păcălici. Ce să mai vorbim.

TREIZECI

Mefisto bombăni în bărbia-i ascuțită. Era clar. Murea de ciudă. Gata să-și muște mâinile osoase. De fraier ce era!

Strigă după călău. Chemă niște clovni să strângă aerostatul să-l dea prin răzătoare. Păi ce altceva să fi fost mașinăria adusă-n fața cortinei?! Clovnii, smirnă. Alergară iute să îndeplinească porunca lui Mefisto. Nu le mai venea să scoată limba la morți, să-i strâmbe-n fel și chip. Marș la treabă, derbedeilor!

Fanfaragii stăteau și ei cu ochii pe Mefisto, gata, gata s-o ia la sănătoasa dacă s-ar fi zborșit la ei cumva. Cântau de mama focului. Un marș tembel, zaharisit. De prin anii '30. Unul din acelea care puteau fi auzite prin tranșeele războiului mondial. Bum. Bum. Taram. Taram. Ring! Cling!

Cortina se dădu în lături și-apăru călăul. Unu' plin de mușchi. Fornăitor.

Elefant. Rinocer fioros și firosos. C-o glugă roșie trasă bine pe cap, cu pieptar roșu, roșu.

Numai ochișorii i se zăreau. Lasere, altceva nu. Morții-și pipăiră gātu', plini de infiorare.

Domnișoara Margareta râse mânzește. Știa ea figura asta! Mare scofală.

Icești puțin, te zbați. Și gata. Te-ai dus pe copcă. Se duc dracului Marile Afaceri, Marele Interes. Senchide fereastra spre lume. Zdrang. Pun groparii niște bulgări pe tine să nu-ți fie frig. Vin să te bocească unii, alții o vreme. Apoi te uită. Trec pe la biserică din când în când și-aprind o lumânare. Să le ierte Cel de Sus păcatele.

Pierronnax o vorbă nu mai scotea. Tremura ca varga. I se scurgeau lacrimi verzulii pe obrazul scofâlcit. Cum se mai prefăcea dihania! Doar era un alter ego al lui Mefisto care, la rândul său, era un alter ego al Diavolului.

Sau al acelei ființe cosmice de rangul II care, iaca, nu prea avea imaginație. O cam dăduse-n bară. Așa

șușoteau morții dându-și coate. Că se cam sleise circăreală. Că nu mai avea haz. Că ar fi trebuit să se care de-acolo, să-i dea cu tifla bonjuristului. Că și călăul părea să fie tot din mucava. Avea guturai, își tot trăgea mucii. Securea-i tot scăpa din mână. Iar sângele-nchegat de pe lamă, era, fără îndoială, cerneală roșie, vopsea ori poate cretă din aia de doi lei!

Mefisto citi un cap de acuzație. Fanfaragii își holbară ochișorii. Clovnii făcură cerc în mijlocul arenei. Unul aduse-o buturugă și-un coș în care urma să se rostogolească, vezi bine, scăfârliă condamnatului la moarte. Scenă ieftină, șușotiră morții. Nu-i impresiona în mod deosebit. Unii traseră niște huiduieli.

Alții lânzezeau. Priveau aiurea-n sus cum se umfla și se dezumfla cupola. Flum, flum.

Călăul îl împinse pe profesor în fața buturugii și-l puse în genunchi.

Întrebă c-un glas sleit dacă avea vreo ultimă dorință. Nici măcar.

Securea şuieră prin aer. Harșt.

Din trupul care se zvârcolea-n tălaș țâșniră-n arenă eprubete vii colorate, computere, cabluri de forță, un mojar, o lupă, un craniu gălbejit, un generator de câmp, niște tabele logaritmice, un ecran de plumb, o diplomă de onoare, o levatieră, tuburi de cauciuc, un balon meteorologic, benzi magnetice, viruși împachetați cu grijă-n celofan, o mantie-nstelată, o mască de gaze, un ciclotron, un ghem de aminoacizi, o sută de grame de apă grea, un telescop, un ierbar, niște pigmenți, o droaie de cobai, un deșert pentru experimente nucleare, tuburi de oxigen, niște seringi de unică folosință, o balanță electronică, câteva oglinzi concave, un binoclu, o legitimație a clubului "Einstein" din Patria, hărți astrale, un rastel cu microbi, cromozomi congelați, statistici, un anuar din '89, o pensetă și-o pereche de papuci.

Clovnii culeseră cadavrul, capul, comoara profesorului și le dădură prin răzătoare. Vuia mașinăria ca altceva. Și prin tulumbele ei aruncă o grămadă de funigei purpurii. Așa, pentru impresia artistică.

TREIZECI ȘI UNU

Dar ce să-i mai mulțumească pe bieții morți?! Un cadrul? Un turnir? O chelfâneală-n stilul Comediei Dell'Arte? Să vină vreo colombină tâtoasă și să-și dea fustele peste cap?! Să-i aducă Diavolu' pe Stan și Bran? Sau poate pe Marado?! Sau pe Birlic?! Ar fi râs poate, mânzește de Stalin și de Hitler și de Nero și de Pol Pot și de Romică Spintecătoru'. Doamne Dumnezeule ce de nume! Ce destine ticăloase, frânte, aiurite, tragice, melodramatice! Câte mii de oameni luaseră hapul și câte mii se pregăteau să-l ia! Și cu ce plăcere pronunțau numele astea unii care pe vremuri nici nu îndrăzniseră să se gândească măcar la ele! Marele Interes îi trăgea de mânecă.

Iar Micul Interes le puneă câte-un plasture pe gură, pe ochi. Și-n urechi, vezi bine, dopuri de ceară. Dar toate astea erau știute, șopti judecătorul Leon. Nimic senzațional. Nimic deosebit. Să te cocoșești acum când nu mai erau? Să verși tone de cerneală ca să ce?! Să tragi un semnal de alarmă?! Ce nerozie! Milioane de oameni crăpaseră în gropile comune ale Istoriei. Ce alt semnal de alarmă mai trebuie tras? Și care era impostorul care voia să se mpăuneze c-o atât de iluzorie faptă?!

Să nu mai fie adus nimeni. Nici măcar figura de ceară a vreunuia. Nici măcar.

TREIZECI ȘI DOI

- Sunteți gata s-o luăm de la capăt?! întrebă oftând Mefisto.

- Huoooo! răcni avocatul Luigi. Cum s-o luăm de la capăt, nemernicule?!

- Păi...

- Lasă, lasă că ne-ntoarcem noi acasă! amenință Fifi Baston frecându-și cu grijă insigna prinsă-n piept.

- De unde-o ai, dragă?! se interesă domnișoara Margareta.

- De la un concert de-al barosanilor ăloră de la "Phoenix"! se laudă Fifi Baston. Uite, vezi, sunt cu toții! Ăștia, dragă, au fost cei mai mari! Aveau vână! Plângeai și mureai la concertele lor!

- Nu mai spune! se miră domnișoara Margareta.

- S-au dus vremurile alea! oftă Fifi Baston.

- Vremurile le regreți!? se răsti madam Elefterescu.

- Nu, dragă, muzica tipilor! spuse Fifi Baston. Dacă vreau să mai trăiesc e pentru că am de gând să-i mai ascult cântând...

- De ce nu spui așa! strigă Mefisto. Îți pot îndeplini îndată dorința!

- Porculeeee! strigă înfuriată Fifi Baston. Să nu te prind că te legi de singurul și adevăratul simbol al generației mele că-ți rup gâtul!

Asta-i. Diavolu' ar fi vrut să le facă în vreun fel pe plac. Să se pună bine cu ei. Nu prea mirosea bine. Ce fel de diavol era?! Se cam dezumflase. Uite-l cum sorbea șoaptele și gândurile morților. Doar, doar prindea ceva din zbor.

Să facă frumos. Să-i încânte. Ce urmărea de fapt?!

- Ce vrei, dom'le! întrebă spițerul Fabian.

- Vreau sufletele voastre! Eaaaa! se prosti Mefisto. Gagiilor, un tango!

Fanfaragii-i făcură pe plac. Atacă un tango argentinian de cea mai bună calitate. O demență. Învolverare de pași, note-n cascadă. Mefisto o invită pe Elvira. Dansară așa preț de câteva clipe pierzându-se-n vâtori luminoase, într-o mare de flăcări, în jerbe strălucitoare, învârtindu-se și învârtindu-se amețitor.

Ce creatură! Gata. Le servise bomba. Zâmbea, parșivul, le-o trântise-n nas. Nu era spectacol. Nu era circăreală. Nu era concurs. Nu era distracție.

Nici nu se punea problema reîntoarcerii lor printre cei vii. Era tot mai clar. Furtuna cosmică fusese comandată. Totul era un truc subtil. O nebunie diavolească. Da, da! Diavolu' se plictisea de moarte și pusese la cale o cacealma.

Să-i mai treacă urātu'.

TREIZECI ȘI TREI

- Și acum să reînceapă concursuuuu'! strigă Mefisto desprinzându-se din brațele Elvirei. Pam! Pam! Pam!

- Pam, pam, pam, pam! strigară morții înviorați bătând din picioare și aplaudând cu frenezie.

- Și-acum o să vinăaaa...

- O să vinăaaa!

- Doctorul Moreau! strigă Mefisto dând din brațe ca un apucat.

Cortina fremătă. Stelele de staniol sclipiră spăimoase. Bubui tunul de mucava. Panglicile de mătase se unduiră prin aerul încins. Morții stăteau cu sufletul la gură. Fifi Baston își dădu cu presupusul:

- Dragă, am auzit eu ceva de tipu' ăsta! Nu-mi miroase a bine chestia! Din câte știu eu, ar cam fi făcut experiențe pe oameni. Undeva, pe o insulă în Pacific.

- A zis ceva la radio, țin și eu minte! șopti Genoveva Grigoriu. S-a dus un vas de război să-l scoată de-acolo și el l-a făcut praf c-o rază verde!

- Aiurea! strigă domnișoara Margareta. Țăla cu raza era ingineru' Garin. Săracu'! Era sărit de pe fix!

- Lăsați flecăreala! zise judecătorul Leon. Ce-i cu doctoru' ăsta?!

- Cine știe? Nu vezi c-aici e ca la casa de nebuni? zise disperat primarul Iamandi.

Doctorul Moreau țâșni ca o rachetă de după cortina înstelată. Avea o goarnă-n mâna dreaptă. Slobози niște sunete asurzitoare apoi scoase din buzunar un pistol cu apă și răcni ca un apucat:

- Cine mișcă, mișcă mooort!

Cum să te mai bâțâi?! Cum să mai bați din palme? Cum să te mai hlizești dacă-ți cade câte-un nebun, așa, pe cap?!

- Doamnelor și domnilor, bună seara! zise doctorul Moreau. Am informații sigure că cineva încearcă să descopere frecvența optimă a câmpurilor informaționale aflate-n joc! Acel cineva e aici, la circ! O să-l dau la groapa cu furnici! Ha, ha, ha!

Hait, înfățișarea mirosise ea ceva, ceva. Prinsese de veste că Spiridon Iordache făcuse armata la forțele speciale. Se arăta gata, gata să-i facă praf pe morții care complotau împotriva Diavolului sau ce naiba o fi fost arătarea aceea. Moment de tensiune maximă. Nu te pui cu nebunii că ești mai nebun decât ei. Să le joci în strună?! Altfel cum?

- Doamnelor și domnilor! Vă avertizez că orice manipulare a câmpurilor informaționale în scopuri...

- Scopuri! Scopuri! Scopuri! se prostiră morții vrând să-i țină hangul nebunului de doctor.

- Linișteeeee! urlă doctorul Moreau făcându-se foc și pară. Vă avertizez că orice cucerire a științei poate fi folosită în mod...

- Intenționat! Intenționat! Intenționat!

- Tăcereeee! Mă adresez pe această cale tuturor națiunilor și guvernelor! Să se semneze un tratat...

- Tratat! Tratat! Tratat!

- Să nu se folosească aceste câmpuri informaționale în scopuri pașniceee!

Da, era nebun de legat. I se umflară obrazii. Gata să-i sară ochii din cap.

Un zărghit. Plin de intenții belicoase.

- Câmpurile informaționale pot aduce succese remarcabile în lupta împotriva...

- ...războiului! strigară morții cu jumătate de gură scuipând sânge.

- Împotriva păciiiii! urlă Moreau agitându-și pistolul cu apă. Război și iar război! Anarhie! Panaramă! Experiințe negative!

- Tâmpituleeee! răcni Balthazar Balthazarian strivind un vierme roșiatic între dinții cariați.

Doctorul Moreau nu-l luă în seamă. Suflă-n goarnă. Alergă de jur împrejurul arenei. O privi pe Elvira drept în ochi. Rânji la ea. Îi scoase limba.

Croncăni:

- Așteptați întrrrebarrrreaaa?!

Elvira-l privi dezgustată. Undeva, pe banca-i proaspăt geluită, mătușă-sa, madam Elefterescu, se dădea de ceasul morții, își frângea mâinile, aproape plângea de ciudă. Dacă-i descăpățâneau nepoata?! Doamne, ce ticăloșie! Și ce de remușcări avea că fusese atât de hulpavnică și de naivă! Doamne, ce se mai disprețuia!

- Doctore, ne cam duci cu vorba! strigă supărat primarul Iamandi.

Hei, ce curaj! Morții-și dădură coate. Se priviră pe sub sprâncene. Ei, doctorul Moreau nu părea chiar atât de fioros! Ia să-l fierbem nițel, să-i iasă mustu'!

- Huoooo! răcni Eleonora Ochean trăgând un fluierat strașnic.

- Măăă! țipă Lăscărică înfingându-se și el ceva mai în față.

- Pe bune, dom'le, trage de timp! strigă Fifi Baston.

- Lasă-l dragă, or să-i taie capu'! Parcă văd! murmură domnișoara Margareta.

- Dom' doctor Moreau, hai că-i târziu! Iaca, e noapte și tre' să ne cărăbănim! Ce tot te codești? Pune bubuitoarea întrebare.

- Nu ne mai aburi atâta! zise mârâind avocatul Luigi.

- Cine mișcăăăă, mișcă mooort! îi amenință doctorul Moreau agitându-și pistolul cu apă.

- Auzi, dom'le, taică-tău știe că umbli cu arme de foc? îl luă peste picior Fifi Baston.

Dar cine să fi fost taică-său?! Domnișoara Margareta zise c-a auzit ea la radio c-ar fi H.G.

Wells. Da, da, nu era nici o îndoială. Madam Elefterescu încercă s-o contrazică dar se lăsă păgubașă. Se ducea pe apa sâmbetei Cel Mai Mare Mare Premiu.

- Tăcereeee! urlă doctorul Moreau. Am de gând să vă disec să văd cei înlăuntrul vostru! O să vă tai felii, felii! O să mă uit prin măruntaiele voastre! N-aveți scăpare! Poate găsesc vreun virusel, ceva! Ha, ha, ha! Ia uită-te la ei cum mai tremură! Păi nu v-a zis dragul de Mefisto să vă lepădați de suflete? N-ați vrut?! Ați intrat pe mâna mea! O să vă transform în crocodili, în gândaci de bucătărie, în melci! Ce-mi plac mie grădinile zoologice! Le adorrrr! O să vă transform în colibri sau în veverițe! O să-mi mâncați din palmă, pot să jur!

- Dom' doctor, ce rău v-am făcut?! întrebă Lăscărică dând semne reale de nervozitate.

- Sunteți nerecunoscători, morților! urlă doctorul Moreau. Sunteți obraznici! Zurbagii! Faceți gălăgie! O să vă injectez un ser, să nu vă mai prostiți în halul ăsta! Cercetarea științifică are nevoie de disciplină! De ordine-n gândire! Ce fel de cobai sunteți?!

- Dom' doctor, chiar vreți să ne tăiați în două? întrebă Lăscărică începând să tremure de frică.

- Da' ce credeai, cerșetorule?! O să-ți fac urechiușele tăiței! Le toc pân' ajung la celulă! La atom! La quarc!

- La ce? întrebă Fifi Baston.

- La quarc, dragă, șopti madam Elefterescu. E-o particulă de materie foarte, foarte mică...

- Așa, ca un spermatozoid?! întrebă Fifi Baston sclifosindu-se și zâmbind subțire.

- Curva tot curvă! La ce să se gândească ea?! oftă cu obidă madam Elefterescu.

Doctorul Moreau făcu câțiva pași de dans dându-le cu tifla morților. O băgaseră pe mânecă,

săracii. Pân' la urmă comis-voiajorul Balthazar Balthazarian zise:

- Auzi, doctore, crezi că noi nu știm ce-ți poate pielea? Am auzit noi ceva, ceva despre succesele tale! Vrei să ne transformi în animale?! Cât am trăit am mai înghițit noi hapu' ăsta! Acu' însă, gata! Nu mai merge figura! Auzi, de ce nu termini dumneata cu prostiile?! Câștigă-ți existența în mod cinstit! Fă-te cârnățar!

TREIZECI ȘI PATRU

- I-ai tras-o, Balthazar, băiatule! strigă judecătorul Leon izbucnind într-un strașnic hohot de râs. Să-l vedem mai departe! Care-i întrebarea aia bubuitoare?!

Doctorul Moreau se apropie de Elvira. Făcu o reverență-n fața ei și-i sărută mâna. Își trecu degetele trandafirii peste chelia lucioasă. Rânji. Acu' i-acu', fată dragă. Nebunul o să-ncerce să te pună-n dificultate. O să vrea să pună mâna pe pachetul tău de energie.

- Hai că trece timpul' regulamentar! strigă Lăscărică.

Doctorul Moreau se întoarse spre el și-i zâmbi:

- Cerșetoruleeeee! Eu am făcut experiențe și cu scurgerea timpului! Am îmbătrânit niște tipi așa, ca tine, tare vorbăreți... În numai două minute i-am îmbătrânit... Și pe urmă i-am transformat în niște lipitori bătrâne, bătrâne de tot... Vrei să-ți arăăăă?! Te codești, cerșetorașuleee?

- Dom'le, nu ne mai speria de pomană! Noi știm că ești una din înfățișări! Știm că sub chipul tău se ascunde Mefisto iar sub chipul lui se ascund fanfaragii și clovnii și tambur-majorul. Și că la capătul capătului e Diavolu'. Iar sub chipul lui se ascunde ființa aia cosmică de rangul II! strigă judecătorul Leon lovindu-se cu palmele peste genunchi.

- Nici măcar! zâmbi galeș doctorul Moreau.

- Ai dreptate! îi răspunse gâfâind judecătorul Leon. Sub chipul tău se ascunde profesorul Pierronnax!

Asta-i. Era un talmeș-balmeș în capul tuturor morților. Când albă, când neagră. Nu mai știa nimeni ei. Poate că nebunul de doctor voia să-i taie într-adevăr felii, felii. Dar poate că le voia și el sufletele! Sau avea de gând să pornească vreo

cruciadă... Ce tâmpenie! În ce cruciadă ar fi putut porni morții?!

- Cruciadă?! Dumneata, de colo, te-ai gândit la cruciadă! strigă doctorul Moreau arătând cu degetul către spițerul Fabian. Da, dragii mei morți! Ar trebui să pornim o cruciadă! Să eliberăm sufletul omului! Să-l descătușăm! Să-l salvăm din Imperiul Binelui! Să-l scoatem din Tara Milei! Da, visez păcatul! Da, visez murdăria! Da, visez gloria! Da, visez puterea asupra întregii lumi! Vom lua bubele, rahatul, scuipatul, vânturile, rănilile și le vom arunca într-un mojar și le vom pisa, le vom pisaaaa...

Domnișoara Margareta o întreabă pe madam Elefterescu, în șoaptă, dacă doctorul Moreau avea într-adevăr vreo legătură cu HG Wells.

Madam Elefterescu bâigui ceva, că doar ea, domnișoara Margareta, se lăudase c-auzise ceva, ceva la radio. Confuzie totală. Oricum, doctorul era nebun de legat. Îi sperie și mai tare:

- Politicienii au făcut presiuni asupra mea! Am o listă întreagă de nume! Le va veni rândul! Le vom tăia limba să nu ne mai prostească așa, la tribună! Și nu voi ceda! Și nici voi, dragii mei morți să n-o faceți vreodată!

- Nu cedăm! Nu cedăm! Nu cedăm! strigară cu toții doar, doar o să treacă mai repede timpul regulamentar și-o să rămână sadicul fără de cap.

- Niciodată?! întreabă el c-un glas suav.

- Niciodată! Niciodată! Niciodată!

- Îmi sunteți dragi! Vă iubesc! Vă ador! Dezbrăcarea! Vom face o experiență! O să vă transform în râmeeeeeee! urlă doctorul Moreau suflând în goarnă.

Și-ncepu vânzoleala. Elvira bătu din picior stârnind talașul umed al arenei. Domnișoara Margareta strigă după Mefisto făcându-l cu ou și cu oțet.

Fifi Baston sări de pe locul ei și se repezi la tambur-majorul fanfarei altoindu-l din toate puterile. Judecătorul Leon îl pocni-ntr-o ochi pe-un clovn de săriră scânteii din el. Primarul Iamandi puse mâna pe-un retevei și-l croi pe cel mai apropiat fanfaragiu, un trombonist mare și gras care sufla tot timpul nori de pucioasă.

Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian sări-n gâtul lui Moreau dezarmându-l. Ceilalți morți se aruncară asupra restului fanfaragiilor aproape călcându-i în picioare.

Numai Lăscărică rămăsese cuminte pe banca-i proaspăt geluită și nu făcu nici o mișcare. Judecătorul Leon se opri și-i strigă gâfâind:

- Băiete, faci opinie separată?!

- Dom' judecător, îmi pare rău! Eu sunt lefter, lefter. N-am nici un bănuț măcar. Și-am auzit c-o să se dea Cel Mai Mic Mic Premiu pentru spectatorul care-o să fie cel mai disciplinat!

Și dă-i, și dă-i. Înjurături. Palme. Pumni. Picioare-n fund. Icnete. Câte-un oftat. Câte-o lacrimă. Câte-un chip mirat.

Mefisto era de negăsit! Se-ascunsese pramatia. O tulise, scâncea pe undeva. Spițerul Fabian scotoci pretutindeni căutându-l plin de înverșunare.

Nu era și nu era. Se repezi la cortină dar nu reuși să treacă de ea. Se lovi de un zid nevăzut.

- Lasă-te păgubaș! îi strigă Spiridon Iordache. Eu care-am făcut armata la forțele speciale am habar de bazaconia asta! E-un câmp foarte puternic! Inelar! Înconjoară cercul ca cercurile unui butoi. Nu intră nimeni. Nu iese nimeni.

- Și Mefisto?! Unde-i ticălosu'? urlă spițerul Fabian roșu de mânie. Vreau să-i pocesc mutra! Iar dac-o fi Diavolu' în persoană am chef să-l trag de coadă!

Poate că se invizibilizase. Poate stătea tupilat după vreo bancă proaspăt geluită. Poate se

transformase-ntr-un trombon, într-o aşchie din talaşul arenei, în vreo panglică de mătase, în vreun clovn sau în vreo stea de staniol. Mai ştii de ce era-n stare?! Mai ştii ce-i putea pielicica de drac?!

Lovindu-l furioasă pe doctorul Moreau, madam Elefterescu-i ţinu un mic discurs:

- Adică dumneata, doctore, nu-i aşa, ai stricat bunătatea de concurs, ne-ai dus cu vorba, ne-ai vrăjit, ai promis că pui bubuitoarea întrebare, nu-i aşa, iar noi, fără îndoială, o să-i cerem lui Mefisto să-ţi taie capul, da, da, să te lipsească de chelia asta lucitoare, ruşine să-ţi fie, baţi câmpii, ne iei de proşti, vii şi faci reverenţe şi ne ameninţi cu pistolul şi te crezi la balamuc, ne spui vorbe mari, te cam prostesti, doctore, uită-te la dumneata, eşti om bătrân, te caută moartea pe-acasă, ce, n-auzi, unde te uiţi, măgarule, o să-ţi scot ochii cu unghiile, aşa m-ai enervat de tare, ştii c-aproape am pierdut premiul, scăpam şi eu de sărăcie, mă duceam pe Coasta de Azur, şi să-ntrebi de ce, toată lumea de pe Pământ visează să petreacă o vacanţă acolo, să se bălăcească-n Mediterana, să se ducă la cabaret, să se-mbrace şic, să stea tolănită la soare printre barosanii lumii, să fumeze câte-un trabuc şi să se uite după câte-o fustă, să facă dragoste neruşinată cu detectivii hotelului "Ritz", iar dumneata vii aici şi ne vorbeşti şi ne spui tot felul de gugumăanii, eşti un pericol pentru întreaga omenire, ar trebui să te pună-n furci, să te ținuiască-n scaunul electric, să-ţi bage gâtul sub ghilotină, oh, dar ce spun eu, ar trebui să te dezbrace-n pielea goală şi să te ungă cu marmeladă şi să te poarte de colo, colo şi să te lase-n deşertul Sahara să te pape scorpionii, zău dacă nu, să nu ții acu' vreo prelegere tâmpită despre cele şapte spații, să nu ne spui că spațiul tridimensional e de-abia al treilea şi că celelalte spații ne sunt inaccesibile, poate că trăim în ele şi nu ne dăm seama, acum s-ar putea să fie un vis urât sau o trăire paradoxală, poate-o fi casa de

nebuni, totul mi se încurcă-n minte doctore, nu e frumos să-ți bați joc de niște oameni care s-au reîntors din moarte, nici nu vrei să pui bubuitoarea întrebare, ești un suflet de singuratec. Diavolul e singur și ființa aia cosmică de rangul II e singură și tocmai de aia noi suntem fericiți, stăm aici, împreună, ne prostim cum spui, facem gălăgie, fluierăm ca niște bezmetici și asta, doctore Moreau, e semnul, înțelegi, e semnul că suntem vii!

TREIZECI ȘI CINCI

Doctorul Moreau se smulse din învălmășeală. Își descheie fracul și scoase la iveală o claviatură. Morții se opriră privindu-l speriați. Doctorul Moreau răcni:

- Sunteți vii?! Ha, ha, ha! Nici cei vii nu sunt cu adevărat vii, naivilor! O să vă arăt numaidecât. O să vă învăț ce înseamnă Cunoașterea! Ce înseamnă să fii înșelat de simțuri, de prejudecăți, de tradiție, de tot felul de bârfe, de...

- Ficțiunea Generalizată?! întrebă Fifi Baston tremurând.

- Putem să-i spunem și-așa! rânji doctorul Moreau. O să vă arăt acum o altă realitate. O să vă trimit într-un spațiu virtual. Dar atât de real!

- Vorbești prostii, doctore! strigă judecătorul Leon. Ești gata să-ți pierzi capul! Pune bubuitoarea întrebare!

- Oh, nu. Întrebarea aia e prea puțin importantă! Trebuie să vă arăt! strigă doctorul Moreau și degetele-i alergară pe claviatură în grabă.

Buuummmm! Zdraaang! Blip, blop. Din Marele Nimic țâșniră liane viguroase, palmieri umbroși, nuci de cocos, rinoceri, girafe, zuluși, desene rupestre, o bucată de deșert saharian, un taxi pentru Tobruk, un cartier din Casablanca, un bimotor prăbușit prin nisipuri, o oază, un miraj, o caravană, o mie unu tuaregi, un război civil, o lovitură de stat în Congo, un sat bantu, piramidele. Și, la urmă de tot, așa, în depărtare, se zăriră zăpezile de pe Kilimandjaro.

TREIZECI ȘI ȘASE

Avocatul Luigi se trezi într-o peșteră întunecoasă. De undeva, de sus, cădea un fuior de lumină portocalie. Avocatul strigă după ajutor. Nu veni nimeni să-l salveze. Își aprinse o țigară. Fusesse prevăzător în săptămâna morții sale. Presimțindu-și sfârșitul, o rugase pe soția lui ca-n coșciug să-i pună două, trei pachete de țigări. Bineînțeles că ea a plâns în hohote dar, uite, îi prindeau bine acum țigările! Se târî printr-o galerie și nimeri într-o sală circulară.

Cercul dispăruse. Pereții umezi erau plini de picturi stranii. Erau câteva ființe fabuloase. Totul părea o procesiune religioasă. Avocatul Luigi privi picturile la flacăra brichetei sale de argint. Scoase un fluierat. Era impresionant! Doctorul Moreau avea destulă imaginație. Crease sau chemase de undeva acel întreg spațiul african. Nu se putea să nu fie în cârdășie cu Mefisto! Poate era chiar el Mefisto! Ce importanță mai avea?! Acum avocatul trebuia să găsească o ieșire. Cercetă toate galeriile care i se deschideau în față.

Nici una nu părea promițătoare. Cu puțin noroc ar fi putut găsi ieșirea urmând albia râului subteran care curgea năvalnic undeva, mai jos. Avocatul Luigi calculează saltul. N-apucă să facă însă vreo mișcare. Se-auziră niște chicoteli. Un murmur. Un râs dement. Un urlet înfiorător. Știa ce-l așteaptă! Se înarmă cu un bolovan. O pereche de colți i se înfipseră în umăr, ochii i se umplură de sclipiri verzi și începu să urle deznădăjduit.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Într-un alt plan, comis-voiajorul Balthazar Balthazarian se prăbuși prin văzduh drept în fața colibei unei vrăjitoare zulu. Îi făcu praf oalele care fierbeau la foc mic și-i strivi un cocoș alb care urma să fie sacrificat în curând.

Vrăjitoarea ieși țipând din colibă și blestemând în toate felurile.

Balthazar încercă să se dezmeticească. Unde-l aruncase oare doctorul Moreau?! Nu înțelegea ce vrea de la el băbăția care-l croia pe spinare c-un măturoi de frunze de palmier. Încercă să-i explice ce-i cu el dar vrăjitoarea, privindu-l cu ochi mici și răi, strigă înverșunată:

- Bongono galupta! Bongono galupta!

Ce să înțeleagă Balthazar Balthazarian?! Dădu din umeri și-o porni prin junglă. Ce-i păsa?! Hoașca tot striga în urma lui. Degetele-i scorojite modelaseră o păpușă din lut. Păpușa avea chipul lui Balthazar. Comis-voiajorul nici nu suflă când vrăjitoarea înțepă păpușa c-un ac și-o aruncă în foc. Se prăbuși printre ierburi.

TREIZECI ȘI OPT

În al treilea plan, Fifi Baston încăpu pe mâna unor dezertori din armata germană care tocmai lua o cafteală babană de tot în nordul Africii. Dezertorii erau nebărbieriți de vreo patru zile. Furaseră un jeep al armatei. Îl burdușiră cu conserve și ciocolată, canistre cu benzină și cutii cu cartușe și grenade.

Umblau teleleu prin deșert. Băuseră zdravăn de tot și puțin le păsa de Hitler și de bătălia de la Tobruk. Fumau trabuc și lălăiau o grămadă de cântece porcoase. Sigur c-au crezut că le-a pus Dumnezeu mâna-n cap în clipa în care au zărit-o pe Fifi Baston târându-se printre dune. Rochia-i era ferfeniță. Era plină de sudoare. Fața-i era arsă de soare. Păru-i despletit i se lipise de ceafă.

Nu-nțelegea unde-o aruncase nemernicul de Moreau și bombănea și înjura ca la ușa cortului. Când a văzut jeep-ul și-a închipuit că-i salvată.

Pramatiile de dezertori au hăulit și-au fluierat-o îndelung. Au sărit iute-ntre dune și i-au sărutat mâna. Au îmbiat-o cu coniac franțuzesc și cu ciocolată făcută la o fabrică din Drezda. Fifi Baston s-a lăsat înșelată cu ușurință în pofida experienței sale în privința bărbaților. S-a trezit răsturnată-n nisip. Un soldățoi i-a sfâșiat rochia și i-a rupt sutienul apucându-se să-i maseze țâțele în draci. Fifi Baston s-a zbătut, a scăpat, a luat-o la fugă printre dune. Dezertorii s-au luat după ea. Au tras câteva focuri în vânt s-o sperie. S-au jucat cu ea de-a v-ați ascunselea, de-a hoții și vardiștii și de-a șoarecele și pisica. În cele din urmă au prins-o, au trântit-o cu brutalitate și i-au desfăcut picioarele. Unul dintre soldățoi și-a scos bricheta și-a început s-o chinuie pe Fifi Baston gemând de plăcere. Cum să rezști când flacăra unei brichete îți arde tălpile, șoldurile, coapsele și lobul urechilor?!

TREIZECI ȘI NOUĂ

Spîterul Fabian se trezi și el aruncat undeva în Africa. Nu departe de Kilimandjaro. O vreme hoinări prin ierburile savanei străduindu-se să se țină cât mai departe de leii și hienele care mișunau peste tot. Era furios. Îl înghiontea foamea. Îi era sete. Soarele-i ardea scăfârlia. Nu-nțelesese prea mare lucru din tot ce spusese nebunul ăla de doctor. Ce mama dracului voia să le demonstreze?! Că totul e ficțiune și, în același timp, realitate cutremurătoare?! Că imaginarul și realul erau polii unei structuri spațio-temporale?! La naiba! Toate visurile sale erau spulberate! În adâncul sufletului spera că doctorul Moreau o să-l readucă la circ. În fond, Mefisto era vinovat de toată tevatura! Ticălosul îi aburise. Le ceruse sufletul. O ștersese cine știe unde. Sigur că era un talmeș-balmeș în capul spițerului Fabian. Nu-și închipuise vreodată că-i atât de complicat să te reîntorci printre cei vii. Așa, un pic, parc-ar fi vrut să moară. Să stea acolo-n groapă, uitat de lume. Să nu-i pese de frig. De sete. De foame. Să nu-i pese de arșița soarelui sau de bârfele rudelor și prietenilor. Să n-aibă de-a face cu tot felul de idioți și ticăloși gata, gata să-i sară-n cârcă și să-i sugă sângele. Să-l lase fără parale. Să-l trimită cu surle și tobe la azilul săracilor sau la casa de nebuni. Era bună moartea la ceva!

Nici n-apucă să-ntoarcă privirea. Auzi doar un dudit înfiorător, cerul se întunecă și-o turmă de elefanți trecu peste el strivindu-l. Soarele se crăpă-n două aruncând șuvoaie de lavă la milioane și milioane de kilometri depărtare. Savana luă foc. Cerul explodează. Dându-și sufletul, spițerul Fabian zări cum totul în jurul lui începu să curgă aidoma unei creme de ciocolată.

Nu mai avu timp să-și spună că doctorul Moreau greșise programul, că habar n-avea să se descurce

cu claviatura și că, fără doar și poate, era un tâmpit iremediabil.

PATRUZECI

Planurile se amestecară. Realitatea virtuală programată de doctorul Moreau se umplu de clivaje. Se așternu întunericul. Brusc, izbucni o mare de voci:

- Băăăă! Moreau ăsta ne pune capacu' la toți!

- Proștilor, căutați claviatura!

- Atențiune! Doctorul Moreau a fost înghițit de realitatea virtuală!

- Vă rog, verificați orice informație! Cineva cred că încearcă să ne inducă în eroare!

- Dom'le, vor să ne manipuleze!

- Ați găsit claviatura?!

- Suntem porniți în căutarea ei!

- Aici Planul Doi! Ce se întâmplă cu tine, Plan Trei?!

- Vă treziți pe front?! Terminat.

- Recepție. Folosiți codul zero-doi-zero! E o frecvență acceptabilă!

- Diavolu' sau ce naiba o fi arătarea aia e cu ochii pe noi, fără îndoială!

- Aici Planul Trei! Realitatea virtuală e-n derivă. Încercați să găsiți claviatura! Suntem în pericol de-a ne pierde în Marele Nimic!

- Auziți! Auziți! Să știți că după părerea mea Marele Interes, Ficțiunea Generalizată, Trăirea Paradoxală, Marile Afaceri, Adevărul Absolut și Marele Joc și Marele Nimic sunt niște cretinătăți! Niște cuvinte goale de conținut!

- S-a mai vorbit despre asta! Să nu pierdem acum vremea, puneți mâna pe claviatura aia că suntem cu toții în derivă!

- Recepționat. Către Planul Patru! Se înregistrează un turbion! În direcția nord-vest! Terminat.

- Aici planul Unu. Cred că aveți orbu' găinilor, gagiilor, turbionul vine dinspre sud-est! Terminat.

- Dom'le, unde-i Mefisto?!
- Circulă un zvon c-ar fi prin oraș!
- Se pare că-i plecat să colecteze o nouă tranșă de morți care-au înviat astă-noapte în timpul furtunii cosmice!
- Nu stă degeaba, pramatia diavolească!
- O fi sau nu?!
- Și-apoi?!

PATRUZECI ȘI UNU

- Planul Cinci cheamă Planul Doi! Recepție!
 - Hei, câte planuri are realitatea asta virtuală?! Doar n-or fi chiar șapte?!
 - Ai ghicit! Terminat.
 - Cine-i terminat, dragă?! Cine are nesimțirea asta?! Cum să zică una ca asta când codul genetic reprezintă o infinitate de posibilități de supraviețuire?!
 - Codul genetic?!
 - Doar nu vrei să-mi spui că oxigenul și hidrogenul și carbonul s-au lovit burtă-n burtă și-a apărut minunea asta de cod?! Trebuie să fie un scenariu pe undeva! Uite și cu circu' ăsta! Și cu furtuna cosmică! Zi-mi, te rog, care-o fi adevărata noastră identitate?!
 - Atențiune! Atențiune! Atențiune! S-au găsit urme care...
 - Aici Planul Șapte! Realitatea virtuală se apropie de sfârșit.
 - Ce vrei să spui? Terminat.
 - Aici Planul Unu. Ați ieșit din raza mea informațională, vă prind din ce în ce mai greu! Terminat.
 - Ați găsit claviatura?
 - Cine întreabă? Aveți grijă, ar putea exista provocatori chiar și pe frecvența optimă!
 - Nici o problemă. Au fost întotdeauna acolo!
 - Planul Cinci, aici Planul Trei! Recepție. În ce cod lucrați?!
 - Domnișoara Margareta e în preajma Planului Patru! Vă rog să încercați să-i racordați câmpul informațional! Recepție.
 - Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian a fost recuperat?! Terminat.
 - Confirmăm recuperarea. Fifi Baston e în zona ta...
 - Recepție! A fost găsit și spițerul Fabian!

- În zona Kilimandjaro?! Terminat.
- Repet, confirmăm!
- Ce se aude cu claviatura?! Recepție.
- Există urme în zona Planului Șapte!

Terminat.

- Se pare că avem de-a face cu o bulversare informațională! Atenție la vântul solar! Terminat.

- Ne putem întoarce la circ?! Recepție.

- Numai dacă punem mâna pe claviatură.

Spiridon Iordache ne-a confirmat adineaori că e punctul de a descoperi frecvența optimă! Recepție.

- Pierd Planul Trei! Sunt Planul Șapte!

- Ce părere aveți, furtuna cosmică a fost programată?!

- Încă nu-i nimic sigur. După unele informații, se pare că da. Diavolul sau ce-o fi arătarea aia lucrează cu câmpurile informaționale de mai multă vreme. Am o deschidere către anul 1957. M-am racordat la sistem.

- Până acum n-am auzit de așa ceva!

Recepție!

PATRUZECI ȘI DOI

- E ultra-secret! Un dosar pus la punct de vârfurile serviciilor secrete.

- Care dintre ele, vă rog?

- Toate.

- Asta e o tâmpenie! Din datele pe care le deținem, au fost rivale în ultimul timp!

- Astea sunt datele din sistem. Terminat.

- Cer lămuriri!

- Sistemul nu face parte din realitatea tridimensională. Accesul presupune...

- Aici Planul Șapte! Nu înțeleg! Fii mai explicit. Terminat.

- Încă din '57 serviciile secrete au avut acces la acest sistem. În interiorul lui sunt înmagazinate informații ultra-secrete care vizează Sistemul Solar.

- Spui tâmpenii!

- N-aveți decât să nu mă credeți.

Reînvierea a fost comandată prin sistem.

- Confuzia-i totală. Recepție.

- Toată tevatura are legătură cu Viitorul.

- Nu înțeleg! Timpul nu e liniar.

- Tocmai de aceea. Se așteaptă ca cineva din Viitor să acționeze în Prezent.

- Asta-i o cacealma!

- Nici măcar!

- Diavolul e Diavol sau nu?!

- Există o structură mai complexă în care și el și ființa cosmică de rangul II...

- E mult prea complicat! Recepție.

- Aici Planul Doi! A fost găsită claviatura!

- Atențiune! Rămâneți în raza câmpului informațional al realității virtuale! Atențiune! Încercăm să reintrăm în program!

- Procedăm la o verificare finală!

- Avem coordonatele cercului părăsit?!

- În regulă.

- Potrivii-vă ceasurile! Vă rog să cooperați cu toții! Vom încerca o sincronizare cu acțiunile ființei de rangul II!

- Voiai să spui Diavol? Recepționat.

- Nu mai contează! Atențiune!

- Motor!

PATRUZECI ȘI TREI

Blip, blop.

Morții se treziră din nou la circ. Fanfaragii atacară un marș funebru bubuitor. Clovnii făcură tumbe. Panglicile de mătase se unduiră aidoma unor sirene. Fulgere globulare căzură de nicăieri arzând aerul sălcii.

O uriașă bulă luminoasă pătrunse vâjâind prin cupola cercului aducând cu ea o grămadă de cadavre care se-mbrânceau și înjurau în fel și chip. Care se-nghionteau. Și se-mpingeau cu scăfârliile lor însângerate în pielea aurie ce le ținea prizoniere.

Mefisto țâșni dintr-un fulger globular. Se dădu peste cap aruncând nori de pucioasă. Îi salută rânjind pe morții care nici nu mai scoteau vreo vorbuliță.

Îi întrebă, așa, în treacăt, de soarta nebunului de Moreau. Ei, și?! S-a dus în Marele Nimic?! L-a luat valul temporal care-a surpat cele șapte planuri ale realității virtuale?! Nici o pagubă!

Sigur că da! Mai fabrica Mefisto vreun țăcănit. Unul gata să-i transforme pe bieții morți în râme, în gândaci sau în crocodili somnoroși! Găsea el un personaj grețos gata, gata să-i tortureze pe bieții aspiranți la cea de-a doua viață de pe băncile lor proaspăt geluite! Ehei!

Dar cine erau cei aduși cu ultimul transport?! Câțiva care muriseră-n timpul furtunii cosmice!

Un hamal decapitat de-o pară de oțel în docuri.

Echipajul unui elicopter care încercase să salveze câțiva marinari de pe un cargou eșuat în apropierea farului genovez.

Un docher al cărui gât fusese străpuns de bastonul smuls din prova unui velier.

Mai mulți muncitori stâlciți de roțile unor ambulante.

Un renumit reporter ars de viu chiar în fața luxosului hotel "Central". Un polițist al cărui cap fusese strivit de chiulasa motorului unui automobil.

O mulțime de bărbați și femei care se aruncaseră pe geam încercând să se salveze din marea de flăcări stârnită de un pumn de meteoriți căzuți prin hornurile caselor.

Două echipe de intervenție care muriseră-n chinuri groaznice fiind opărite de-un puternic jet de apă fierbinte țâșnit dintr-o conductă spartă.

Un inspector de poliție a cărui beregată fusese tăiată-n două de cioburile unei vitrine.

Două femei strivite de-un autobuz.

Câțiva lucrători feroviari loviți de suflul unor explozii.

Mai mulți călători care sfârșiseră sufocați de-un nor de var care plutise pe deasupra gării.

Echipajul și pasagerii unui avion pe care-l traversase un fulger globular topindu-l ca pe o bucată de ceară.

Toți fluierând îndrăciți. Hăhălind ca niște bezmetici. Viermuind fără pic de odihnă prin bula luminoasă. Rostogolindu-se unii peste alții. Mânjind pielița aurie cu sângele lor puturos. Certându-se din te miri ce.

Sigur că urlau ca niște descreierați și se dădeau de ceasul morții. Că tocmai înviaseră. Că încă se mai simțeau cadavre. Că erau uimiți atât de moartea lor neașteptată cât și de reînvierea lor absolut fenomenală.

Sigur că le plăcea. Sigur că-l și luară peste picior pe Mefisto porcăindu-l în fel și chip. Sigur că se arătară nerăbdători să înceapă circăreala. Să-și aleagă un reprezentant. Gata, gata să-și revendice un loc ceva mai în față pe băncile proaspăt geluite.

Buni comentatori. La obiect. Le știau ei pe toate. Aduseseră cu ei noi zvonuri. Noi bârfe. Cancan-uri!

Tari, dom'le, morții din noua generație!

PATRUZECI ȘI PATRU

Sigur că Fifi Baston, comis-voiajorul Balthazar Balthazarian, primarul Iamandi, judecătorul Leon, spițerul Fabian, Spiridon Iordache, vidanjorul șef, Lăscărică, domnișoara Margareta, scriitorul Tiberiu, Elvira și mătușă-sa, madam Elefterescu, Genoveva Grigoriu, Eleonora Ochean, avocatul Luigi, Patricia Protopopescu și toți ceilalți nu-i priviră cu ochi buni. Ăștia noi erau cam obraznici, cam înfumurați. Proaspeți, dom'le, ce vrei?!

Făceau pe nebunii. Că toată tevatura cu Diavolu' și ființa cosmică de rangul II era, așa, o joacă de copii. Că lucrurile erau mult mai grave. Că ei aveau date concrete și nu se jucau. Că făceau parte dintr-o rețea care lucra în regim secret și era alcătuită numai și numai din profesioniști. Auzi!

Hamalul cel decapitat afirmă că era colonel în serviciile secrete.

Docherul că era căpitan. Printre cei care se aruncaseră pe geam se aflau câțiva luptători antitero. Inspectorul de poliție, cel cu beregata tăiată de cioburile unei vitrine, era, cică, specialist în câmpuri informaționale și temporale. Și așa mai departe.

Ce să mai zici?! Judecătorul Leon înjură cu năduf. Comis-voiajorul Balthazar Balthazarian scuipă un ghemotoc de viermi roșietici și dădu din umeri sastisit. Spiridon Iordache îl privi cu ochi mici și răi pe așa-zisul inspector de poliție.

Cam așa stăteau lucrurile.

Adevărul e că Mefisto o cam lălăia. Se pare că-și dădea seama că fusese prins în corzi. Înșelat de serviciile secrete și pus în cofă cu ajutorul sistemului.

- Doamne, ce înseamnă asta?! răcni Spiridon Iordache.

Cine să-i răspundă?!

Seara se sleise. Fanfaragii o cam sfecliseră și ei. Lânzezea circăreala. Circulau tot felul de zvonuri contradictorii. Cine să mai înțeleagă și ce să mai înțeleagă?!

Ăștia noi aveau un aplomb, mamă, mamă! Nu se-ncurcau. Cum ieșiră din bula luminoasă se puseră pe treabă. Îl îmbrobodiră pe Mefisto. Începură să aranjeze într-un mod anume reflectoarele. Îi cerură Elvirei să părăsească arena. O amenințară pe madam Elefterescu. Să stea liniștită pe banca ei proaspăt geluită și să nu mai scuipe, să nu mai înjure și să nu mai țipe ca la casa de nebuni.

Cu fiecare clipă, Mefisto părea că-și pierde roșul din obraji. Fifi Baston se sperie. Aproape că se îndrăgostise de așa-zisa înfățișare diavolească. Da, da! Îi era drag. Și nu-i cădea bine că nesimțiții care tocmai le picaseră-n cârcă își făceau de cap! Ce prostie făcuse Mefisto! Era din ce în ce mai clar că el, săracu', fusese manipulat! I-o coceau de mult timp serviciile secrete!

Chiar și avocatul Luigi simți un fel de sfârșeală-n suflet. În fond se distraseră un pic, nu?! Și profesorul Pierronnax și doctorul Moreau erau niște personaje pitorești. Ei, o mai dădeau ei pe-alături, nu?! Dar morții le cunoșteau chichirezu' pe de rost! S-ar fi jucat cu ei uite-așa!

Și Fabian, spițerul, se dezumflă. Nu-i mai dădea mâna să răcnească.

Privea mirat. Nu-i venea să creadă. Morții ăștia noi făceau ordine cu toată lumea. Vociferau. Atenționau. Îi luaseră la refec pe clovni. Măturaseră talașul. Nu mai păreau atât de disperați ca-n clipa-n care pluteau în bula luminoasă. Ce-aveau de gând?! Și Diavolu'?! Doamne, ce impostor!

Malagambist! Bonjurist!

- Dom'le, cine sunteți și de ce mama dracului vă dați așa în stambă?! urlă domnișoara Margareta.

- Auzi, gagico?! se răsti hamalul. Eu sunt colonelul Cutare de la serviciile secrete. Stai cuminte pe banca aia proaspăt geluită și nu ne strica treaba! Și toată lumea să facă la fel! Nu-i nimic de explicat. Vreau ordine și disciplină. Dintr-o clipă într-alta o să vină un tip din Viitor. Are de gând să distrugă întreg Sistemul Solar. Îi urmărim mișcările de ani de zile. Voi faceți parte din scenariul pe care l-am pus la punct încă din '57. Stați dracului cuminți că dacă mă-nfurii o să fie vai și-amar de pielea voastră așa putredă cum e ea!

PATRUZECI ȘI CINCI

Asta era. Se sfârșise totul. Se dăduseră cărțile pe față, se lămurise treaba. Morții-și dădeau coate. Mefisto umbla de colo, colo fără rost. Se vedea de la o poștă că știuse scenariul încă de la început. Sigur că intrase-n joc. Îl aveau cu ceva la mână.

Da, da, jocul era jucat.

Și-acum?! Cine trebuia să vină din Viitor?! Cine fusese momit cu teribila furtună cosmică?! Cine fusese prins în laț cu tot bâlciul reînvierii morților?! Care era smintitul ce urmărea să dea peste cap întreg Sistemul Solar?!

Fără să-i mai ia în seamă pe noii veniți, Spiridon Iordache strigă nestăpânit:

- Dom'le, mă credeți sau nu mă credeți, asta-i Marea Restaurație!

Bineînțeles că nimeni nu l-a luat în seamă. Madam Elefterescu plângea în pumni. Se dusesse pe apa sâmbetei Cel Mai Mare Mare Premiu. Elvira stătea și ea-ntr-un colț cuprinsă de tristețe. Nu se dăduse-n stambă. Tăcuse tot timpul. Dar i-ar fi plăcut să fie un concurs adevărat. Și când colo!

Cerșetorul Lăscărică plângea și el de mama focului. Îi era frică c-o să intre-n clenciuri cu poliția. Păi nu el îl sunase pe comisar?! Nu el dăduse-n vileag reînvierea morților?! Să vezi c-or să-l bată la tălpi. Or să-i smulgă unghiile. Și-l vor șterge și de pe lista pentru supa săracilor.

Judecătorul Leon nu mai zicea nici el nimic. Era dominat de sentimente confuze. Bombănea în sinea lui. Se bâțâia pe banca-i proaspăt geluită. Privea în gol. Și-atât.

Fifi Baston încerca să-l consoleze pe primarul Iamandi care-o iubea nebunește. Se tot pupau ca niște nerușinați. Mai, mai să se-mbârlige, așa, în public!

Și toți ceilalți, abulici, arieri, duși.
Oftând. Plescând și mormând.
Înghesuiți unii-ntr-alții. Așteptând. Să vină tipul
ăla din Viitor. Să cadă-n cursă. Să-și piardă viața.
Sau câmpul informațional. După caz.

Nu mai știu care țipă nu știu ce. Colonelul
Cutare îl luă la ochi. Îl binocla. Îl amenință cu
degetul. Apoi spuse pe-un ton grav:

- Toată nebunia asta ne-a costat o grămadă
de bani. Sunteți niște cadavre de lux. Ne-am bătut
capul să vă scoatem din groapă și să punem la cale
toată tevatura! E-un fapt unic în Istorie. Vă rog să
cooperăți. Pe urmă om vedea ce vom face cu voi.
Părerea mea contează prea puțin. Nu vă puneți
speranța-n mine. Eu primesc ordine de undeva de
mai sus. Vă avertizez! Totul e pe caz real! S-ar
putea să murim cu toții! Eu sunt conștient de
riscurile pe care mi le-am asumat. Sper totuși s-o
putem scoate la capăt.

Bineînțeles ca bietul colonel Cutare nu știa
nici el adevărul. Marele Adevăr. Ce-i drept, poate
că și l-o fi închipuit de-a lungul timpului. Într-un
anume fel, colonelul Cutare era un profesionist. Și
un bun profesionist știe că albul și negrul sunt
două culori imposibil de găsit în stare pură în
lunga și zbuciumata Istorie. Probabil că și el și-a
spus de nenumărate ori că marile cuvinte nu
ascundeau Marele Adevăr înlăuntrul lor și că totul
putea fi, până la urmă, o superbă
ficțiune.

Noii veniți au reglat câmpurile
informaționale și-apoi au cerut să se facă liniște.
Dintr-o clipă într-alta, au zis ei, trebuie să-și facă
apariția personajul numit Superterminatorul. Sigur
că, cu puține minute înaintea groaznicului măcel
care a urmat, a circulat printre morți un zvon.
Anume că Superterminatorul nici nu venea din
Viitor. Era doar trimis să distrugă toate dovezile
legate de operațiunea de anvergură. Și asta pentru

că cei de sus ar fi ajuns la o înțelegere cu adevăratul personaj din Viitor.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Unii au dat crezare zvonului. Alții și-au arătat îndoiala. Cei mai mulți însă l-au primit cu indiferență. Ceva din ființa lor le prevestise moartea iminentă, sfârșitul sfârșitului.

Vai, cupola cercului s-a cutremurat. Panglicile de mătase s-au învolburat prin aer și-au căzut peste scăfârliile însângerate ale morților. Ghirlandele de flori s-au ofilit. Luminile-au pâlpâit. Fanfaragii încercară s-atace un marș funebru bubuitor dar nu mai aveau nici ei nici un chef.

Un trombonist scăpă o notă falsă. Toboșarul bătu în contratimp.

S-au auzit niște rafale de mitralieră. Cupola se crăpă. Iși făcu apariția Superterminatorul. Într-o armură roșie. Înarmat până-n dinți. Cu ochi strălucitori. Superfioros.

- Reglați câmpurile informaționale! mai apucă să strige colonelul Cutare și căzu plin de sânge.

Se iscă o vânzoleală teribilă. Strigau cu toții că nu era tipu' din Viitor. Fifi Baston țipă că sosise executorul. Așa și era. Superterminatorul îi măcelări fără milă. Era o mașinărie perfectă.

O vreme se plimbă printre băncile proaspăt geluite. Cum vedea o mișcare, pac, pac, pac, îi făcea mortului capu' țândări.

Într-un târziu, băncile s-au rupt sub greutatea atâtor cadavre. Un stâlp s-a prăbușit. Reflectoarele au luat foc.

Superterminatorul se opri locului. Se învârti pe călcâie. O prinse în vizor pe domnișoara Margareta scoțându-și pumnalul din teacă. Aruncă un nor de pucioasă.

Domnișoara Margareta porni răzătoarea și-l făcu tăieței. Apoi luă pumnalul și sfâșie cortina înstelată.

Vorbe cu Ovidiu Bufnilă - 10 întrebări în exclusivitate

1) Ai întreținut, în site-ul WebJurnal, o rubrică intitulată SF și politică. Crezi că politica este o dimensiune necesară sf-ului? Care au fost considerentele care te-au antrenat în această extrem de inedită aventură?

Ani de zile s-a bătut apa în piuă despre promovarea sefiștilor. Au lipsit însă strategiile de forță. Acum trăim vremurile individualităților și e o ocazie extraordinară pentru adevărații războinici sefiști să-și promoveze imaginea. Despre imagine vom vorbi mult timp de-acum încolo. Imaginea nu este o suprafață. Imaginea este un complex dinamic. Din acest unghi trebuie privite explorările pe care le fac de mai bine de un sfert de veac. SF-ul este politică în toată splendoarea lui! Cătălin, când spunem că politica ar trebui să fie sau nu o dimensiune necesară SF-ului, efectuăm o restrângere. Aplicăm o restricție. Politica este înlăuntrul SF-ului. Fiecare act imaginar este politică. Pornind de la afirmația banală că politica este un act de convingere și până la războaiele semantice. Rubrica din webjurnal și exercițiile strategice și tactice cu aplicație la literaturile sefiștilor români nu sunt cuprinzătoare unei aventuri. Este o politică de imagine. Încerc să repoziționez structurile imaginare cu care operează sefiștii români. Eu nu sunt critic, critica fiind desuetă. Voi demonstra aceasta. Conexiunile cu structurile imaginare ale politicii internaționale sunt corecte. Fiecare scriitor SF român este interconectat la dinamica imaginarului, a totalității care este expresia ultimă a enciclopediei. Dar, nu voi dezvălui esențele și strategiile actelor mele pentru că multe dintre descoperiri stau sub semnul

confedințialității. Sunt comori ale sefiștilor români pe care Bufnilă le descoperă pentru ei, ei fiind în dreptul lor natural de a hotărî în cunoștință de cauză folosirea lor într-un mod sau altul.

2) Ficțiunea politică nu a fost niciodată un gen foarte agreat în România. Ești de acord cu această afirmație?

Nu sunt de acord cu afirmația ta. Am rămâne prizonierii unor banalități și vulgarități. Ce înseamnă a agreea? Poate că Augusta Oficială, numind aici autoritatea în toată splendoarea ei, nu agreează ficțiunea politică. dar eu nu vorbesc despre ea! Textele lui Gurgu, Ionescu, Hăulică, Sterian, Ana-Maria Negrilă, Adriana Moșoiu, Robert David, Cătălin Sandu, Ona Frantz, Liviu Radu, Horia Nicola Ursu, Mircea Cărbunaru și toți ceilalți despre care scriu și voi mai scrie sunt acte politice. Critica de întâmpinare, critica de prezentare, critica ocazională și de circumstanță, critica academică, critica de cenaclu, critica gomoasă și arogantă au construit în mod pervers false percepții ale fandomului românesc. Interpretarea fără metodă și de pe poziții cenacliere sau august oficiale produce efecte hilare. Eu susțin moartea criticii tradiționale. E un corp mort. Ea lucrează prin referință și opoziție, argumentează fără argument. Tocmai de aceea e un carnaval nebun critica asta. Tocmai de aceea Augusta oficială a instrumentat și apoi a manipulat așa-zisa criză dintre generații. Critica desuetă se ține de poalele Istoriei, construind utopii socialiste și interpretând imaginarul din punct de vedere evoluționist. E superba prostie! Socialismul utopic bântuie actele critice. Sefiștii români sunt colectivizați fie prin cenaclu, fie prin simpozion, fie prin act critic care expediază la normă lumile încântătoare pe care le construiesc Don Simon, Corn, Grănescu, Bănuță, Ceaușu, Ungureanu,

Genescu, Davideanu, Ovidiu Petcu, Cărășel, Cătălin Ștefan, Bucheru, Bădulescu și mulți alții. Ceaușu face act politic în Înstelata Aventură așa cum act politic e Figurine de ceară a lui Mircea Oprea sau superbul roman Iarba Cerului de Constantin Căbleșan. Defectul fundamental e că interpretăm politic făcând un partaj. Structurile narative și descriptive sunt acte politice ele fiind în construcția enciclopediilor care se aglomerează în imaginarul, imaginarul nefiind nici el Ultimul Sens. Sefiștii români nu au cum să agreeze genul, nefiind gen ci trăire. Prima propoziție dintr-un text este un superb act politic. Gândește-te la Hăulică și la celebra lui, Chipul Madiei Mangalena ocupă întreg ecranul. Este politică! Sigur, vor veni academicii și conservatorii și criticii desueți să-mi spună că eu vorbesc despre structură. E fals. Nu vorbesc nici despre funcția politică a SF-ului! Nu vorbesc nici despre gramaticile SF. Criticii desueți dovedesc o impardonabilă necunoaștere a codurilor. Ei umplu tratatele și actele lor critice cu note bibliografice strivind sefiștii români între referințe. Grămescu e explicat prin cutare, Sterian e încurajat, Bucheru e un tânăr promițător. Alții sunt vechi. Alții sunt optzeciști. Alții și-au dat obștescul sfârșit în anii șaptezeci. Toate propozițiile astea care umplu cuvintele de întîmpinare de prin cărți sau articole sunt niște constrângeri, niște vulgare restrângeri de orizont. Ce face sau ce agreează Augusta oficială nu ne privește. Dacă ne-ar privi cumva, ar fi prima legare. Ar fi instituirea unui raport de subordonare. Apoi urmează autocenzura. Tocmai de aceea Motocentaurii Nouzeciști pe care îi iubesc pentru politica lor superbă au fost bubuiți și făcuți albie de porci de mințile înguste și de critici minori cu normă la socialismul utopic. Cătălin, lumea se răstoarnă cu curu-n sus! Asta e nebunia. Ani și ani, fandomul a căutat cu obstinație instituționalizarea. Dar el are un comportament haotic. Din acest haos,

din când în când putem extrage o anumită ordine. Dar e o ordine dinamică. Ea va sfârși sub loviturile entropiei. Asta e frumusețea. Complexitatea fandomului nu apare în actele critice. Criticul desuet își ridică o tribună și ne servește o retorică depășită dându-ne lecții. De fapt, critica desuetă aparține metabolismului, criticul deștept și academic hrănindu-se cu carnea noastră. Cine vrea să-i asculte, n-are decât. Dar e pierdere de vreme. Cenaclurile merită a fi analizate pentru că multe dintre ele au o secreție vulgară. Au născut câte un baron care are nevoie de cenaclu pentru nevoile sale interne. Desprinderea de modul acesta atât de fals e important pentru scriitorul profesionist.

3) Crezi în misiunea, cel puțin culturală, dacă nu mai mult, a sf-ului românesc?

Misiunea culturală a SF-ului românesc este în nefiind, ea fiind un nonsens. Când Hăulică scrie cu fervoare, când Sterian scrie plin de insurgență, când Ana-Maria Negrilă violentează imaginarul construind politicile orizontalității în asaltul împotriva verticalității nu e ca și cum ar instrumenta acte culturale. Misiunea unui scriitor e mult mai complexă. Misiunea SF-ului românesc ar fi dacă ar fi asumată printr-un acord general. Dacă rămânem la aceasta idee periculoasă atunci ideea de ghetou vine de la sine. Sefiștii români sunt niște constructori de lumi și de acte politice. A restrânge la act cultural fandomul e ca și cum l-ai exclude de la trăire insurgentă. Intr-un asemenea mod, am arunca fandomul în brațele Augustei Oficiale oricare ar fi ea din punct de vedere al exercitării autorității și al ideologiei. Ar urma etatizarea imaginarului, compromisul, băltoaca gloriei literare, certurile nesfârșite pentru falsa supremație valorică. Misiunea e dincolo de ființă. Sefiștii români, pe care eu nu îi împart după criterii minore, aceasta fiind un nonsens, sunt explorări

ale viului în toată splendoarea lui. Viul și imaginarul viului lucrează prin aceste superbe literaturi pe care acești nemaipomeniți oameni despre care am vorbit și voi mai vorbi le instrumentează, acestea fiind politicile lor în ființare. Sefiștii români sunt expresii încântătoare ale universului care se cunoaște pe sine prin calvarul lor. Îi văd pe toți sefiștii români lucrând în corpul literaturilor lor cu dăruire, cu fervoare, cu elan mistic. Socialistul utopic va proceda la departajări, va inventaria, va spune cine e bun și cine nu, cine e primul, cine e ultimul, cine trebuie să ia premiu și cine nu. Dar socialistul utopic, construind colectivismul cultural ca normă patriotică distruge miracolul. Bufnilă caută miracolul și miraculosul din literaturile sefiștilor români. Din acest punct de vedere Bufnilă nu e important el fiind o construcție simbolică dăruită misiunii. Așa cum și tu ești dăruit misiunii tale, cum e și Sterian, și Bucheru și Liviu Radu și toți ceilalți.

4) Privind înapoi spre șirul de articole din WebJurnal, care sunt reușitele și care sunt nereușitele?

Această întrebare păcătuiește. Eu nu mi-am propus să reușesc. Dacă e să fie reușită, ea aparține sefiștilor despre care scriu. A lor e bucuria, superbia, trăirea tragică și nemărginirea sensului. Bufnilă e trecător prin texte, nefiind important. Nereușita? Iarăși nonsens. Viul, expresia miracolului ultim, e poate calea către înțeleșuri. Hăulică e diferit de Grănescu, Ceaușu e diferit de Sterian, Ana-Maria Negrilă e diferită de Ona Fratz. Atenție, acestea nu sunt opoziții! Eu nu hoinăresc de nebun prin literaturile sefiștilor ca să reușesc, aceasta nefiind golgota mea, nefiind sensul meu. Sunt un războinic, un explorator. Numele meu trebuie uitat. Nu sunt referința. BUFNILĂ NU

ESTE O AUTORITATE ACOPERITOARE. Eu nu fac exerciții de deșăptăciune sau de inteligență. Ar fi un afront la adresa acestor minunați oameni. Ar fi ca și cum le-aș silui textele. Ei sunt importanți, nu eu. Ale lor sunt reușitele dacă cineva vrea să numească astfel aceste frumoase ființări în marginea haosului și a complexității. BUFNILĂ NU ESTE VOCEA ACADEMICĂ. Bufnilă nu este, fiind un nonsens. Sunt doar trăire. Nimic altceva. Lumile voastre ficționale sunt importante, ele fiind misiunea. Rămâne ca fiecare să lucreze sau nu în corpul ființării sale. Adevărații scriitori nu scriu. Nu sunt demiurghi. Ei sunt tocmai ființarea. dar acest lucru care e al inițierii nu e accesibil criticilor desueți.

5) În ce măsură crezi că internetul poate promova cultura? Sau, și mai bine, în ce măsură este internetul instrumentul ideal în activitatea umană?

Despre Internet, despre Câmpul Informațional care este, am scris în primăvara lui 1989. Povestirea se chema Împușcă luna. Acolo definesc și funcția consilierului de imagine. Internetul nu este instrument. Nu este mașinărie. Este o stare superioară a imaginarului. A-l restrânge e ca și cum ai vorbi despre funcțiile lui iar raporturile noastre cu internetul ar fi ca și cum ne-am servi de o șurubelniță. Internetul nu poate promova cultura el fiind o stare culturală. În altă ordine de idee, ce poate însemna instrument ideal? Artefactul ultim? Tindem către superba tehnologie. Tindem către Ultimul Instrument. Aceasta pare să fie frumusețea noastră tragică și anecdotică. Internetul este, în el, o tendință. Nu culturală, nu tehnologică. Este o tendință legată de misiunea viului. Eu îl iubesc. E o relație perversă. Tocmai de aceea îi aiuresc pe toți cu e-mailuri, cu prezențe în site-uri, cu telefoane. Internetul e prezența, nefiind însă

prezența ultimă. Cultura nu poate fi restrânsă la instrument. Cultura nu poate fi restrânsă ca fiind una din funcțiile fandomului sau ale SF-ului. Cultura s-ar putea să fie nonsens. Enciclopedia ar putea explicita cultura prin aceea că tinde spre totalitate. Din acest punct de vedere, Internetul este una dintre tendințele viului către totalitate așa cum construcția informațională a creierului este tot o tendință către totalitate. Dacă ne revendicăm a fi conservatori și fixiști, vom construi la nesfârșit un banal inventar de concepte care nu funcționează și care nu sunt stări ale viului. Toată lumea vorbește în chip savant despre cultură dar actele sunt ale opacității.

6) Ce aștepți de la viitor? Speri în revenirea unei perioade „renascentiste“ a culturii românești, cu reviste de ținută și apariții editoriale de calitate la prețuri mici?

Cătălin, iată altă întrebare care e un defect de interpretare a lumii. Viitorul nu vine spre noi, planul temporal fiind cuprinzătorul discontinuității pe care noi o percepem ca și continuitate. Am scris despre sfârșitul continuității în Abel și Cain care a fost publicată pentru prima oară în Vatra în 1987. Eu nu sunt un continuu așa cum nici Istoria nu este un continuum și așa cum nici fandomul nu este o structură a continuității ci a simultaneității. De aici deliciul aporiilor și aroganțelor acte critice despre generații, mode, curente. Totul e aici și acum. Eu nu aștept de la viitor nimic pentru că eu sunt viitorul. Eu, ca și voi toți, suntem temporalul aflat în plan, în plină simultaneitate. Prin act miraculos, ne transformăm în centre și periferii devenind ființe dintr-un punct originar. Celula-ou, nu-i așa? Ea se structurează în centre și periferii în timp ce creierul lucrează apoi, fără știința noastră, la structura dinamică a simultaneității. Renașterea culturii e ca și cum cultura ar fi murit. E iarăși

nonsens. Cultura este, e teribilul adevăr al tuturor lumilor. Experiențele și experimentele sunt cuprinse în enciclopedii dar o proastă instrumentare a noastră a ființării și felierea timpului și spațiului ne țin prizonieri în acte anecdotice de genul acesteia. Cultura este un cuprinzător. Robert David mi-a pus același gen de întrebare într-un interviu pentru revista String. Îți răspund ca și lui. Cultura are un regim haotic. Haoticul nefiind starea de dezordine. E posibil să fie estrasă o ordine temporară cu cărți care au prețuri mici. Dar întrebarea e desuetă de vreme ce am discutat despre Internet. Frica unora clamată ditirambic, mă amuză. Cartea e pe moarte. Literatura e pe moarte. Societatea e pe moarte. Moarte aparentă, moartea fiind un nonsens. Să se sfârșească. Sfârșit aparent. Dacă ar fi cu adevărat atunci de ce ar mai scrie toți acești încântători constructori de lumi despre care vorbesc și voi mai vorbi?

7) Dacă ai avea 1.000.000 de dolari, ce sumă ai fi dispus s-o investești în cultura românească? Dar în sf? Te-ar tenta postura de mecena?

Aici pot să spun tot felul de prostioare. Chiar mă va crede cineva? Mă întristează întrebarea pentru că eu, ca și alți sefiști din România, mă comport de peste un sfert de veac în fandom ca și cum aș avea un miliard de dolari! Problema banilor e minoră. Adevărata problemă e că cei ce vor să organizeze trebuie să fie dublați de un bun manager. Dacă editorul este lovit de prostia sistemului atunci să lupte împotriva lui, nu? Să se asocieze. Să intre în politică. Să dea lovituri mortale ideologiei oficiale. Dacă cineva mi-o va cere, voi pune la punct strategia unei conspirații a librarilor. Librarii pot da lovituri mortale ideologiei oficiale. Un librar cu har e mai

important decât ministrul culturii. Cine e interesat să investească în cultură să o facă. Mă amuză bocitoarele. Avem pe alese, bocitoarele culturii, bocitoarele fandomului, bocitoarele politicii, bocitoarele SF-ului. În anii nouăzeci, un sefist arogant a decretat moartea literaturii SF. Astăzi e formator de opinie cu ştaif iar mulţi tineri sefişti vor să-i smulgă un autograf sau se chinuie să-i intre în graţii. E perversitatea iubirii. Să-l iubeşti pe sefistul care a decretat cu aroganţă că tu, în viitor, eşti un avorton SF. Să nu te prăpădeşti de răs?

8) Eşti, la ora actuală, extrem de activ; ai scris şi scrii proză scurt, roman, eseu, eşti prezent pe internet - ca să nu enumerăm decât ceea ce ştiu eu. Este această activitate frenetică a ta un exemplu demn de urmat sau doar un mod obişnuit de viaţă?

Nu sunt decât unul dintre sefiştii care se războiesc încă. Mă simt solidar cu Hăulică, Horia Nicola Ursu, cu tine, cu Mircea Cărbunaru, cu Dan Popescu, cu Sterian şi Gurgu, cu Bădulescu şi Don Simon, cu toţi sefiştii care, plini de fervoare, lucrează prin imaginarul lor insurgent la nemoartea fandomului. Nu vreau să construiesc un model. Nu sunt nici avocatul generaţiei nouăzeci aşa cum am fost acuzat de un slujbaş al Augustei Oficiale şi nici genialul care emite adevăruri incontestabile. Sunt doar o biată fiinţă îndreptată prin tainice iniţieri către miracol. Aceasta fiind componenta tragică a propriului meu imaginar. Nu spun nimănui să mă urmeze şi prin aceasta declar pentru a o mia oară că nu ţintesc să fiu cel mai bun dintre cei mai buni sau liderul fandomului, acestea fiind superbe defecte de percepţie. Nu ţin să fiu menţionat în dicţionare şi nu m-am înghesuit la ospăţul Augustei oficiale oricare ar fi ea. Nu este nici mod de viaţă că ar fi ca şi cum aş fi lipsit de

putere. Sunt o expresie a unei construcții simbolice aparținătoare unei miraculoase enciclopedii. Aș putea fi melc sau balenă sau fluture sau dinozaur. Acesta fiind efectul enciclopedic. Iar efectul enciclopedic nu e altceva decât efectul de orizont care mă cheamă către miracol. Și pot să scriu pentru că, simultan sunt melc și balenă și, uneori sunt Hăulică, Sterian, Ionescu sau Ana-Maria Negrilă. Să nu vă supărați, dar noi toți suntem o simultaneitate. Și asta nu e ca și cum am fi prizonieri unii altora. E doar teribilul adevăr al tuturor lumilor.

9) Cum se împacă O. Bufnilă, sefistul, cu O. Bufnilă, consilierul de imagine? Chiar nu există nici o încordare în relațiile dintre cei doi, și/sau relațiile lor cu familia și prietenii?

Ovidiu Bufnilă nu este o schemă funcțională, el fiind un nonsens din punct de vedere al adevărului. Nu am funcții. Sunt. Atât pot spune. Sunt o simultaneitate care nu cunoaște stări de opoziție. Aici se ascund niște taine. Le vom păstra.

10) S-a spus despre tine că ești un magician. E adevărat?

Adevărul e o chestiune de raport. Ceva raportat la altceva. Fiind o simultaneitate construită prin inițieri tainice, pot fi numit oricum. Eu și cu Mihaela, de exemplu, suntem un Unu. Asta ar putea ține de magie. Nu sunt magician în înțelesurile lumești. Dar sunt inițiat.

Cătălin Ionescu
august 2001

Cuprins

CADAVRE DE LUX

Sponsor

Caseta tehnică

Date bio-bibliografice

Motto

UNU

DOI

TREI

PATRU

CINCI

ŞASE

ŞAPTE

OPT

NOUĂ

ZECE

UNSPREZECE

DOISPREZECE

TREISPREZECE

PAISPREZECE

CINCISPREZECE

ŞAISPREZECE

ŞAPTESPREZECE

OPTSPREZECE

NOUĂSPREZECE

DOUĂZECI

DOUĂZECI ŞI UNU

DOUĂZECI ŞI DOI

DOUĂZECI ŞI TREI

DOUĂZECI ȘI PATRU

DOUĂZECI ȘI CINCI

DOUĂZECI ȘI ȘASE

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

DOUĂZECI ȘI OPT

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

TREIZECI

TREIZECI ȘI UNU

TREIZECI ȘI DOI

TREIZECI ȘI TREI

TREIZECI ȘI PATRU

TREIZECI ȘI CINCI

TREIZECI ȘI ȘASE

TREIZECI ȘI ȘAPTE

TREIZECI ȘI OPT

TREIZECI ȘI NOUĂ

PATRUZECI

PATRUZECI ȘI UNU

PATRUZECI ȘI DOI

PATRUZECI ȘI TREI

PATRUZECI ȘI PATRU

PATRUZECI ȘI CINCI

PATRUZECI ȘI ȘASE

Interviu

Table of Contents

CADAVRE DE LUX	1
Sponsor	3
Caseta tehnică	4
Date bio-bibliografice	5
Motto	8
UNU	9
DOI	12
TREI	14
PATRU	16
CINCI	21
ŞASE	25
ŞAPTE	27
OPT	32
NOUĂ	37
ZECE	40
UNSPREZECE	43
DOISPREZECE	45
TREISPREZECE	49
PAISPREZECE	53
CINCISPREZECE	54
ŞAISPREZECE	58
ŞAPTESPREZECE	59
OPTSPREZECE	62
NOUĂSPREZECE	64
DOUĂZECI	66
DOUĂZECI ŞI UNU	68
DOUĂZECI ŞI DOI	70

DOUĂZECI ȘI TREI	75
DOUĂZECI ȘI PATRU	78
DOUĂZECI ȘI CINCI	80
DOUĂZECI ȘI ȘASE	82
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	84
DOUĂZECI ȘI OPT	86
DOUĂZECI ȘI NOUĂ	89
TREIZECI	92
TREIZECI ȘI UNU	95
TREIZECI ȘI DOI	96
TREIZECI ȘI TREI	98
TREIZECI ȘI PATRU	103
TREIZECI ȘI CINCI	108
TREIZECI ȘI ȘASE	109
TREIZECI ȘI ȘAPTE	110
TREIZECI ȘI OPT	111
TREIZECI ȘI NOUĂ	113
PATRUZECI	115
PATRUZECI ȘI UNU	117
PATRUZECI ȘI DOI	119
PATRUZECI ȘI TREI	121
PATRUZECI ȘI PATRU	124
PATRUZECI ȘI CINCI	127
PATRUZECI ȘI ȘASE	130
Interviu	132